

DECIZII RELEVANTE
Trimestrul 2, anul 2011
Secția penală și de minori

Apeluri:

Omor calificat. Lovituri cauzatoare de moarte. Deosebiri. Individualizarea pedepsei. Daune morale. Repararea prejudiciului de afecțiune prin prisma Rezoluției Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. 75/14 martie 1965

Lovirea repetată a victimei, în vârstă de 40 de ani, cu pumnii și cu picioarele, cu mare intensitate, cu consecința unor leziuni deosebit de grave în regiuni vitale ale corpului, impune concluzia că inculpatul a avut reprezentarea rezultatului agresiunii sale, pe care l-a acceptat.

*Așadar, inculpatul a acționat cu intenție indirectă de a ucide, fapta constituind infracțiunea de **omor calificat** și nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte, cum eronat a cerut inculpatul a se schimba încadrarea juridică.*

În surprinderea poziției psihice pe care inculpatul a avut-o în momentul comiterii infracțiunii, trebuie pornit de la premisa că tocmai faptul că s-au aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că acesta a prevăzut și a acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen, carotidă). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă).

Decizia nr. 88/A din 28 aprilie 2011

Asupra apelurilor penale de față,

În baza lucrărilor dosarului, constată că Tribunalul Bistrița-Năsăud prin sentința penală nr.17/F din 23 februarie 2011, a condamnat pe inculpatul H.F.N., la:

- 18 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a, b Cod penal, pentru comiterea infracțiunii de omor calificat prev. de art. 174 alin. 1, 175 alin. 1 lit. i Cod penal;
- 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire prev. de art. 180 alin. 2 Cod penal;
- 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal;

S-a constatat că infracțiunile au fost comise în concurs real prev. de art. 33 lit. a Cod penal. Conform art. 34 lit. b, art. 35 alin. 1 Cod penal, s-au contopit pedepsele aplicate inculpatului și s-a dispus ca acesta să execute pedeapsa cea mai grea de 18 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit.a, b Cod penal.

S-a facut aplicarea art. 71 rap. la art. 64 lit. a, b Cod penal.

Conform art. 88 Cod penal s-a dedus din pedeapsa aplicată reținerea și arestul preventiv, începând cu data de 25.05.2009, la zi.

Conform art. 350 alin. 1 Cod pr. penală s-a menținut starea de arest a inculpatului.

În baza art. 11 pct. 2 lit. b Cod pr. penală rap. la art. 10 lit. h Cod pr. penală, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului H.F.N. pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere prev. de art. 217 alin. 1 Cod penal, urmare a împăcării cu partea vătămată D.A. (în calitate de reprezentant legal al PFI „D.A.” Ilva Mare).

În baza art. 11 pct. 2 lit. b Cod pr. penală rap. la art. 10 lit. h Cod pr. penală, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului H.A.T. pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere prev. de art. 217 alin. 1 Cod penal, urmare a împăcării cu partea vătămată D.A. (în calitate de reprezentant legal al PFI „D.A.” Ilva Mare).

În baza art. 11 pct. 2 lit. b Cod pr. penală rap. la art. 10 lit. h Cod pr. penală, s-a încetat procesul penal pornit împotriva inculpatului H.A.T. pentru săvârșirea infracțiunii de lovire prev. de art. 180 alin. 2 Cod penal, urmare a împăcării cu partea vătămată V.D..

A condamnat pe inculpatul **H.A.T.**, la:

- 10 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prev. de art. 321 alin. 1, art. 74 lit. a, b, c, art. 76 lit. d Cod penal;

S-a facut aplicarea art. 71 rap. la art. 64 lit. a teza a II-a, b Cod penal.

Conform art. 81 Cod penal s-a suspendat condiționat executarea pedepsei și s-a stabilit conform art. 82 Cod penal un termen de încercare de 2 ani și 10 luni.

Conform art. 71 alin. 5 Cod penal s-a suspendat executarea pedepselor accesorii pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei.

S-au pus în vedere inculpatului dispozițiile art. 83 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul H.A.T. a fost reținut și arestat preventiv în perioada 25.05.2009 – 23.06.2009.

S-a dispus, conform art. 7 din Legea nr. 76/2008, prelevarea de probe biologice de la inculpatul H.F.N..

S-a constatat stinsă acțiunea civilă exercitată de PFI „D.A.” Ilva Mare, reprezentată legal de D.A., (urmare a împăcării părților sub aspectul infracțiunii de distrugere și recuperării prejudiciului cauzat prin această faptă).

S-a constatat stinsă acțiunea civilă exercitată în cauză de partea vătămată V.D. (urmare a împăcării cu inculpatul H.A.T. și achitării integrale a despăgubirilor de către acest inculpat).

S-a constatat că partea vătămată Spitalul Orășenesc „Dr. George Trifon” Năsăud nu s-a constituit parte civilă.

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească în favoarea părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență – Clinica de Neurochirurgie Târgu Mureș, despăgubiri civile în sumă de 2230,94 lei, cu dobânda legală până la plata efectivă, reprezentând cheltuielile cu spitalizarea victimei L.D.V..

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească părții vătămate L.I.A. suma de 9.400 lei cu titlu de daune materiale și suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale.

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească în favoarea părții vătămate minore L.A.E., prin reprezentantul său legal L.I.A., despăgubiri civile astfel: 50.000 lei cu titlu de daune morale; 7.350 lei rentă, în sumă globală, aferentă perioadei cuprinse între data săvârșirii faptei deduse judecății și până la data pronunțării prezentei sentințe; pentru viitor, începând cu data pronunțării sentinței, o rentă de 350 lei lunar, până la majoratul minorei.

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească părții civile L.I.A. suma de 1200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare (reprezentând onorariu avocațial).

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească martorului U.O. suma de 85,10 lei, reprezentând cheltuieli cu prezentarea la instanță (cheltuieli de transport și contravaloarea zilei de muncă).

A fost obligat inculpatul H.F.N. să plătească în favoarea statului suma de 1531 lei cu titlu de cheltuieli judiciare (din care 38 lei reprezintă costul raportului de constatare medico-legală întocmit de Serviciul de Medicină Legală Bistrița-Năsăud, 1098 lei costul Raportului de autopsie medico-legală întocmit de Institutul de Medicină-Legală Tg. Mureș și 150 lei cota-parte din onorariul avocatului din oficiu din faza de urmărire penală, av. R.S.).

Analizând actele și lucrările dosarului instanța a reținut următoarea stare de fapt:

În seara zilei de 24 mai 2009, partea vătămată V.D. și victima L.D.V. se aflau în barul PFI „D.A.” Ilva Mare, aparținând numitei D.A.. Cei doi vizionau un meci de fotbal, stând împreună la o masă. În bar, în jurul orelor 22,00 – 23,00 au intrat frații P.I.C. și P.V., care s-au așezat singuri la o altă masă unde au consumat bere. În jurul orelor 23,30 în local au venit și inculpații H.F.N. și fratele acestuia, H.A.T., care au insistat să intre în bar deși era aproape ora închiderii.

Întrucât inculpații erau băuți, D.A. (proprietara localului) a refuzat să le permită accesul și să-i mai servească cu bere sau băuturi alcoolice, cerându-le să plece. Inculpații au insistat să intre sub pretextul că vor discuta câteva minute cu frații P., lucru pe care l-au și făcut deoarece gratiile de la ușa de acces în bar nu erau trase corespunzător.

În aceste condiții, în local a intrat inculpatul H.F.N. care s-a dus direct la masa fraților P., inculpatul, H.A.T. rămânând inițial afară. Inculpatul a început o discuție în legătură cu faptul că în urmă cu 7-8 ani, în timpul unei șezători l-au scos afară din casă pe fratele lor (H.V.) în prezent decedat. Apoi, fără a fi provocat, inculpatul H.F.N. a devenit agresiv, lovindu-l cu pumnul în cap pe P.I.C.. În acel moment s-a ridicat în picioare P.V. și i-a cerut inculpatului să nu-l mai lovească pe fratele său. Deși nu s-a comportat agresiv P.V. a primit același tratament ca și fratele său, fiind lovit de inculpatul H.F.N. cu pumnul, tot în zona capului.

S-a iscat un scandal, astfel că imediat a intrat în local și H.A.T.. Partea vătămată V.D. a intervenit, încercând să-i liniștească pe inculpați, cerându-i inculpatului H.A.T. să nu-i mai bată pe frații P., însă chiar în timp ce vorbea a fost lovit în cap cu pumnul de către inculpatul H.F.N.. În urma loviturii primite, partea vătămată a căzut, timp în care i-au fost aplicate lovituri cu pumnii și picioarele de ambii inculpați.

Pentru aplanarea conflictului a intervenit și victima L.D.V., care s-a adresat celor doi inculpați spunându-le ceva de genul „măi băieți, nu faceți scandal”!.Inculpatul H.F.N. a reacționat imediat și l-a lovit pe L.D.V. cu piciorul în față. În urma loviturii primite, victima L.D.V. a căzut la sol, începând să sângereze în zona feței. În ajutorul victimei a venit D.A. care a ajutat-o să se ridice și să se spele, dându-i un prosop ud să se ștergă.

Tot atunci în local a intrat martorul U.O. (paznic în localitatea Ilva Mare), atras de strigătele care le-a auzit în timp ce efectua activitatea de patrulare în noaptea de 24/25.05.2009. Împreună cu D.A., martorul U.O. a reușit să-i scoată din incinta localului pe cei doi inculpați.

Ulterior, după doar câteva minute, din cauză că gratiile de la ușa de acces în bar nu au fost așezate corespunzător, inculpatul H.A.T. a intrat din nou și a încercat să-l lovească cu un scaun pe partea vătămată V.D., însă nu a reușit pentru că a intervenit U.O.. În acest timp în local a intrat și inculpatul H.F.N. care s-a îndreptat direct către L.D.V. și l-a lovit violent cu pumnul în față. În urma loviturii primite victima a căzut, iar inculpatul H.F.N. a lovit-o din nou cu piciorul. Lovitura aplicată în zona feței a fost extrem de puternică și a cauzat victimei o nouă hemoragie nazală, însă aceasta a reușit să se ridice în picioare și să meargă la medicul de familie (martorul Z.I.) ajutată de U.O..

Ca urmare a incidentului a fost sesizat șeful Postului de Poliție Ilva Mare, agentul șef adjunct P.M.T., care s-a deplasat la fața locului, găsindu-i în afara localului pe inculpați. Șeful de post i-a găsit pe inculpați urlând și proferând amenințări la adresa celor din local și lovind cu picioarele în grilajul ușii de la bar.

În timpul scandalului inculpații au spart sticle și pahare și au distrus scaune și mese. În local s-a creat panică întrucât inculpații strigau, erau în stare de ebrietate și violenți.

În urma loviturilor aplicare de inculpați partea vătămată V.D. a suferit leziuni corporale traumatice care au necesitat pentru vindecare 13-14 zile îngrijiri medicale, conform certificatului medico-legal nr.1263/I/a/342 din 25.05.2009 emis de Serviciul Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud aflat la dosarul de urmărire penală. Această parte vătămată pe parcursul cercetării judecătorești s-a împăcat cu inculpatul H.A.T., menținându-și plângerea referitor la inculpatul H.F.N..

După finalizarea incidentului descris mai sus, victima L.D.V. (învățător în comuna Ilva Mare) a fost dus acasă (după primul ajutor acordat de medicul de familie Z.I.) însă în cursul nopții s-a simțit foarte rău, iar în dimineața zilei următoare a avut o hemoragie nazală puternică, pierzându-și definitiv cunoștința. În această situație a fost transportat la Spitalul Orășenesc Năsăud și de aici la Spitalul Clinic Județean de Urgență Târgu-Mureș, unde a decedat la data de 27.05.2009.

Prin raportul de autopsie medico-legală nr.1962/311/26.06.2009 emis de Institutul de Medicină Legală Târgu Mureș, aflat în dosarul de urmărire penală, s-a concluzionat că moartea victimei L.D.V. a fost violentă, s-a datorat unui politraumatism produs prin agresiune cu multiple hematoame, echimoze și plăgi contuze ale feței și membrelor, cu fractură de piramidă nazală cu hematom subdural și emisferă dreaptă operată, cu hemoragie subarahnoidiană bilaterală, cu contuzie-dilacerare cerebrală hemoragică masivă biemisferială bazală și intracerebrală, cu fractură de coloană vertebrală cervicală la nivel C7 și fractură-luxație C7-Th1. Se mai arată în cuprinsul raportului de autopsie că leziunile traumatice suferite de victimă s-au putut produce prin loviri directe repetate cu corp dur, contondent și că între leziunile suferite și decesul victimei există legătură de cauzalitate directă-întârziată.

Pe parcursul cercetării judecătorești inculpatul H.F.N. a invocat că victima L.D.V. suferea de diferite boli și afecțiuni preexistente și că există suspiciunea că decesul acestuia nu ar fi în legătură de cauzalitate cu leziunile corporale traumatice suferite în incidentul din 24.05.2009.

Această suspiciune a fost înlăturată prin efectuarea unei noi expertize medico-legale la nivelul Institutului de Medicină Legală Cluj-Napoca.

Pe baza Raportului de expertiză medico-legală din 10.01.2011 întocmit de Institutul de medicină Legală Cluj Napoca s-a concluzionat că moartea victimei L.D.V. a fost violentă și s-a datorat unui politraumatism prin agresiune (traumatism cranio-cerebral, cranio-facial, vertebral cervical și toracic) complicat în evoluție cu bronhopneumonie.

Analizând datele relevate de documentele medicale și medico-legale și având în vedere probele testimoniale existente la dosar, s-a constatat că victima a prezentat, ca urmare a agresiunii din data de 24.05.2009, leziuni traumatice (obiectivate la necropsie) constând în: echimoze, hematoame, excoriații și plăgi contuze la nivel cranian și craniofacial cu fractura piramidei nazale; contuzie și dilacerare cerebrală, hematom subdural emisfer drept cu efect de masă și hematom subarahnoidian bilateral; fractură coloană vertebrală cervicală amielică, contuzie toracică cu fractura unei coaste, echimoze, hematoame și excoriații membre superioare dorsal (antebrațe și mâini) bilateral, posibil leziuni de autoapărare.

Potrivit raportului de expertiză, leziunile prezentate de victimă s-au putut produce prin lovire repetată cu corpuri dure, în condițiile stabilite de ancheta judiciară, acestea putând data din ziua de 24.05.2009.

În fine, s-a stabilit că între leziunile descrise mai sus și decesul victimei există legătură directă de cauzalitate – mediată (de ciroză hepatică, micronodulară cu tulburări de coagulare). Examenul histopatologic a relevat prezența cirozei hepatice micronodulare și a unei ușoare fibroze pancreatice. Aceste afecțiuni, se menționează în raportul de expertiză, constituie afecțiuni patologice preexistente cu evoluție cronică. Giroza hepatică prin tulburările de coagulare a putut avea un rol de factor morbid

endogen, care a agravat efectele politraumatismului, însă fără impact asupra existenței legăturii de cauzalitate.

Ulterior, inculpatul H.F.N. nu a contestat concluziile acestui raport de expertiză.

Faptele săvârșite de inculpatul H.F.N. astfel cum au fost reținute mai sus întrunesc în drept elementele constitutive ale infracțiunilor de omor calificat prev.de art. 174 alin.1, 175 alin.1 lit.”i” Cod penal, lovire prev.de art.180 alin.2 Cod penal, ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice prev.de art. 321 alin.1 Cod penal și distrugere prev.de art. 217 alin.1 Cod penal.

Întrucât sub aspectul infracțiunii de distrugere prev.de art. 217 alin.1 Cod penal inculpații H.F.N. și H.A.T. s-au împăcat cu reprezentantul legal al PFI „D.A.” Ilva Mare, respectiv cu D.A. și au despăgubit-o integral pe această parte civilă (aspect consemnat în încheierea de ședință din 25.11.2009 și declarat de D.A. cu ocazia audierii sale în instanță, instanța a dispus în baza art.11 pct. 2 lit. „b” Cod procedură penală rap. la art. 10 lit. „h” Cod procedură penală, încetarea procesului penal privitor la această infracțiune pentru care au fost trimiși în judecată inculpații.

Potrivit actului notarial depus la dosarul de fond și declarației părții vătămate V.D., consemnată în încheierea de ședință din 25.11.2009 instanța a reținut că această parte vătămată a fost despăgubită integral pentru infracțiunea de lovire dedusă judecății, comisă asupra sa de către ambii inculpați, prin plata sumei de 1.000 Euro de către inculpatul H.A.T.. Ca urmare, infracțiunea de lovire prev.de art.180 alin.2 Cod penal s-a reținut doar în sarcina inculpatului H.F.N. cu care partea vătămată V.D. nu s-a împăcat.

Procedând la individualizarea pedepselor ce s-au aplicat inculpatului H.F.N., instanța a avut în vedere criteriile prevăzute de art.72 Cod penal., circumstanțele și modalitatea în care au fost săvârșite faptele, urmările cauzate și persoana inculpatului.

Acordarea de circumstanțe atenuante nu se justifică în contextul în care faptele deduse judecății, săvârșite la 24 mai 2009, au fost comise pe fondul consumului de alcool, după ce în mai multe rânduri inculpatul a fost sancționat contravențional pentru provocarea de scandal (în mod repetat) în zilele de 6.03.2009, 5.04.2009 și 27.04.2009.

Așa fiind, instanța a dispus condamnarea inculpatului H.F.N. la: pedeapsa de 18 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. „a, b” Cod penal pentru comiterea infracțiunii de omor calificat prev. de art. 174 alin. 1, 175 alin. 1 lit. „i” Cod penal; 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire prev. de art. 180 alin. 2 Cod penal; 2 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice, prev. de art. 321 alin. 1 Cod penal.

Reținând că infracțiunile au fost comise în concurs real, prev. de art. 33 lit. „a” Cod penal, instanța a contopit, conform art. 34 lit. „b”, art. 35 alin. 1 Cod penal, pedepsele aplicate și a dispus ca inculpatul H.F.N. să execute pedeapsa cea mai grea de 18 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit.”a, b” Cod penal.

S-au aplicat inculpatului pedepse accesorii în conținutul prevăzut de art.71 rap. la art. 64 lit. „a, b” Cod penal. La aplicarea pedepsei complementare și a celei accesorii instanța a avut în vedere natura și gravitatea faptelor comise și datele care caracterizează persoana inculpatului, astfel cum rezultă din probele dosarului.

Conform art.998 Cod civil, art.313 din Legea nr.95/2006, art.3 alin.3 din OG nr.9/2000, inculpatul H.F.N. va fi obligat să plătească în favoarea părții civile Spitalul Clinic Județean de Urgență – Clinica de Neurochirurgie Târgu Mureș, despăgubiri civile în sumă de 2.230,94 lei, cu dobânda legală până la plata efectivă a debitului, reprezentând cheltuielile cu spitalizarea victimei L.D.V..

În baza art.14, 346 Cod procedură penală rap.la art. 998 Cod civil inculpatul H.F.N. va fi obligat să plătească părții vătămate L.I.A. suma de 9.400 lei cu titlu de daune materiale și suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale.

În temeiul aceluiași texte legale, inculpatul H.F.N. va fi obligat să plătească în favoarea părții vătămate minore L.A.E., prin reprezentantul său legal L.I.A., despăgubiri civile astfel: 50.000 lei cu titlu de daune morale; 7.350 lei rentă, în sumă globală, aferentă perioadei cuprinse între data săvârșirii faptei deduse judecății și până la data pronunțării prezentei sentințe; pentru viitor, începând cu data pronunțării sentinței, o rentă de 350 lei lunar, până la majoratul minorei.

Referitor la sumele la plata cărora a fost obligat inculpatul H.F.N. cu titlu de despăgubiri civile către aparținătorii victimei, instanța a avut în vedere următoarele:

Partea civilă L.I.A., prin constituirea de parte civilă depusă la dosar anterior citirii actului de acuzare a pretins daune materiale în cuantum de 10.010 lei, reprezentând 7.000 lei cheltuieli ocazionate cu înmormântarea victimei, 2.000 lei cheltuieli cu organizarea parastasului, 480 lei costul autopsiei victimei, 400 lei cheltuieli cu deplasarea la Clinica din Târgu-Mureș și 180 lei, câștigul nerealizat de victimă din orele de vioară (în aprecierea sa câte 3 zile pe săptămână, câte 2 ore într-o zi, costul unei ore de vioară fiind 90 lei, potrivit declarației sale).

Raportat la constituirea de parte civilă, în ce privește daunele materiale, instanța a apreciat că aceasta a fost dovedită în parte, respectiv până la concurența sumei de 9.400 lei, compusă din : 7.000 lei reprezentând costul înmormântării, 2.000 lei reprezentând costul parastasului și 400 lei costul deplasărilor la Clinica din Târgu-Mureș unde victima a fost internată până la deces. Faptul că înmormântarea victimei și parastasul au costat în jur de 100 milioane lei vechi rezultă din declarațiile martorilor, declarații care se coroborează cu actele depuse la dosar de partea civilă (facturi, chitanțe, bonuri, referitoare la bunurile achiziționate cu ocazia înmormântării depuse în dosarul de urmărire penală).

Împrejurarea că partea civilă a făcut deplasări la Clinica din Târgu Mureș rezultă din declarația martorului L.C., iar instanța apreciază că suma pretinsă cu acest titlu (cheltuieli de deplasare), de 400 lei, este rezonabilă raportat la distanța dintre Ilva Mare și Târgu-Mureș. În ce privește cererea părții civile de a fi obligat inculpatul să-i plătească suma de 480 lei reprezentând costul autopsiei, instanța a apreciat-o nejustificată în lipsa unor acte justificative. De altfel, potrivit probelor aflate în dosarul de urmărire penală, rezultă cu claritate că Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud a avansat costul raportului autopsiei astfel că această sumă a fost inclusă în cheltuielile judiciare datorate de inculpat statului.

Sub aspectul daunelor morale pretinse de partea civilă L.I.A., în nume propriu cât și ca reprezentant legal al fiicei sale, minora L.A.E., instanța le-a apreciat justificate până la concurența sumei totale de 100.000 lei (respectiv câte 50.000 lei pentru fiecare). Referitor la aceste despăgubiri civile, instanța a apreciat că decesul victimei L.D.V., care a survenit extrem de brutal și neașteptat a cauzat soției și fiicei sale intense suferințe psihice, care impun cu necesitate o compensație materială care să fie suportată de inculpat.

În ce privește renta periodică convenită minorei la plata căreia a fost obligat inculpatul , instanța a pornit la stabilirea ei de la premisa necontestată de inculpat și dovedită de probele administrate în cauză că victima L.D.V., pe lângă salariul de învățător realiza venituri și din alte activități, respectiv dând ore de vioară, participând uneori la spectacole, uneori în formații instrumentale la nunți sau pe durata vacanței elevilor, muncind în străinătate. Procentul de 80% pretins de partea civilă nu va fi însușit de instanță întrucât nu s-a dovedit că familia victimei realiza și alte venituri. Cum nu s-a dovedit că și soția victimei obținea venituri (de ex. că era angajată), instanța a apreciat că este în afara oricărei discuții că cel puțin jumătate din veniturile realizate de victima L.D.V. erau destinate întreținerii familiei și doar o cotă de maxim 50% putea fi alocată exclusiv minorei, care așa cum s-a dovedit necesita tratamente medicale periodice.

Prin Adresa nr.905/7.02.2011 emisă de Școala Generală Ilva Mare s-a comunicat că un angajat (cadru didactic) cu aceeași pregătire, calificare, vechime în muncă, similare cu cele ale victimei, ar putea realiza începând cu luna ianuarie 2011, un salariu net lunar de 1.242 lei. Față de conținutul acestei adrese, instanța a apreciat că dacă victima era în viață, beneficia de un salariu net lunar de 1.242 lei. Pe lângă acest salariu, instanța a apreciat că victima mai putea realiza venituri din alte activități (cele enumerate mai sus), în medie de 200 lei lunar. În acest context, este de menționat că este nerealistă susținerea părții civile în sensul că în comuna Ilva Mare un profesor realizează 90 lei dând „o oră de vioară” și că în acest mod victima încasa săptămânal 540 lei, doar din această activitate. Este relevantă în acest sens declarația martorei B.P.

Reținând că victima putea beneficia de un venit net lunar de 1.442 lei (1.242 lei salariu și 200 lei venituri din alte activități), tribunalul a apreciat că putea aloca exclusiv întreținerii minorei circa 700 lei lunar (ținând seama de cota de 50% argumentată mai sus). Cum partea vătămată minoră beneficiază de pensie de urmaș în sumă de 350 lei lunar urmează ca diferența de 350 lei/lună (până la concurența sumei de 700 lei prezumată a fi alocată de victimă pentru întreținerea fiicei sale), să constituie renta lunară de întreținere pe care inculpatul H.F.N. o datorează acesteia, începând cu data pronunțării prezentei hotărâri și până la majoratul minorei.

În sumă globală, pentru perioada cuprinsă între data săvârșirii faptei deduse judecății și până la data pronunțării prezentei sentințe, renta datorată de inculpatul H.F.N. este de 7.350 lei.

Celelalte pretenții civile formulate de partea civilă, referitoare la câștigurile pe care le-ar fi putut realiza muncind în Spania sunt nedovedite. De asemenea, partea civilă nu a depus la dosar acte medicale și recomandări ale medicilor referitor la necesitatea efectuării de către fiica sa a unor intervenții chirurgicale în străinătate.

În baza art.193 Cod procedură penală, inculpatul H.F.N. a fost obligat să plătească părții civile L.I.A. suma de 1.200 lei cu titlu de cheltuieli judiciare (reprezentând onorariul avocațial).

În baza aceluiași text de lege inculpatul H.F.N. a fost obligat să plătească martorului U.O. suma de 85,10 lei, cheltuieli cu prezentarea la instanță, reprezentând cheltuieli de transport și contravaloarea zilei de muncă.

În temeiul art.191 Cod procedură penală, inculpatul H.F.N. a fost obligat să plătească în favoarea statului suma de 1.531 lei cu titlu de cheltuieli judiciare (din care 38 lei reprezintă costul raportului de constatare medico-legală întocmit de Serviciul de Medicină Legală Bistrița-Năsăud, 1.098 lei costul Raportului de autopsie medico-legală întocmit de Institutul de Medicină-Legală Târgu-Mureș, 150 lei cota-parte din onorariul avocatului din oficiu din faza de urmărire penală, av. R.S.).

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel inculpatul H.F.N. și părțile civile L.I. și L.A.E..

Prin motivele scrise și orale inculpatul H.F.N. a solicitat admiterea căii de atac promovate și în principal schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de omor calificat prev.de art.174, 175 lit.i C.pen. în infracțiunea de lovituri cauzatoare de moarte prev.de art.183 C.pen., întrucât intenția sa nu a fost de a suprima viața victimei, ci de a-i aplica o corecție. În subsidiar, apreciază că se impune reținerea în favoarea sa a circumstanțelor atenuante vizate de art.74 C.pen.căroră să li se dea eficiența prevăzută de art.76 C.pen., cu consecința scăderii pedepsei sub minimul special prevăzut de lege. În al treilea rând, față de data pronunțării sentinței consideră că în speță se pot aplica prevederile Legii 202/2010 în condițiile art.320¹ alin.7 C.proc.pen.și a i se reduce limitele de pedeapsă cu o treime.

Părțile civile prin motivele scrise ale apelului promovat în cauză, au cerut obligarea inculpatului la plata sumei de 10.010 lei daune materiale, plata unei despăgubiri periodice lunare al cărei quantum nu a fost precizat, în favoarea minorei L.A.E. începând cu data decesului tatălui și până la majorat precum și plata sumei de câte 250.000 lei cu titlu de daune morale pentru fiecare parte civilă.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la apelul inculpatului H.F.N.:

Tribunalul a administrat un vast material probator pe baza căruia a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, încadrarea juridică a infracțiunii și pe cale de consecință, tratamentul penal aplicat apelantului.

Spre deosebire de infracțiunea de omor, care nu poate fi săvârșită decât cu intenție, în una din cele două modalități la care se referă art.19 alin.2 pct.2 lit.a și b Cod pen., infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte prev.în art.183 C.pen. se săvârșește cu intenție depășită, caracterizată prin intenție în ceea ce privește acțiunea de lovire și prin culpă în ce privește rezultatul produs, moartea victimei.

Din interpretarea disp.**art.183 C.pen.** și art.174 C.pen. rezultă că, spre deosebire de infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte, infracțiunea de omor este condiționată de existența intenției de a ucide dedusă, între altele, din lovirea **prin mijloace apte de a produce acest rezultat, regiunea corporală lezată și intensitatea loviturilor aplicate.** Ori, în speță, moartea victimei nu s-a produs doar datorită unei acțiuni praeterintenționate, care caracterizează infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte. Aplicând numeroase lovituri cu pumnii, picioarele în majoritate asupra capului, cu o intensitate deosebită, încât au determinat, în final, moartea victimei, care nu a mai putut fi salvată, inculpatul și-a reprezentat, fără echivoc, producerea rezultatului letal, pe care, chiar dacă nu l-a dorit, l-a acceptat, astfel că a acționat cu intenția specifică de a ucide.

În cazul infracțiunii de loviri cauzatoare de moarte, vătămarea este comisă cu intenție, iar rezultatul, moartea victimei, se produce din culpa inculpatului, care nu prevede urmările deși, în raport cu situația concretă, trebuia și putea să le prevadă, ori, dacă le prevede, nu le acceptă, socotind fără temei că ele nu se vor produce.

În speță, din raportul de autopsie rezultă că victima a suferit ca urmare a agresiunii din 24 mai 2009 plăgi contuze la nivel cranian cu fractura piramidei nazale, contuzie și dilacerare cerebrală, hematom subdural, fractură coloană vertebrală. În concluziile actului medico-legal se menționează că leziunile provocate victimei s-au produs prin lovire repetată cu corpuri dure.

Lovirea repetată a victimei, în vârstă de 40 de ani, cu pumnii și cu picioarele, cu mare intensitate, cu consecința unor leziuni deosebit de grave în regiuni vitale ale corpului, impun concluzia că, inculpatul a avut reprezentarea rezultatului agresiunii sale, pe care l-a acceptat.

Așadar, inculpatul a acționat cu intenție indirectă de a ucide, fapta constituind infracțiunea de **omor calificat** și nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte, cum eronat a cerut inculpatul a se schimba încadrarea juridică.

În surprinderea poziției psihice pe care inculpatul H.N.F. a avut-o în momentul comiterii infracțiunii, trebuie pornit de la premisa că tocmai faptul că s-au aplicat loviturile repetat, cu o anumită intensitate și la întâmplare, este de natură să conducă la ideea că apelantul a prevăzut și acceptat posibilitatea lezării unor regiuni cu potențial mortal ridicat (cap, torace, abdomen, carotidă). Este adevărat că orientarea expresă a loviturilor către aceste regiuni reliefează mai puternic intenția de a ucide (care este directă), însă lipsa acestei orientări concretizată în loviri întâmplătoare a unor atari regiuni, nu poate constitui o prezumție de înlăturare a intenției indirecte.

Intensitatea loviturilor aplicate și rezultatul letal, confirmă intenția de a ucide.

Ca atare, ansamblul împrejurărilor în care a avut loc agresiunea și rezultatul acesteia infirmă apărarea inculpatului că el nu a urmărit și nici nu a acceptat producerea unui asemenea rezultat, care ar fi depășit intenția sa de a aplica o corecție victimei.

În consecință, se impune concluzia că prima instanță a reținut judicios că, sub aspectul poziției sale subiective, inculpatul a acționat cu intenția de a ucide, în sensul că a prevăzut rezultatul faptei sale și a acceptat posibilitatea producerii acestuia, chiar dacă, eventual, nu l-a urmărit în mod direct.

Faptul de a fi aplicat victimei, în toate zonele corpului cu regiuni anatomice vitale, cum este cea a capului, mai multe lovituri cu pumnii, picioarele, apte a produce moartea, provocându-i politraumatisme cranio-cerebrale, care i-au determinat decesul constituie infracțiunea de omor calificat, iar nu aceea de lovituri cauzatoare de moarte; procedând în modul arătat, aplicându-i multiple lovituri, în condițiile în care asemenea acte de violență produc, de regulă, urmări dintre cele mai grave, inculpatul a prevăzut, neîndoind, rezultatul posibil al acțiunii sale și chiar dacă nu l-a urmărit, a acceptat producerea lui, astfel că el a acționat cu intenția de a ucide și nu de a produce numai vătămări corporale, cărora decesul le-ar fi urmat ca un rezultat praeterintentionat, așa cum se susține prin apelul promovat.

Fapta inculpatului constituie infracțiunea de omor calificat prev. de art.174 și 175 lit.i C.pen. întrucât a fost săvârșită într-un local public în condițiile agravantei de la lit.i a art.175 C.pen.

Așa fiind, primul motiv de apel al inculpatului nu poate fi primit.

Referitor la aplicarea circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a, b și c C.pen., Curtea afirmă că acestea nu au fost în mod judicios reținute în favoarea apelantului, **neimpunându-se** pe cale de consecință scăderea substanțială sub minimul special prevăzut de lege, a sancțiunii necesare, învederând următoarele:

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorilor.

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen. sau a altora asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante **este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente de apreciere privitoare la persoana infractorului.**

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptelor comise de inculpat care într-un local public, l-a agresat pe victima L.D. cu pumnii și picioarele, acesta decedând ulterior, a distrus bunurile materiale din bar, a lovit și o altă persoană, tulburând grav ordinea și liniștea publică, nu justifică aplicarea art.74, 76 C.pen.

Gravitatea și pericolul social al faptelor sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuie bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Așa fiind, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Nu se poate ca pentru faptele săvârșite împotriva altor semeni de ai săi, răspunderea sa penală să nu fie, corespunzătoare, încălcărilor grave aduse ordinii sociale, vieții.

Sub aspectul individualizării pedepsei, în speță trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine sinceră în fața instanței de fond cu privire la infracțiunile imputate, a manifestat disponibilitate în a achita daunele materiale și morale către toate părțile civile.

În aceste condiții, pedeapsa aplicată de către instanța de fond în privința căreia s-a dispus privarea de libertate, se consideră în mod judicios că ea este singura în măsură să asigure realizarea scopurilor educativ și de exemplaritate ale pedepsei, dându-i posibilitatea îndreptării atitudinii față de comiterea de infracțiuni și resocializarea sa viitoare pozitivă, conform art.52 C.pen.

Instanța de apel apreciază că pedeapsa închisorii de 18 ani este bine aleasă și în deplin acord cu dispozițiile art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”, **nefiind oportună reținerea de circumstanțe atenuante, neavând corespondent în probele dosarului.**

Cât privește aplicarea art 320¹ C.proc.pen., nici aceasta nu poate fi reținută, deoarece textul de lege este exact referitor la stadiul procesual până la care poate fi operantă această prevedere legală - respectiv „până la începerea cercetării judecătorești”.

Actele dosarului relevă că cercetarea judecătorească a debutat la 23 iulie 2009 la Tribunalul Bistrița-Năsăud, iar Legea 202/2010 a intrat în vigoare la 25 noiembrie 2010, după demararea activității judiciare. Așa fiind, acest text nu are aplicabilitate în speță, fiind depășit termenul care permite reținerea și incidența sa – „până la începerea cercetării judecătorești”. Soluția în primă instanță a fost pronunțată la 23 februarie 2011.

Pentru motivele ce preced, apelul inculpatului se va respinge ca nefondat în baza art. 379 pct.1 lit. b C.proc.pen.

În baza art.350 C.pr.pen. se va menține starea de arest a inculpatului, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art.5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța). Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Bistrița-Năsăud, nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art.5 paragraf 1 lit.a și c din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Ținând seama de probatoriul cauzei și soluția pronunțată de tribunal, curtea consideră că nu au dispărut temeiurile avute în vedere la luarea măsurii arestării preventive, care se regăsesc în disp.art.148 lit.f C.proc.pen. și că menținerea acestei măsuri de către instanța de apel este pe deplin justificată în raport cu prevederile legale invocate, coroborate cu cele ale art.5 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale și că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

În baza art.88 cod pen. raportat la art.381 C.proc.pen.se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului reținerea și arestul preventiv începând cu 25 mai 2009 și până la zi.

În baza art.71 C.pen. i s-au interzis inculpatului exercitarea drepturilor prev.de art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen. de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la terminarea executării pedepsei, neavând dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electiv publice și nici cel de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat.

Prin urmare, este proporțională și justificată măsura interzicerii drepturilor sale electorale de către instanță pe durata executării pedepsei.

Prin aplicarea în acest mod a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

Se va stabili în favoarea Baroului de Avocați Cluj-Napoca suma de 50 lei onorariu parțial pentru apărător din oficiu, ce se va plăti din fondul Ministerului Justiției, conform art 189 C.proc.pen., către av.Rusu Cecilia.

Văzând disp.art.192 al.2 C.proc.pen. inculpatul va fi obligat să plătească în favoarea statului suma de 250 lei cheltuieli judiciare, din care 50 lei reprezentând onorar avocațial.

Cu privire la apelul părților civile Lohănel:

Examinând solicitările părților civile, acestea sunt fondate, urmând a fi admise, pentru următoarele considerente:

În ședința publică din 28 aprilie 2011 inculpatul H.N.F. în baza principiului disponibilității ce guvernează latura civilă a cauzei, a fost de acord să achite părților civile după cum urmează: suma solicitată de 10.010 lei despăgubiri materiale; despăgubiri periodice lunare în favoarea minorei Adina Elena în sumă de 350 lei lunar de la data decesului victimei 27 mai 2009 și până la majoratul minorei; suma de 300.000 lei daune morale, respectiv câte 150.000 lei pentru fiecare parte civilă ca o compensare a suferinței încercate de familie în urma decesului soțului, a tatălui.

În aceste condiții, operând principiul disponibilității Curtea va lua act de obligația inculpatului de a suporta suma de 10.010 lei daune materiale, fără a mai fi necesară administrarea vreunei probe pentru dovedirea acesteia.

Referitor la despăgubirile periodice lunare, sunt de remarcat următoarele: soția victimei L.I.A. a învederat că victima obținea în fiecare lună câștiguri săptămânale de câte 540 lei din meditații la vioară, realizând astfel o sumă de 2.160 lei lunar, afectată familiei. În vara anului 2008 victima L.D. s-a deplasat în Spania pentru prestarea unor munci sezoniere, încasând suma de 10.000 lei afectată de asemenea nevoilor minorei. Partea civilă L.I.A., în cursul anului 2008 s-a deplasat și ea la muncă în Spania, unde a realizat câștiguri în valoare de 2400 euro, destinate întreținerii familiei și respectiv minorei A.E.. Mai mult, partea civilă L.I.A. a învederat că anterior decesului, victima L.D. participa la nunți, spectacole și activități culturale, cântând la vioară, de unde încasa sume semnificative de bani, afectate nevoilor familiei și implicit ale minorei ce o avea în întreținere.

Curtea reține că victima L.D.V., pe lângă salariul de învățător realiza venituri și din alte activități, respectiv dând ore de vioară, participând uneori la spectacole, uneori în formații instrumentale la nunți sau pe durata vacanței elevilor, muncind în străinătate. Din actele de la dosar rezultă că și partea civilă L.I.A. este angajat al Școlii Generale Ilva Mare din anul 1991, veniturile materiale încasate fiind destinate atât întreținerii proprii cât și familiei. Având în vedere că ambii soți erau încadrați în muncă, rezultă pe cale de consecință, că fiecare a contribuit la întreținerea proprie cât și a celorlalți membri ai familiei cu câte 50%.

Prin Adresa nr.905/7.02.2011 emisă de Școala Generală Ilva Mare s-a comunicat că un angajat (cadru didactic) cu aceeași pregătire, calificare, vechime în muncă, similare cu cele ale victimei, ar putea realiza începând cu luna ianuarie 2011, un salariu net lunar de 1.242 lei. Față de conținutul

acestei adrese, Curtea apreciază că dacă victima era în viață, beneficia de un salariu net lunar de 1.242 lei. Pe lângă acest venit, s-a dovedit prin martorii audiați în fața tribunalului că victima mai putea realiza venituri din alte activități (ore de vioară, spectacole), în medie de 200 lei lunar. În acest context, este lipsită de suport probator susținerea părții civile L.I.A. în sensul că în comuna Ilva Mare un profesor realizează 90 lei dând „o oră de vioară” și că în acest mod victima încasa săptămânal 540 lei, doar din această activitate. Este relevantă în acest sens declarația martorei B.P., „care presupune că pentru o oră de vioară, victima încasa aproximativ 500.000 lei vechi”.

Reținând că victima putea beneficia de un venit net lunar de 1.442 lei (1.242 lei salariu și 200 lei venituri din alte activități), Curtea apreciază că aloca exclusiv întreținerii minorei circa 700 lei lunar. Cum partea vătămată minoră beneficiază de pensie de urmaș în sumă de 350 lei lunar urmează ca diferența de 350 lei/lună (până la concurența sumei de 700 lei prezumată a fi alocată de victimă pentru întreținerea fiicei sale), să constituie despăgubirea periodică lunară de întreținere pe care inculpatul H.F.N. o datorează acesteia, începând cu data decesului victimei – 27 mai 2009 și până la majoratul minorei.

De altfel și inculpatul și-a manifestat disponibilitatea de a achita suma de 350 lei lunar cu titlu de despăgubire periodică lunară în favoarea minorei A.E., de la 23.02.2011 – data pronunțării sentinței Tribunalului Bistrița-Năsăud și până la majoratul minorei și suma de 7350 lei pe perioada 27 mai 2009 - data decesului tatălui și până la 23 februarie 2011 data pronunțării hotărârii primei instanțe.

Celelalte pretenții civile formulate de partea civilă L.I.A., referitoare la veniturile pe care le-ar fi realizat muncind în Spania împreună cu victima, sunt nedovedite, neputând fi onorate de către Curte.

În privința daunelor morale sunt de remarcat următoarele:

Cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesuscetibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În prezenta speță este vorba de repararea unui prejudiciu de afecțiune, prejudiciu care trebuie reparat de către persoana culpabilă, sens în care, s-a dispus și prin Rezoluția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr.75 adoptată la 14 martie 1965 în materia prejudiciului corporal care statuează expres că **„în caz de deces, reparația pentru prejudiciul de afecțiune trebuie acordată părinților, soțului și copiilor victimei pentru că doar în aceste cazuri reparația este supusă condiției ca aceste persoane să fi avut legături de afecțiune strânse cu victima, în momentul decesului”**.

Despăgubirile solicitate în prezentul dosar și care sunt considerate întemeiate de către instanță, au scopul de a alina suferința pricinuită soției și fiicei, prin moartea victimei, de care erau legate afectiv.

În prezenta speță, s-a dovedit mai presus de orice dubiu că părțile vătămate au suferit o traumă psihică de excepție, determinată de fapta săvârșită de inculpat, - moartea soțului și a tatălui - astfel că daunele morale în cuantum de 300.000 lei vor reprezenta o compensare a prejudiciului afectiv cauzat

acestora, de care victima era legată printr-o relație afectivă de natură familială. Prin stabilirea daunelor morale la suma de 300.000 lei curtea apreciază că soluția va fi conformă atât cu interpretarea tradițională a jurisprudenței române cât și cu interpretarea constantă a jurisprudenței europene.

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul nepatrimonial încercat de părțile civile, curtea apreciază că soluția pronunțată este corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

De altfel, inculpatul în ședința publică din 28 aprilie 2011 s-a obligat benevol la plata acestei sume în favoarea părților civile respectiv câte 150.000 lei daune morale în favoarea fiecăreia.

Prin chitanțele depuse la dosar la fila 33, părțile civile au făcut dovada cheltuielilor judiciare reprezentând onorarul de apărător astfel că în baza art.193 C.proc.pen., inculpatul va fi obligat să achite aceluiași părți civile suma de 600 lei cheltuieli judiciare în apel.

Așa fiind, în baza art.379 pct.2 lit.a C.proc.pen.se vor admite ca fondate apelurile declarate de părțile civile L.I.A. și L.A.E. împotriva sentinței penale nr.17/F din 23.02.2011 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, pe care o va desființa sub aspectul laturii civile a cauzei și judecând în această limită:

Va obliga pe inculpatul H.F.N. să achite părții civile L.I.A. suma de 10.010 lei despăgubiri materiale.

Va obliga pe inculpat să plătească părții civile L.A.E. despăgubiri periodice în sumă de 350 lei lunar de la 23.02.2011 (data pronunțării sentinței Tribunalului Bistrița-Năsăud) și până la majoratul minorei și suma de 7.350 lei pe perioada 27.05.2009 (data decesului tatălui) – și până la 23.02.2011 (data pronunțării sentinței Tribunalului Bistrița-Năsăud).

Va obliga inculpatul să plătească părților civile L.I.A. și L.A.E. suma de câte 150.000 lei daune morale, conform art.14, 346 C.proc.pen.rap.la art.998 C.civ.

Va obliga inculpatul să plătească 600 lei cheltuieli judiciare părților civile L.I.A. și L.A.E..

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței apelate.

Cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului în apelul părților civile, în baza art.192 pct.3 alin.3 C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Trafic de droguri de mare risc. Constituționalitatea dispozițiilor art. 91¹ C.pen. Folosirea investigatorului sub acoperire. Neîncălcarea art. 68 alin.(2) C.pr.pen. Caracterul echitabil al procesului chiar dacă hotărârea de condamnare s-a bazat și pe susținerile agenților acoperiți. Hotărârile Kostovski împotriva Olandei din 20 noiembrie 1989 și Vanyian împotriva Rusiei din 15 decembrie 2005

Instanța, preocupată și de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, a reținut că în cauza „Dumitru Popescu împotriva României” (nr.2) s-a apreciat că noul cadru legislativ modificat prin Legea nr.281/2003 și Legea nr.356/2006 oferă garanțiile necesare în materie de interceptare și transcriere a comunicațiilor.

Instanța mai constată că dispozițiile art.91¹-art.91⁶ C.proc.pen., sunt în deplin acord cu art.4 din Recomandarea (2005)10 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind „tehnicile speciale de anchetă”, potrivit căruia aceste tehnici pot fi utilizate dacă există motive serioase de a crede că o infracțiune gravă a fost săvârșită ori este pregătită sau în curs de pregătire de una sau mai multe persoane anume identificate ori de o persoană sau un grup de persoane care nu a fost încă identificat”.

Decizia nr. 121/A din 9 iunie 2011

Asupra apelurilor penale de față,

În baza lucrărilor dosarului constată că prin sentința penală nr.25 din 21 ianuarie 2011 Tribunalul Cluj a condamnat pe inculpații:

1. S.C.:

- în baza art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.a C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare. Conform art.76 alin.3 C.pen. s-a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc;

- în baza art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.d C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare. În baza art.33 lit.a C.pen.s-a constatat că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite pentru acestea și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 (trei) ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

În temeiul art.86¹ C.pen. s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare prev. de art.86² C.pen., respectiv acela de 6 ani.

În baza art.350 alin.3 lit.b C.pr.pen. s-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului S.C., dacă nu este arestat în altă cauză.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

2. L.V.:

În baza art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.a C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, la pedeapsa de 3 (trei) ani închisoare. Conform art.76 alin.3 C.pen. s-a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

În baza art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.d C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de 6 (șase) luni închisoare.

În baza art.33 lit.a C.pen. s-a constatat că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen.s-au contopit pedepsele stabilite pentru acestea și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 (trei) ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

În temeiul art.86/1 C.pen.s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

În baza art.350 alin.3 lit.b C.pr.pen.s-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului L.V., dacă nu este arestat în altă cauză.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

3. G.G.:

În baza art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.a C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, la pedeapsa de 3 (trei) ani

închisoare. Conform art.76 alin.3 C.pen. s-a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

În baza art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și art.76 lit.d C.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de : 6 (șase) luni închisoare. În baza art.33 lit.a C.pen. s-a constatat că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite pentru acestea și s-a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 (trei) ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

În temeiul art.86/1 C.pen.s-a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.5 C.pen.

În temeiul art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000 s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul S.C. a cantității de 2 grame substanță care conține amfetamină (rămasă în urma analizelor de laborator).

În temeiul art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000 s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul L.V. a cantității de 1 gram substanță care conține mefedronă (rămasă în urma analizelor de laborator).

În temeiul art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000 s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul G.G. a cantității de 3 grame substanță care conține amfetamină, respectiv a cantității de 7,7 grame substanță care conține mefedronă (cantități rămase în urma analizelor de laborator).

În baza art.17 alin.2 din Legea nr.143/2000 s-a dispus confiscarea specială de la inculpați, în favoarea statului, a sumelor de bani dobândite prin valorificarea drogurilor de mare risc, după cum urmează : 1360 lei de la inculpatul S.C., 3720 lei de la inculpatul L.V. și 5630 lei de la inculpatul G.G..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Inculpatul S.C. l-a cunoscut în luna februarie 2010 pe inculpatul L.V. la discoteca A. din municipiul Târgu Mureș. În cursul discuțiilor purtate la acea dată, inculpatul S.C. a aflat că inculpatul L.V. este consumator de droguri și i-a cerut acestuia să-i procure și lui astfel de substanțe. În baza înțelegerii cu inculpatul S.C., inculpatul L.V. a cumpărat în intervalul februarie - iunie 2010, de la inculpatul G.G., de patru ori, cantități cuprinse între 5 și 7 grame de mefedronă și amfetamină la prețul de 120 - 150 lei/gram și le-a revândut ulterior inculpatului S.C. la prețul de 150 lei/gram.

Drogurile furnizate de către inculpatul L.V., au fost folosite de inculpatul S.C., în parte pentru consumul său propriu, iar o altă parte au fost oferite cu titlu gratuit sau vândute altor persoane, printre care învinuții C.P.A., T.G., D.S.D., C.L.I., C.O. și T.S.M., precum și colaboratorilor sub acoperire cu nume de cod T.R. și D.T..

Astfel, învinuitul C.P.A. a primit cu titlu gratuit, pentru consum, de circa cinci ori, de la inculpatul S.C., diferite cantități de amfetamină, (substanță cunoscută în mediul consumatorilor de astfel de substanțe sub denumirea de „speed”), în localul „M.” din municipiul Cluj-Napoca.

Învinuita T.G. a consumat cu ocazia unei petreceri care a avut loc la o cabană din localitatea Târnița, în luna aprilie 2010, împreună cu inculpatul S.C., învinuții T.S.M., C.O. și alte persoane neidentificate, cantitatea de circa 3 grame mefedronă (substanță cunoscută în mediul consumatorilor de astfel de substanțe sub denumirea de „sare de baie”), oferită cu titlu gratuit de către inculpatul S.C..

Învinuitul D.S.D. a primit, în luna mai 2010, de la inculpatul S.C. o cantitate nedeterminată de amfetamină (substanță cunoscută în mediul consumatorilor de astfel de substanțe sub denumirea de „speed”) în schimbul sumei de 300 lei cu ocazia unei vizite pe care a făcut-o în apartamentul nr.12 de

pe strada M., nr.35-37 din municipiul Cluj-Napoca, unde inculpatul locuia fără forme legale împreună cu învinuitul T.S.M..

Învinuitul C.O. a consumat de mai multe ori amfetamină („speed”) împreună cu inculpatul S.C., învinuiții T.S.M., C.L.I. și alte persoane neidentificate, în apartamentul nr.12 de pe strada M. nr.35-37 din municipiul Cluj-Napoca, unde locuia fără forme legale împreună cu inculpatul S.C., precum și mefedronă („sare de baie”), la petrecerea organizată în luna aprilie 2010 la cabana din localitatea Tarnița, petrecere la care au participat și învinuiții T.S.M. și T.G.

Învinuita C.L.I. a consumat de câteva ori amfetamină („speed”) oferită cu titlu gratuit de către inculpatul S.C., împreună cu acesta și învinuiții T.S.M., C.O. și alte persoane neidentificate, cu ocazia unor vizite pe care le-a făcut în apartamentul nr.12 de pe strada M., nr. 35-37 din municipiul Cluj-Napoca.

Învinuitul T.S.M. a consumat de mai multe ori amfetamină („speed”) împreună cu inculpatul S.C., învinuiții C.O., C.L.I., D.S.D. și alte persoane neidentificate, în apartamentul nr.12 de pe strada M. nr.35-37 din municipiul Cluj-Napoca, unde locuia fără forme legale împreună cu inculpatul S.C., precum și mefedronă („sare de baie”), la petrecerea organizată în luna aprilie 2010 la cabana din localitatea Tarnița, petrecere la care au participat și învinuiții C.O. și T.G..

De asemenea, în intervalul martie - iunie 2010, inculpatul S.C. a vândut unor investigatori sub acoperire și colaboratorilor acestora, autorizați în cauză, cantitatea de 0,2 grame mefedronă și cantitățile de 0,9 grame, 0,7 grame, 0,6 grame și 1,0 gram amfetamină. În schimbul acestor droguri inculpatul S.C. a primit de la investigatorii și colaboratorii autorizați în cauză suma totală de 1060 lei.

De precizat că, prin actul de sesizare al instanței s-a reținut în sarcina inculpatului S.C. și faptul că i-ar fi oferit, în perioada februarie-iunie învinuitei R.M., cu titlu gratuit, de circa trei ori, diferite cantități de mefedronă („sare de baie”) în localul „M.” din municipiul Cluj-Napoca, cu ocazia unor petreceri organizate în localul menționat. Din probele administrate în cauză, respectiv declarațiile învinuitei R.M. și declarațiile inculpatului S.C., rezultă însă că inculpatul S.C. i-a oferit învinuitei R.M. o singură dată, spre consum, „sare de baie”-mefedronă, cu titlu gratuit, dar acest lucru s-a întâmplat în perioada în care consumul acestei substanțe nu era interzis prin lege, respectiv anterior datei de 15 februarie 2010, astfel încât instanța urmează a înlătura acest act material din conținutul infracțiunii continuate de trafic de droguri de mare risc reținută în sarcina inculpatului S.C. (fapta nefiind prevăzută de legea penală la momentul respectiv).

Inculpatul L.V. a mai cumpărat, în intervalul februarie - iunie 2010, de la inculpatul G.G., pe lângă drogurile vândute inculpatului S.C., de circa 30 de ori cantități cuprinse între 1,0 și 1,5 grame de mefedronă sau amfetamină cu prețul de 120 - 150 lei / gram. Cea mai mare parte din aceste droguri a fost folosită de către inculpatul L.V. pentru consumul său propriu, iar o altă parte a fost vândută sau oferită spre consum cu titlu gratuit altor persoane, printre care învinuiții P.A., S.I.C. și B.A..

Astfel, învinuita P.A. a cumpărat în luna mai 2010 de la inculpatul L.V., de două ori, câte un pliculeț cu amfetamină („speed”) plătind de fiecare dată suma de 60 lei.

Învinuitul S.I.C. a primit de două ori, în discoteca A. din Târgu Mureș, unde era angajat ca barman câteva „linii” de amfetamină („speed”) de la inculpatul L.V., cu titlu gratuit.

Învinuitul B.A. a primit, de două ori, câteva „linii” de amfetamină („speed”) de la inculpatul L.V., cu titlu gratuit.

La data de 18.06.2010 inculpatul L.V. s-a deplasat la domiciliul inculpatului G.G. și a cumpărat de la acesta cantitatea de circa 1,4 grame mefedronă cu prețul de 150 lei. După ce inculpatul L.V. a părăsit domiciliul inculpatului G.G., a fost interpelat de către funcționarii de poliție din cadrul I.G.P.R. - D.G.C.O. - Brigada Cluj-Napoca care au procedat la legitimarea inculpatului. Cu această ocazie asupra

inculpatului L.V. a fost găsită cantitatea de 1,4 grame mefedronă, droguri despre care ulterior inculpatul a recunoscut că le-a cumpărat de la inculpatul G.G..

După depistarea inculpatului L.V. s-a procedat la efectuarea unei percheziții domiciliare la locuința inculpatului G.G.. Cu aceasta ocazie în locuința acestuia au fost găsite cantitățile de 8,2 grame și 0,2 grame mefedronă, respectiv cantitatea de 3,3 grame amfetamină.

Tot în data de 18.06.2010 s-a procedat la efectuarea unei percheziții domiciliare în apartamentul cu nr.12 din municipiul Cluj-Napoca, str. M. nr.35-37, unde inculpatul S.C. și învinuitul T.S.M. locuiau fără forme legale. Cu aceasta ocazie în apartamentul menționat au fost găsite cantitățile de 0,1 și 0,2 grame cannabis, o pipă metalică pe care s-au pus în evidență urme de tetrahidrocannabinol (THC), două dispozitive de mărunțit cu urme de cannabis, un dispozitiv artizanal pentru fumat cu urme de tetrahidrocannabinol (THC), trei foițe de hârtie cu urme de tetrahidrocannabinol (THC), o lingură pe care s-au pus în evidență urme de amfetamină, o farfurie pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină, o punguliță din plastic pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină și trei cartele (carduri) pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină.

Faptele reținute mai sus s-au probat prin: procesul-verbal de sesizare din oficiu, procesele-verbale întocmite de către investigatorii și colaboratori autorizați în cauză, declarațiile investigatorilor sub acoperire cu nume de cod D.G. și B.V., respectiv a colaboratorului sub acoperire cu nume de cod T.R., procesele-verbale de constatare întocmite de către lucrătorii de poliție judiciară delegați în cauză, procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante, procesele-verbale de efectuare a perchezițiilor domiciliare, rapoartele de constatare tehnico-științifică efectuate în cauză, procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate în baza autorizațiilor date în cauză, declarațiile martorilor audiați în cauză, declarațiile învinuiților C.P.A., T.G., D.S.D., C.O., C.L.I., R.M., T.S.M., P.A., S.I.C. și B.A., procesele-verbale de confruntare și declarațiile inculpaților S.C., L.V. și G.G.

Referitor la declarațiile inculpaților, este de precizat faptul că inculpatul S.C., în declarațiile date în faza de urmărire penală, a negat în totalitate acuzațiile care i se aduc, precizând că nu este consumator de droguri, nu a vândut și nu a oferit niciodată droguri altor persoane, nu îl cunoaște pe inculpatul G.G., iar pe inculpatul L.V. îl știe doar din vedere, dar nu a ieșit cu el în cluburi sau la petreceri, nu a primit droguri de la acesta și nu știe nimic despre activitățile legate de droguri desfășurate de inculpatul L.V.. În fața instanței de judecată, inculpatul S.C. a revenit asupra declarațiilor anterioare și a precizat că a început să consume „sare de baie” în luna noiembrie 2009, substanță pe care o procura, la început, din magazinele de profil unde era comercializată sub denumirea de „Generation 2012”. Ulterior, în perioada februarie-martie 2010, l-a cunoscut pe inculpatul L.V. la discoteca A. din Târgu Mureș, aflând că acesta poate să facă rost de „sare de baie” la un preț mai bun decât cel care era practicat în magazinele de vise din Târgu Mureș, respectiv de o calitate mai bună, motiv pentru care l-a rugat să-i procure și lui astfel de substanțe, despre care el știa că este legală și se numește „Generation 2012”. Inculpatul S.C. arată că, în perioada următoare, a primit de la inculpatul L.V., de patru ori, câte 1-2 grame de „sare de baie”, la prețuri cuprinse între 120 și 150 lei gramul, substanță pe care a folosit-o în cea mai mare parte pentru consum propriu, dar au fost și situații, de regulă la petreceri (cum a fost cea din luna aprilie 2010, organizată în loc. Târnița, jud. Cluj), când din „sarea sa de baie”, cumpărată de la inculpatul L.V. (și despre care inculpatul L.V. i-ar fi spus că este legală), au consumat și alte persoane, respectiv C.P.A., T.S.M., T.G. și C.O.. În sfârșit, inculpatul S.C. a menționat că nu a vândut sau oferit niciodată vreunei persoane o anumită cantitate de amfetamină, întrucât nici nu cunoștea care anume este acel drog, el consumând doar „sare de baie”.

Inculpatul L.V., în declarațiile date în faza de urmărire penală, a precizat că a început să consume „sare de baie” Special Gold în luna noiembrie 2009, procurându-și această substanță din magazinele de profil aflate pe raza municipiului Târgu Mureș. Ulterior, întrucât din luna februarie 2010

această substanță a fost declarată ilegală și nu se mai vindea în magazine, a încercat să o procure din altă parte, sens în care a aflat, frecventând discoteca A. din Târgu Mureș, că un anumit băiat pe nume „G.” (este vorba de inculpatul G.G.) vinde „sare de baie” și „speed”. Inculpatul L.V. a arătat că i-a cerut și el acestui „G.” să-i vândă astfel de substanțe, astfel că, în perioada februarie - iunie 2010 a cumpărat de la „G., de circa 30 de ori, cantități cuprinse între 1,0 și 1,5 gr. „sare de baie”, cu prețul de 120-150 lei gramul, droguri pe care le-a consumat în cea mai mare parte singur, iar uneori a oferit, câte o linie sau două, și altor persoane. A mai arătat inculpatul L.V. că, prin luna februarie 2010, l-a cunoscut în discoteca A. din Târgu Mureș pe numitul „C.” (este vorba de inculpatul S.C.), care l-a rugat să-i facă rost de droguri, astfel încât în perioada următoare, până în luna iunie 2010, a cumpărat de la numitul „G.”, de aproximativ patru ori, cantități cuprinse între 5 și 7 gr. de „sare de baie”, pe care ulterior i le-a vândut lui „C.” cu suma de 150 lei gramul (el cumpărând drogurile de la „G. cu 150 lei gramul de două ori și, respectiv, cu 120 lei gramul de alte două ori). Inculpatul L.V. menționează că, la data de 18.06.2010, în jurul orelor 17,00, l-a contactat telefonic pe „G.”, stabilind să meargă la el acasă să cumpere droguri, iar după ce a cumpărat cantitatea de 1,0 gr. „sare de baie” cu prețul de 150 lei și a plecat de la locuința lui „G.”, a fost oprit pe stradă de către organele de poliție. Cu ocazia unei alte declarații date în fața organelor de urmărire penală, inculpatul L.V. a precizat că nu a vândut droguri pentru câștigul său personal, singura persoană căreia i-a vândut droguri fiind inculpatul S.C., zis „C.”, celelalte cantități de droguri pe care le-a cumpărat folosindu-le doar pentru consumul propriu. În fața instanței de judecată, inculpatul L.V. a revenit, în mod nejustificat, fără a oferi o explicație plauzibilă, asupra declarațiilor anterioare, arătând că el își procura „sarea de baie” de la patronul unui magazin de vise din Târgu Mureș, pe nume G. (care însă nu este una și aceeași persoană cu inculpatul G.G.), la un preț inferior celui cu care se comercializa această substanță în magazin, iar numitul G. îi spunea de fiecare dată că este vorba despre o substanță legală. În cursul lunilor februarie sau martie 2010 l-a cunoscut pe inculpatul S.C. în discoteca A. din Târgu Mureș, iar în perioada următoare i-a cumpărat acestuia, din aceeași sursă, de circa 3-4 ori cantitatea totală de 5-7 grame „sare de baie” la prețul de 120-150 lei/gram. Despre inculpatul G.G. arată că l-a cunoscut în aceeași perioadă februarie-martie 2010, în discoteca A. din Târgu Mureș, iar în perioada următoare i-a cumpărat și lui, de la același G., de aproximativ 4-5 ori sau chiar mai mult, diferite cantități de droguri de până la 10 grame, cu prețul de 120-150 lei/gram. Precizează totodată că, la data de 18.06.2010, s-a deplasat acasă la numitul G., a cumpărat cantitatea de 10 grame de „sare de baie”, după care s-a dus acasă la inculpatul G.G. și i-a vândut întreaga cantitate contra sumei de 120-150 lei gramul, acesta din urmă restituindu-i cantitatea de 1,4 grame „sare de baie” întrucât îi era dator, ulterior cantitatea respectivă de „sare de baie” fiind găsită asupra sa de către organele de poliție. În sfârșit, inculpatul L.V. mai arată că a cumpărat „sare de baie” de la numitul G. și pentru învinuita P.A., în două rânduri, i-a oferit învinuitului S.I.C., de două ori, cu titlu gratuit, câteva linii de „sare de baie”, după cum i-a oferit și învinuitului B.A. spre consum „sare de baie”, dar acesta din urmă, din câte își amintește, a refuzat să consume astfel de substanțe (deși nu poate afirma cu certitudine acest lucru).

Inculpatul G.G., în prima declarație dată în fază de urmărire penală, a arătat că a început să consume „sare de baie” în cursul anului 2009, la început procurându-și această substanță din magazinele de profil din Târgu Mureș, împrejurări în care a cunoscut o persoană care i-a spus că poate să-i ofere „sare de baie” la un preț mai bun, astfel că a cumpărat aproximativ 17-20 grame „sare de baie” de la această persoană, la prețul de 100 lei gramul, întreaga cantitate consumând-o singur. În cursul lunii iunie 2010, a mai cumpărat de la acea persoană 10 grame de „sare de baie” (fără să știe că substanța pe care a cumpărat-o este interzisă de lege), din care la data de 18.06.2010 a dat unui prieten pe nume „V.” cantitatea de 1,4 grame, în contul unei datorii pe care o avea față de acesta. Cu ocazia unei alte declarații date în fața organelor de urmărire penală, la data de 8 iulie 2010, inculpatul G.G. a precizat

că, în realitate, el era cel care cumpăra droguri de la inculpatul L.V. și nu invers, în perioada ianuarie-iunie 2010 cumpărând de la acesta cantitatea de 10-15 grame de amfetamină și cantitatea de aproximativ 30-40 grame de mefedronă, droguri pe care le-a cumpărat pentru consumul său propriu. În sfârșit, în fața instanței de judecată, inculpatul G.G. a arătat că este consumator de droguri, respectiv de „sare de baie”, dar nu a vândut niciodată droguri și nu a oferit cuiva vreodată astfel de substanțe. „Sarea de baie”, despre care el știa că este o substanță legală și se numește „Generation 2012”, și-a procurat-o la început din magazinele de profil din Târgu Mureș, iar ulterior de la inculpatul L.V., care îi făcea rost de această substanță la un preț mai mic decât cel existent în magazin. Referitor la cantitatea de 3 grame de amfetamină găsită la domiciliul său de către organele de cercetare penală, inculpatul G.G. arată că a primit-o de la inculpatul L.V., dar nu mai știe în ce împrejurare și fără să-i spună despre ce substanță era vorba, el crezând că este tot „sare de baie”, deoarece erau asemănătoare ca și conținut și culoare.

Lăsând la o parte multiplele variante și explicații oferite de inculpați cu privire la acuzațiile aduse, precum și contradicțiile evidente care există între declarațiile date de aceștia pe parcursul procesului penal, tribunalul a apreciat că vinovăția lor este dovedită fără dubiu prin probele menționate mai sus, referitor la care se impun mai multe precizări.

Astfel, la sfârșitul lunii februarie 2010 lucrătorii de poliție din cadrul I.G.P.R. -D.G.C.O. - Brigada Cluj-Napoca au sesizat D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Cluj cu privire la activitățile infracționale desfășurate de către inculpatul S.C., zis „C.”. Pe parcursul cercetărilor efectuate în cauză a fost autorizată folosirea unor investigatori sub acoperire și a unor colaboratori ai acestora pentru culegerea datelor privind săvârșirea infracțiunilor și identificarea probelor necesare pentru tragerea la răspundere penală a autorilor. În temeiul autorizațiilor date, investigatorii sub acoperire și colaboratorii acestora au obținut informații care au condus la identificarea inculpatului S.C. și a mai multor persoane aflate în anturajul acestuia. Totodată, investigatori sub acoperire și colaboratorii acestora au cumpărat de la inculpatul S.C. cantitatea de 0,2 grame mefedronă (4-Metilmecatnona) și cantitățile de 0,9 grame, 0,7 grame, 0,6 grame și 1,0 grame amfetamină (Benzeneethanamine, a - methyl-Amfetamine), substanțe menționate ca droguri de mare risc în Tabelul Anexa nr.1, respectiv Tabelul Anexa nr.2 la Legea nr.143/2000 (din cuprinsul rapoartelor de constatare tehnico-științifică efectuate în cauză rezultând foarte clar care era natura substanțelor traficate de inculpatul S.C., respectiv droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, și nicidecum vreo substanță legală – Generation 2012, după cum susține acesta).

De asemenea, la data de 18.06.2010 inculpatul L.V. a fost depistat de organele de poliție din cadrul I.G.P.R. - D.G.C.O. - Brigada Cluj-Napoca după ce părăsise domiciliul inculpatului G.G. având asupra sa cantitatea de 1,4 grame mefedronă. După depistarea inculpatului L.V. s-a procedat la efectuarea unei percheziții domiciliare la locuința inculpatului G.G., ocazie cu care au fost găsite cantitățile de 8,2 grame și 0,2 grame mefedronă, respectiv cantitatea de 3,3 grame amfetamină (fiind vorba așadar tot de droguri de mare risc și nu despre vreo substanță legală, după cum rezultă din rapoartele de constatare tehnico-științifică).

Cu ocazia percheziției efectuate în apartamentul unde locuiau inculpatul S.C. și învinuitul T.S.M. au fost găsite cantitățile de 0,1 și 0,2 grame cannabis, o pipă metalică pe care s-au pus în evidență urme de tetrahidrocannabinol (THC), două dispozitive de mărunțit cu urme de cannabis, un dispozitiv artizanal pentru fumat cu urme de tetrahidrocannabinol (THC), trei foite de țigară cu urme de tetrahidrocannabinol (THC), o lingură pe care s-au pus în evidență urme de amfetamină, o farfurie pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină, o punguliță din plastic pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină și trei cartele (carduri) pe care au fost puse în evidență urme de amfetamină.

Mai mult, învinuiții C.P.A., T.G., D.S.D., C.L.I., C.O., P.A., S.I.C. și B.A., fiind audiați inițial în calitate de martori, au indicat cantitățile și tipurile de droguri pe care le-au cumpărat sau primit cu titlu gratuit de la inculpații S.C. și L.V., după caz. Ulterior, cu ocazia punerii sub învinuire pentru săvârșirea infracțiunii prev. și ped. de art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, precum și în fața instanței de judecată (tot în calitate de martor), învinuiții C.P.A., D.S.D., P.A., S.I.C. și B.A. și-au menținut declarațiile inițiale, dar învinuiții T.G., C.L.I. și C.O. le-au nuanțat susținând fie că nu cunoșteau natura substanțelor consumate împreună cu inculpatul S.C., fie că au avut reprezentarea faptului că acele substanțe erau „legale” (de precizat că învinuiții nu au oferit o explicație credibilă sau justificată pentru revenirea asupra declarațiilor anterioare, dar o posibilă explicație a acestor reveniri ar putea fi dorința învinuiților T.G., C.L.I. și C.O. de a nu se autoincrimina).

Probele găsite în urma percheziției domiciliare în apartamentul unde locuiau inculpatul S.C. și învinuitul T.S.M. confirmă însă declarațiile învinuiților C.P.A. și D.S.D. privind oferirea de droguri de mare risc de către inculpatul S.C. în apartamentul respectiv.

De precizat că și alte persoane din anturajul inculpaților S.C., respectiv L.V., audiate ca martori, au declarat că au luat la cunoștință în mod direct sau indirect despre faptul că aceștia desfășurau activități legate de droguri (respectiv învinuita R.M., martorii C.S.C., D.C., C.T., J.L. și M.C.S., cu precizarea că ultimii trei martori, în fața instanței de judecată, au revenit asupra declarațiilor anterioare, oferind în acest sens explicații puerile, nejustificate, motiv pentru care aceste ultime declarații vor fi înlăturate, urmând a se ține seama la soluționarea cauzei de declarațiile martorilor menționați date în faza de urmărire penală, care se coroborează cu restul probelor administrate în cauză).

Referitor la vinovăția inculpatului G.G. sunt esențiale declarațiile inculpatului L.V. din faza de urmărire penală, menținute cu ocazia confruntării cu inculpatul G.G. (de precizat că declarațiile inculpatului L.V. din fața instanței de judecată, referitoare la inculpatul G.G. au fost înlăturate întrucât sunt evident nesincere, și neconfirmate de vreo altă probă, care se coroborează cu conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi inculpați, cu procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante întocmit de către organele de cercetare penală la data de 18 iunie 2010, precum și cu procesul-verbal de efectuare a percheziției domiciliare la locuința inculpatului G.G. (chiar și declarațiile date pe parcursul procesului penal de inculpatul G.G., cu privire la acuzațiile aduse, fiind o dovadă clară a nesincerității acestuia și, implicit, a vinovăției sale).

Cu privire la cererea formulată de către apărătorul inculpatului S.C. la termenul de judecată din data de 1 octombrie 2010, vizând constatarea nulității relative a cererilor procurorului pentru interceptarea convorbirilor telefonice, a încheierilor Tribunalului Cluj prin care s-a autorizat interceptarea convorbirilor, a autorizațiilor pentru interceptare, precum și a convorbirilor telefonice obținute în acest mod, pentru motivul că urmărirea penală nu era începută în cauză față de inculpatul S.C. (nefiind începută, de altfel, nici in rem), tribunalul a constatat că este neîntemeiată, întrucât, în lipsa unui text de lege prohibitiv, interceptarea convorbirilor telefonice poate fi efectuată și ca act premergător al urmăririi penale, dacă este autorizată potrivit legii (situația din speța de față).

Totodată, a fost neîntemeiată și cererea formulată de apărătorul inculpatului S.C. la același termen de judecată privind constatarea nulității relative a raportului de constatare tehnico-științifică nr.942156 din data de 23.03.2010 (pentru motivul că nu au fost păstrate contraprobe din substanța cumpărată de colaboratorul sub acoperire de la inculpatul S.C.), întrucât, după cum rezultă în mod limpede din cuprinsul acestui raport de constatare tehnico-științifică, proba înaintată spre analiză - constituită din 0,2 grame substanță care conține 4 – Metilmetcatinona (mefedronă), a fost consumată în procesul analizelor de laborator, nefiind astfel posibilă păstrarea unor contraprobe, după cum prevăd dispozițiile art.18 din Legea nr.143/2000 (fiind evident că păstrarea de contraprobe este obligatorie

acolo unde aceasta este posibilă, existând suficientă substanță în acest sens, așa cum s-a întâmplat în cazul cumpărărilor autorizate de amfetamină, efectuate de colaboratorii sub acoperire, de la inculpatul S.C.).

În drept, faptele inculpatului **S.C.** de a vinde și oferi spre consum, în perioada februarie-iunie 2010, învinuitorilor C.P.A., T.G., D.S.D., C.L.I., C.O. și T.S.M., precum și colaboratorilor sub acoperire cu nume de cod T.R. și D.T., droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev. și ped. de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Faptele inculpatului S.C. de a deține, în perioada februarie-iunie 2010, în mod repetat, droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, fără drept, pentru consumul său propriu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

În cauză sunt aplicabile și dispozițiile art.33 lit.a C.pen. întrucât infracțiunile reținute în sarcina inculpatului S.C. se află în concurs real.

De menționat că, la finalul urmăririi penale, inculpatul S.C. a formulat un denunț referitor la o persoană cu porecla „D.”, care conform susținerilor sale a desfășurat activități legate de droguri, pentru a beneficia de dispozițiile art.16 din Legea nr.143/2000. Denunțul a fost înregistrat la D.I.I.C.O.T. - Serviciul Teritorial Cluj sub nr.204 D/P/2010, dispunându-se delegarea unor lucrători de poliție judiciară din cadrul I.G.P.R. – D.C.C.O. – Brigada Cluj-Napoca, în vederea identificării persoanei indicate de inculpatul S.C. și a activității infracționale desfășurată de către aceasta, până în prezent însă cauza nefiind soluționată, respectiv nefiind identificată acea persoană cu porecla „D.”, ceea ce înseamnă că denunțul (destul de sumar, de altfel) formulat de inculpat nu s-a concretizat.

Faptele inculpatului **L.V.** de a vinde și oferi spre consum, în perioada februarie-iunie 2010, inculpatului S.C. și învinuitorilor P.A., S.I.C. și B.A., droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev. și ped. de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Faptele inculpatului L.V. de a deține, în perioada februarie-iunie 2010, în mod repetat, droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, fără drept, pentru consumul său propriu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

În cauză sunt aplicabile și dispozițiile art.33 lit.a C.pen. întrucât infracțiunile reținute în sarcina inculpatului L.V. se află în concurs real.

Faptele inculpatului **G.G.** de a vinde, în perioada februarie-iunie 2010, inculpatului L.V., droguri de mare risc – mefedronă și amfetamină, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, prev. și ped. de art.2 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Faptele inculpatului G.G. de a deține, în perioada februarie-iunie 2010, în mod repetat, droguri de mare risc - mefedronă și amfetamină, fără drept, pentru consumul său propriu, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, prev. și ped. de art.4 alin.2 din Legea nr.143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

În cauză sunt aplicabile și dispozițiile art.33 lit.a C.pen. întrucât infracțiunile reținute în sarcina inculpatului G.G. se află în concurs real.

La individualizarea pedepselor care au fost aplicate inculpatului S.C. pentru infracțiunile săvârșite, instanța a luat în considerare gradul de pericol social ridicat al acestora, atitudinea nesinceră avută de inculpat pe parcursul procesului penal, precum și faptul că inculpatul se află la prima

confruntare cu legea penală, această ultimă împrejurare fiind reținută ca și circumstanță atenuantă conform dispozițiilor art.74 lit.a C.pen.

În consecință, făcând și aplicarea dispozițiilor art.76 lit.a și d C.pen., instanța a considerat că o pedeapsă de 3 ani închisoare aplicată inculpatului S.C. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc și o pedeapsă de 6 luni închisoare aplicată acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, vor fi în măsură să contribuie la reeducarea lui.

Totodată, conform art.76 alin.3 C.pen. instanța a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

În baza art.34 lit.b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente și s-a aplicat pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

Apreciind totodată că scopul pedepsei rezultante aplicate inculpatului S.C. poate fi atins fără privare de libertate (având în vedere atât lipsa antecedentelor penale, cât și împrejurarea că acesta a fost arestat preventiv o perioadă de 7 luni, ceea ce constituie un avertisment suficient de puternic pentru inculpat și totodată un argument pentru atingerea scopului prev. de art.52 C.pen.), în temeiul art.86/1 C.pen. instanța a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate acestuia, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

Conform art.86/3 alin.1 C.pen. inculpatul a fost obligat să se supună, pe durata termenului de încercare, mai multor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș, așa cum s-a menționat în dispozitivul hotărârii. .

La individualizarea pedepselor care s-au aplicat inculpatului L.V., instanța a luat în considerare gradul de pericol social ridicat al acestora, atitudinea oscilantă și până la urmă nesinceră avută de inculpat pe parcursul procesului penal, precum și faptul că acesta se află la prima confruntare cu legea penală, această ultimă împrejurare fiind reținută ca și circumstanță atenuantă, conform dispozițiilor art.74 lit.a C.pen.

Făcând și aplicarea dispozițiilor art.76 lit.a și d C.pen., instanța a considerat că o pedeapsă de 3 ani închisoare aplicată inculpatului L.V. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc și o pedeapsă de 6 luni închisoare aplicată acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, vor fi în măsură să contribuie la reeducarea lui.

Totodată, conform art.76 alin.3 C.pen. instanța a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

În baza art.34 lit.b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente și s-a aplicat acestuia pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

Apreciind totodată că scopul pedepsei rezultante aplicate inculpatului L.V. poate fi atins fără privare de libertate (având în vedere atât lipsa antecedentelor penale, cât și împrejurarea că acesta a fost arestat preventiv o perioadă de 7 luni, în temeiul art.86/1 C.pen. instanța a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate acestuia, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

Conform art.86/3 alin.1 C.pen. inculpatul a fost obligat să se supună, pe durata termenului de încercare, mai multor măsuri de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș, menționate în dispozitivul hotărârii.

La individualizarea pedepselor aplicate inculpatului G.G. pentru infracțiunile săvârșite, instanța a luat în considerare gradul de pericol social ridicat al acestora, atitudinea nesinceră avută de inculpat pe parcursul procesului penal, precum și faptul că acesta nu posedă antecedente penale, această ultimă împrejurare fiind reținută ca și circumstanță atenuantă în favoarea acestuia, conform dispozițiilor art.74 lit.a C.pen.

Făcând și aplicarea dispozițiilor art.76 lit.a și d C.pen., instanța a considerat că o pedeapsă de 3 ani închisoare aplicată inculpatului G.G. pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc și o pedeapsă de 6 luni închisoare aplicată acestuia pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de mare risc, fără drept, pentru consum propriu, vor fi în măsură să contribuie la reeducarea lui.

Totodată, conform art.76 alin.3 C.pen. instanța a înlăturat pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc.

În baza art.34 lit.b C.pen. s-au contopit pedepsele stabilite pentru infracțiunile concurente și s-a aplicat acestuia pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de 3 ani închisoare.

S-a făcut aplicarea art.71 alin.2 C.pen., art.64 lit.a teza a II-a C.pen.

În baza art.88 C.pen. s-a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului timpul detenției preventive începând cu data de 18.06.2010 și până la zi.

Apreciind totodată că scopul pedepsei rezultante poate fi atins fără privare de libertate (având în vedere atât lipsa antecedentelor penale, cât și împrejurarea că acesta a fost arestat preventiv o perioadă de 7 luni, în temeiul art.86/1 C.pen. instanța a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate acestuia, pe durata termenului de încercare prev. de art.86/2 C.pen., respectiv acela de 6 ani.

Conform art.86/3 alin.1 C.pen. inculpatul a fost obligat să se supună, pe durata termenului de încercare, măsurilor de supraveghere date în competența Serviciului de probațiune de pe lângă Tribunalul Mureș, indicate în dispozitivul sentinței.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj și inculpații G.G. și S.C..

Prin motivele scrise și orale, procurorii DIICOT au solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând pe fond cauza, adoptarea unei hotărâri prin care inculpații S.C., L.V. și G.G. să fie condamnați la pedepse majorate ca și quantum pentru infracțiunile deduse judecării respectiv acelea de trafic de droguri de mare risc și deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu în formă continuată prev.de art.2 alin.2 și respectiv 4 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41, 42 C.pen., dispunându-se executarea acestora prin privare de libertate și aplicarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi, iar în subsidiar, menținerea sancțiunilor aplicate de către prima instanță dar executarea lor să se realizeze în regim de detenție față de pericolul social deosebit al faptelor și inculpaților concretizat în cantitatea mare de droguri traficate sau oferite spre consum altor persoane, precum și cea deținută pentru consum propriu.

Prin motivele orale de apel, apărătorul inculpatului G.G. a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului și judecând pe fond cauza, să se dispună în principal achitarea acestuia de sub învinuirea comiterii infracțiunii de trafic de droguri de mare risc prev.de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.în baza art.10 lit.c rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât nu el este autorul infracțiunii, iar în subsidiar, achitarea se impune în baza art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.întrucât faptei îi lipsește un element constitutiv, respectiv latura obiectivă, la dosar neexistând probe din care să rezulte vinovăția sa. La domiciliul inculpatului, cu

ocazia percheziției s-au găsit doar câteva grame de droguri, dar acestea le-a deținut doar pentru consum propriu și nu în vederea traficării substanțelor interzise de lege.

Solicită de asemenea, achitarea inculpatului și pentru infracțiunea de deținere de droguri în vederea consumului propriu prev. de art.4 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen. în baza art.10 lit.e rap. la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât nu a cunoscut împrejurarea că „sarea de baie” este o substanță interzisă.

Dacă se va trece peste aceste apărări, apreciază că instanța de apel va trebui să dea o mai largă eficiență circumstanțelor atenuante deja reținute în favoarea inculpatului de către tribunal și astfel a se dispune reducerea pedepselor aplicate și inclusiv a celei rezultante, sub minimul special prevăzut de lege. Acest lucru se impune întrucât inculpatul nu este cunoscut cu antecedente penale, este încadrat în muncă, este căsătorit, având în întreținere copii minori.

Prin motivele scrise și orale, inculpatul S.C. a solicitat admiterea apelului promovat, desființarea sentinței tribunalului și în primul rând să se constate nulitatea relativă a cererilor procurorului pentru interceptarea convorbirilor telefonice, și implicit a încheierilor Tribunalului Cluj prin care s-a autorizat înregistrarea convorbirilor, alături de procesele verbale în care s-au redat conținutul convorbirilor telefonice, fiind încălcate prevederile art.91¹ C.proc.pen., acte prin care i s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin constatarea nulității acestora. S-a susținut că interceptarea convorbirilor telefonice era posibilă numai după începerea urmăririi penale și nicidecum în faza actelor premergătoare, punct de vedere concordant și cu deciziile Curții Constituționale din România 962 din 25 iunie 2009, 1587 din 9 decembrie 2010, 1373 din 26 octombrie 2010. Ori, în speță autorizarea interceptărilor de către tribunal a avut loc în lunile martie, aprilie, mai și iunie 2010 în faza actelor premergătoare, urmărirea penală fiind începută la 17 iunie 2010, ceea ce i-a produs inculpatului o gravă vătămare a dreptului la apărare, ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului.

Un alt motiv de apel este cel care vizează stabilirea nulității relative a raportului de constatare tehnico-științifică nr.942156 din 23 martie 2010 întocmit de Laboratorul de Analiză și profil al Drogurilor, Precursori din cadrul BCCO Cluj, deoarece în urma analizelor de specialitate, proba a fost consumată în totalitate, astfel încât în acest moment, inculpatul nu mai are posibilitatea de a solicita o expertiză independentă, în ceea ce privește acea substanță, încălcându-i-se dreptul la un proces echitabil și cel al egalității de arme.

O altă critică se referă la solicitarea de achitare a inculpatului în baza art.10 lit.e rap. la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc prev. și ped. de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen. cât și pentru infracțiunea de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu prev. și ped. de art.4 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.33 lit.a C.pen., acesta fiind în eroare cu privire la felul și natura substanțelor pe care le-a primit de la inculpatul L..

Un alt motiv de nemulțumire al inculpatului S.C. vizează achitarea sa de sub învinuirea ambelor infracțiuni în temeiul art.10 lit.d rap. la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât faptelor le lipsește un element constitutiv, latura obiectivă.

Martorii T.G., C.L.I. și C.O. nu și-au schimbat declarațiile, ci doar au făcut precizările necesare, care nu au fost solicitate cu ocazia primei declarații date, de către organele de anchetă. De altfel declarațiile au fost menținute și în fața instanței de judecată. Pentru actele materiale față de C.P.A., T.G., C.L.I., C.O., T.S.M., se impune achitarea în baza art.10 lit.d, lipsind latura obiectivă a infracțiunii, nefiind vorba de oferirea spre consum a unor substanțe interzise. În ceea ce privește actul material de oferire de amfetamina spre consum lui C.P.A., Tribunalul arată că acest martor și-a menținut declarația de la urmărire penală, situație care nu corespunde realității. Inculpatul nu i-a oferit acestuia decât o

singură dată spre consum substanța legală „sare de baie”. Martorul C., audiat de instanța de judecată, a confirmat că a primit o singură dată o substanță, despre care nu știe exact ce anume era.

În ceea ce privește actul material de vânzare a unei cantități nedeterminate de amfetamina lui D.S., acest martor face declarații care ridică numeroase dubii cu privire la veridicitatea lor, neexistând astfel probe suficiente care să permită condamnarea inculpatului, impunând aplicarea principiului „in dubio pro reo”, și deci achitarea în baza art.10 lit.d C.pr.pen.

S-a solicitat de asemenea, înlăturarea ca probe ilegal obținute a cumpărărilor de droguri efectuate de investigatorii și colaboratorii autorizați de la inculpatul S., deoarece în speță s-a dovedit că a fost vorba de o provocare din partea organelor de poliție ca inculpatul să comită o infracțiune, condiții în care s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, fiind incidente astfel prevederile art.68 alin.2 C.proc.pen.

Pe de altă parte, apărătorul inculpatului arată că întrucât din probele dosarului rezultă că acea cantitate de droguri achiziționată de inculpatul S.C. de la inculpatul L.V. este mai mică decât cea precizată de inculpatul L. în faza de urmărire penală, solicită ca instanța de apel să rețină în considerentele deciziei că acesta a cumpărat de la coinalpatul L. de 4 ori câte 1-2 gr.substanțe interzise consumului.

Cu privire la infracțiunea de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu, inculpatul S. a declarat că a consumat sare de baie, substanță legală, impunându-se achitarea sa în baza art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen., raportat la 10 lit.d C.pr.pen. pentru deținerea în vederea consumului de mefedronă, deoarece faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii și anume latura obiectivă, neexistând probe care să demonstreze contrariul.

Cu privire la infracțiunea de deținere în vederea consumului propriu a amfetaminei, inculpatul nu a declarat nici un moment că a consumat această substanță. Nicio persoană audiată ca martor nu a declarat că ar fi consumat amfetamina. Astfel se impune pronunțarea unei soluții de achitare în baza art.11 pct.2 lit.a rap. la art.10 lit.d C.pr.pen., deoarece faptei îi lipsește unul din elementele constitutive ale infracțiunii și anume latura obiectivă, deținerea în vederea consumului a amfetaminei. Faptul că se reține că ar fi vândut colaboratorului autorizat amfetamina, nu înseamnă că a și consumat respectiva substanță.

In tertio, solicită menținerea cuantumului pedepsei de 3 ani închisoare și modalitatea de executare a acesteia, suspendarea sub supraveghere, pentru infracțiunea de trafic de droguri de mare risc, prev. de art.2 alin.2 din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen, precum și înlăturarea actului material cu privire la R.M.. Solicită a se reține în favoarea acestuia și mai largi efecte ale circumstanțelor atenuante prev.de art.74 alin.2 C.pen., cu consecința diminuării substanțiale a pedepselor sub minimul special prevăzut de lege, întrucât acesta beneficiază de caracterizări favorabile atât de la fostul loc de muncă, cât și de la vecini și prieteni, nu posedă antecedente penale și are un copil minor în întreținere.

În ultimul rând, se solicită a se dispune achitarea pentru infracțiunea de deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu în baza art.10 lit.b/1 C.pen. rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., având în vedere că fapta nu prezintă pericolul social al unei infracțiuni și pe cale de consecință, a se înlătura dispozițiile art.33 lit.a C.pen.

Curtea examinând apelurile declarate prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (faptele supuse judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că adevărul – infracțiunile deduse spre soluționare instanței – este, fără echivoc, cel pe care îl înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

În conformitate cu dispozițiile art.66 alin.1 și art.5/2 din Codul de procedură penală, precum și cu cele ale art.23 alin.11 din Constituția României, orice cetățean beneficiază de prezumția de nevinovăție, deschiderea unei proceduri judiciare penale – prin începerea urmăririi penale – nefiind posibilă decât în condițiile prevăzute de lege.

Prin adoptarea prezumției de nevinovăție ca principiu de bază, distinct de celelalte drepturi care garantează și ele libertatea persoanei – dreptul la apărare, respectarea demnității umane – s-au produs o serie de restructurări ale procesului penal și a concepției organelor judiciare, care trebuie să răspundă următoarelor cerințe: vinovăția se stabilește în cadrul unui proces, cu respectarea garanțiilor procesuale, deoarece simpla învinuire nu înseamnă și stabilirea vinovăției; sarcina probei revine organelor judiciare, motiv pentru care interpretarea probelor se face în fiecare etapă a procesului penal, concluziile unui organ judiciar nefiind obligatorii și definitive pentru următoarea fază a procesului; la adoptarea unei hotărâri de condamnare, până la rămânerea definitivă, inculpatul are statutul de persoană nevinovată; la pronunțarea unei decizii judecătorești de condamnare, prezumția de nevinovăție este răsturnată cu efecte „erga omnes”; soluția magistraților trebuie să se bazeze pe probe certe de vinovăție, iar în caz de îndoială, ce nu poate fi înlăturată prin probe, trebuie să se pronunțe o soluție de achitare.

Pe lângă aceste reglementări din dreptul intern, instanța de apel reține că și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: „principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Meseseque și Jaboro versus Spania).

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Inculpaților li s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecăruia o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*): (hotărârea *Hobo Machado contra Portugaliei* din 20 februarie 1996 paragraf 31; hotărârea CEDO din 25 iunie 1997 în cauza *Van Orshover contra Belgiei* paragraf 38; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Rowe și David contra Marii Britanii*, paragraf 60 ; hotărârea CEDO din 16 februarie 2000 în cauza *Fitt contra Marii Britanii*, paragraf 44.)

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune

dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO Edwards versus Marea Britanie din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor DIICOT – Serviciul Teritorial Cluj și a inculpaților S.C. și G.G., Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj, inculpații S., L. și G.G. au achiesat să dea declarație, prin care au recunoscut parțial infracțiunile imputate prin rechizitoriul parchetului, nuanțându-și susținerile față de faza de urmărire penală.

În apel, cei trei inculpați au uzat de dreptul de a nu se autoincrimina.

Motivele de apel ale inculpaților S. și G.G. sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond cu titlu de apărări.

Având în vedere criticile aduse de inculpați și parchet hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căilor de atac promovate, a efectuat o nouă judecată în fond a cauzei prin reexaminarea probatoriului deja administrat.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel le-a oferit inculpaților ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acuzatului și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**”. (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Apărătorul ales al inculpatului S.C. a contestat probele obținute prin mijloace de probă administrate ilegal (în opinia sa) , având acest drept – a se vedea cazul Khom contra Marii Britanii - Curtea europeană de la Strasbourg.

Instanța de apel, examinând sentința atacată, a apreciat că Tribunalul Cluj a reținut o stare de fapt bazată pe probe concludente și just interpretate și că în raport de aceasta, în mod judicios s-a stabilit vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunilor pentru care au fost deferiți justiției.

Cu privire la apelul Parchetului:

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de stabilire a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența ei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepselor în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpaților G.G., S.C. și L.V. care au avut o atitudine parțial sinceră cu privire la faptele comise, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișele de cazier, au colaborat cu organele judiciare.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

La individualizarea tratamentului penal, instanța de apel trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorilor.

În cauză, Tribunalul Cluj printr-o aplicare și corelare judicioasă a prevederilor art.74 lit.a C.pen., i-a condamnat pe inculpați la pedepse care se situează sub minimul special prevăzut de lege, sancțiuni apreciate de către instanța de apel ca adecvate pericolului social concret al faptelor și făptuitorilor.

Aplicarea unor măsuri punitive în regim de detenție pentru inculpații S., L. și G.G. sau înlăturarea circumstanțelor atenuante, recunoscute în favoarea lor de către prima instanță, operațiune ce ar determina sancțiuni mai aspre, relevă caracterul inadecvat al unor asemenea pedepse, ce ar genera serioase rezerve în legătură cu posibilitățile reale a scopului preventiv și educativ prevăzut de lege.

Examinarea probelor administrate confirmă justetea concluziei instanței de fond relativ la existența infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc și deținerea lor pentru consum propriu, a contextului în care faptele au fost comise, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării drogurilor.

În egală măsură însă, analiza actelor și lucrărilor dosarului relevă o suită întreagă de alte aspecte a căror justă cuantificare, este în măsură să orienteze instanța de apel în menținerea sancțiunilor și a unei modalități de executare a pedepselor neprivative de libertate față de inculpați, aceea a suspendării executării sancțiunii sub supraveghere conform art.86¹ C.pen.

Astfel, în privința inculpatului S.C. nu se poate ignora că acesta în vârstă de 34 de ani la data comiterii infracțiunilor, este încadrat în muncă și nu posedă antecedente penale. În fața Curții, inculpatul S. a învederat că în prezent are în derulare un contract de muncă în Italia, în vederea asigurării existenței sale materiale și a familiei.

La Tribunalul Cluj au fost depuse mai multe caracterizări favorabile inculpatului, atât din partea fostului loc de muncă Gruparea de Jandarmi Mobilă Tg.Mureș, cât și a unor persoane fizice (avocați, preoți) care la unison atestă că apelantul este o persoană cu o conduită corespunzătoare în familie și societate, evenimentul în care a fost implicat reprezentând un incident nefericit, care s-a datorat unui anturaj nefast.

Astfel, prin scriptul depus la instanță, Gruparea de Jandarmi Mobilă Tg.Mureș, relevă că în perioada cât a lucrat la această unitate 1999-2002, inculpatul S.C. a fost un militar conștiincios, a manifestat preocupare și interes pentru realizarea misiunilor încredințate, cât și pentru îndeplinirea obligațiilor și a atribuțiilor de serviciu, în relațiile cu superiorii a avut un comportament regulamentar, iar față de ceilalți colegi a arătat spirit de echipă și inițiativă. De asemenea, se învederează că inculpatul a avut o conduită profesională și socială corespunzătoare, având calificativul „bun” cu ocazia evaluării anuale.

De asemenea, la dosar este depusă o caracterizare din partea SC I.S. SRL Tg.Mureș reprezentată de M.K., vecina inculpatului S., care relevă că acesta este cunoscut ca o persoană respectuoasă, care nu a fost implicat în acte antisociale și respectă regulile de conviețuire socială. În același sens declară și avocatul O.I.G. din cadrul Baroului Mureș „îl cunosc pe inculpat de aproximativ 9 ani și pot să afirm că este o persoană preocupată de întreținerea familiei sale și educarea fiului cu care are o relație strânsă, motiv pentru care s-a deplasat și în Spania în vederea realizării de venituri materiale, pentru un trai decent. Inculpatul S. are un statut respectabil în comunitate, este o persoană verticală care a dus o viață fără excese. Apreciez că situația prezentă se datorează influenței nefaste a anturajului. Este evident că inculpatul S. conștientizează consecințele faptelor sale și se va îndrepta fără a fi necesară menținerea în stare de detenție”. La fel declară și A.P. „inculpatul S. este o persoană matură, responsabilă, respectuoasă și sensibilă. Din scriptul depus la instanță, din partea preotului I.P. din Tg.Mureș, rezultă că inculpatul este o persoană onestă și cu o conduită morală ireproșabilă. A luat chiar decizia de a lucra în afara țării pentru a putea să ofere familiei sale – soție și copil – un trai cât mai bun”. Mai mult, la dosar este depus un atestat din partea unei instituții de credit din Spania, care relevă că inculpatul S.C. a luat de la acea unitate un împrumut în anul 2005, pe care l-a rambursat la termen, fiind apreciat ca o persoană onestă.

Și din referatul de evaluare rezultă că inculpatul a adoptat un comportament pro-social și că menținerea acestuia va depinde de măsura în care va reuși să identifice și să evite influențele cu risc criminogen ale anturajului, în acest sens putând fi mobilizate resursele personale ale inculpatului, cum ar fi: motivația de a se implica în viitor în creșterea și educarea fiului său, activități lucrative, conștientizarea gravității faptelor comise și a consecințelor acestora, pusă în valoare de experiența detenției. De asemenea, relațiile de atașament și sprijinul familiei, au fost identificate ca fiind în măsură

a sprijini reintegrarea socială a inculpatului. Mai mult, aprecierea familiei în sens favorabil de către vecini și preocuparea acesteia legată de păstrarea unei imagini pozitive în comunitate, constituie de asemenea, aspecte în măsură să asigure reintegrarea socială a inculpatului. Nu în ultimul rând, deplasarea acestuia în Spania, a fost făcută în vederea prestării unei munci utile, pentru a realiza venituri substanțiale destinate întreținerii familiei.

De asemenea, actele din dosarul instanței de fond atestă că cel în cauză are o situație familială complexă, a divorțat de soție din vina exclusivă a acesteia în anul 2010, inculpatului fiindu-i încredințat minorul spre creștere și educare, conform sentinței civile depuse la dosar. Fosta soție a inculpatului a depus un script din care rezultă că acesta este un tată responsabil, are o relație de afecțiune cu minorul rezultat din căsătorie, contribuind la întreținerea acestuia.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că deși în faza de urmărire penală inculpatul S. a negat comiterea infracțiunilor, în fața primei instanțe, a revenit asupra acestor susțineri și le-a nuanțat potrivit apărărilor invocate în considerentele sentinței și apoi în fața instanței de apel, prin motivele căii de atac promovate.

În privința inculpatului L.V., prima instanță a reținut circumstanțele atenuante vizate de art.74 lit.a C.pen, ca de altfel în privința tuturor făptuitorilor din prezenta speță.

Conduita bună a inculpatului înainte de săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc și de deținere a acestora în vederea consumului propriu, din prezentul dosar, este reliefată prin lipsa antecedentelor penale, așa cum rezultă din fișa de cazier judiciar.

Atitudinea acestuia atât din faza de urmărire penală cât și din cea a cercetării judecătorești, justifică pe deplin reținerea disp.art.74 lit.a C.pen., deoarece inculpatul a avut o atitudine sinceră în fața organelor judiciare, contribuind la conturarea stării de fapt și demonstrarea vinovăției tuturor coinculpaților.

Curtea apreciază că și în privința acestui inculpat, perioada celor 7 luni petrecute în arest preventiv, coroborată cu lipsa antecedentelor penale, cu împrejurarea că acesta practică activități sportive de performanță, este încadrat în muncă la o unitate militară, este de natură să ducă la concluzia că reeducarea sa este posibilă și fără izolarea de societate, într-un loc de detenție, existând suficiente garanții că scopul sancțiunii va putea fi atins și prin menținerea pedepsei și a modalității de executare dispusă de prima instanță.

Referitor la inculpatul G.G., Curtea reține că și în privința acestuia, Tribunalul a aplicat circumstanțele atenuante vizate de art.74 lit.a C.pen. ținând cont de lipsa antecedentelor penale și de faptul că are un copil minor în întreținere.

Curtea în baza propriului examen, relevă că textul art.74 lit.a C.pen.este incident în speță întrucât așa cum atestă fișa de cazier judiciar, apelantul are o conduită corespunzătoare, nefiind confruntat până în prezent cu legea penală.

Mai mult, acesta își asigură singur existența materială, fiind încadrat în muncă în calitate de bucătar, este divorțat, având un copil minor în întreținere.

La dozarea și individualizarea pedepselor cât și a modalității de executare a acestora, instanțele trebuie să țină seama de cantitățile de droguri traficate, urmările produse, sumele de bani obținute în urma valorificării acestora, perioada de timp în care s-a derulat activitatea infracțională, caracterul continuat sau nu, al infracțiunii.

Probele dosarului relevă că inculpatul L.V. a achiziționat de la inculpatul G.G. o cantitate de 54 gr.mefedronă și amfetamină, în perioada februarie–iunie 2010, ceea ce a imprimat faptei caracterul continuat.

În privința inculpatului S.C. prima instanță a reținut că acesta a cumpărat în perioada februarie-iunie 2010, de la inculpatul L.V., 24 grame droguri de mare risc, respectiv de 4 ori, câte 5-7 gr. mefedronă, ceea ce în mod justificat a dus la reținerea infracțiunilor în formă continuată.

Referitor la inculpatul G.G., atât tribunalul cât și curtea vor reține că acesta a vândut inculpatului L.V. 54 gr. droguri de mare risc.

Probele dosarului nu evidențiază că inculpații S., L. și G.G. s-au ocupat în mod organizat, vreme îndelungată, de săvârșirea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc și deținere de droguri de mare risc în vederea consumului propriu, ele atestând din contră, că faptele din prezenta cauză au un caracter accidental, ținând de anturajul negativ al inculpaților, de vârsta tânără a acestora, ce demonstrează lipsa experienței de viață și nereprezentarea consecințelor nocive ce pot surveni pentru viața și libertatea lor, în cazul antrenării acestora în asemenea grupuri infracționale.

Nu în ultimul rând, Curtea reține că în urma traficului de droguri, inculpatul S.C. a dobândit 1360 lei, inculpatul L.V. 3.720 lei, iar inculpatul G.G. 5.630 lei.

Curtea reține în favoarea celor trei inculpați semnificația conținutului circumstanțelor judiciare atenuante prevăzute în art.74 alin.1 lit.a C.pen. apreciind just că acestea își găseau aplicabilitatea, în raport cu persoana lor, deoarece ei au avut o conduită bună anterior faptelor din prezentul dosar, nu posedă antecedente penale, împrejurare ce constituie o stare de normalitate de altfel, dar în același timp au demonstrat și o atitudine corectă față de familie și întreg contextul relațiilor sociale, în fapt inculpații nemaifiind implicați până în prezent în infracțiuni de acest gen, evenimentele din prezentul dosar având un caracter izolat.

Infracțiunile de trafic de droguri de mare risc și deținerea de asemenea substanțe pentru consum propriu, au fost comise pe o perioadă de 5 luni, având un caracter continuat. Obiectul infracțiunii de trafic de droguri l-a constituit cantitatea de aproximativ 24 gr. mefedronă și 4,6 gr amfetamină pentru inculpatul S. ; 54 gr. mefedronă și amfetamină pentru inculpatul G.G. și 54 gr. din aceleași substanțe pentru inculpatul L..

Atingerea dublului scop preventiv și educativ al pedepsei, este esențial condiționată de caracterul adecvat al acesteia, revenind, în mod obiectiv, instanței judecătorești datoria asigurării unui real echilibru între gravitatea faptei și pericolozitatea socială a infractorului, pe de o parte, și durata sancțiunii și natura sa (privativă sau nu de libertate), pe de altă parte. Mijloacele ce permit realizarea acestui obiectiv sunt reprezentate de criteriile de individualizare expres indicate în art.72 C.pen., iar orice altă abatere de la judicioasa lor utilizare în procesul de stabilire și aplicare a sancțiunii afectează temeinicia și legalitatea hotărârilor judecătorești de condamnare.

În cauză, analiza obiectivă a probelor administrate, pune în evidență caracterul just al sancțiunilor aplicate dar mai ales al modalității de executare a acestora, Tribunalul acordând cuvenita semnificație unor împrejurări ale dosarului, respectiv că inculpații S., L. și G.G. nu posedă antecedente penale, au manifestat sinceritate, toți fiind încadrați în muncă și pozitiv caracterizați de unitatea unde își desfășoară activitatea, astfel că privarea lor de libertate la prima încălcare a legii penale ar avea consecințe extrem de nefavorabile, greu de evaluat, față de circumstanțele reale ale faptelor și raportat la cele personale ale inculpaților. Având în vedere că aceștia au petrecut 7 luni în arest preventiv și ținând seama și de intervalul de timp însumând un an de la comiterea faptelor și până la soluționarea apelurilor, există suficiente temeiuri pentru a se considera că scopul pedepselor poate fi atins și în condițiile suspendării sub supraveghere a executării acestora, nefiind necesară privarea de libertate a celor trei inculpați sau majorarea sancțiunilor și nici aplicarea pedepselor complementare.

Așadar, apelul DIICOT nefiind fondat, se va respinge ca atare în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la apelul inculpatului G.G.:

Referitor la vinovăția inculpatului G.G. sunt esențiale declarațiile inculpatului L.V. din faza de urmărire penală, menținute cu ocazia confruntării cu inculpatul G.G. la data de 8 iulie 2010. Astfel, inculpatul L. precizează textual că „din luna februarie și până la 19 iunie 2010 am cumpărat de la inculpatul G.G. de 30 de ori cantități cuprinse între 1 gr.și 1,5 gr. „sare de baie”, respectiv mefedronă. Aceste droguri le-am consumat în cea mai mare parte singur, sau le-am oferit gratuit și altor prieteni”. Declarația inculpatului L.V. din faza de urmărire penală se coroborează perfect cu conținutul convorbirilor telefonice purtate între cei doi inculpați la 18 iunie 2010, ora 16,31 și 18 iunie 2010 ora 17,03 și cu procesul-verbal de constatare a infracțiunii flagrante întocmit de către organele de cercetare penală tot la data de 18 iunie 2010, prin care inculpatul L. a fost depistat de către organele de poliție, după ce părăsise domiciliul inculpatului G.G., având asupra sa cantitatea de 1,4 gr.mefedronă, precum și cu conținutul procesului-verbal de efectuare a percheziției domiciliare la locuința inculpatului G.G.. Din actul întocmit cu ocazia percheziției locuinței inculpatului G.G., rezultă că la domiciliul acestuia au fost descoperite cantitățile de 8,2 gr.și 0,2 gr.mefedronă, respectiv cantitatea de 3,3 gr.amfetamină, ceea ce demonstrează fără dubiu, că susținerile sale în sensul că a deținut substanțe legale, sunt total nesincere, în speță fiind vorba de droguri de mare risc, aspect pus în evidență prin conținutul rapoartelor de constatare tehnico-științifică, atașate dosarului.

În sinteză, vinovăția inculpatului G.G. în comiterea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, este dovedită fără echivoc prin surprinderea inculpatului L., în momentul în care părăsea locuința sa, la data de 18 iunie 2010 având asupra lui cantitatea de 1,4 gr.mefedronă, achiziționată de la inculpatul G.G.. Mai mult, imediat după surprinderea inculpatului L.V., organele de urmărire penală au efectuat o percheziție la locuința apelantului G.G. la 18 iunie 2010, unde s-au descoperit atât mefedronă cât și amfetamină, droguri de mare risc, care așa cum a învederat constant inculpatul L. erau destinate vânzării, acesta achiziționând de la apelantul G.G. în perioada februarie-iunie 2010, atât mefedronă cât și amfetamină, atât pentru consumul său propriu cât și în scopul revânzării acestora către inculpatul S.C. cu suma de 150 lei/gr. Descoperirea drogurilor de mare risc la domiciliul inculpatului G.G. se coroborează, așa cum s-a arătat și cu conținutul convorbirilor telefonice interceptate între el și coinculpatul L. la 18 iunie 2010, cât și cu conținutul procesului verbal de confruntare dintre cei doi inculpați din 8 iulie 2010 unde inculpatul L.V. și-a menținut punctul de vedere în sensul că a achiziționat constant de la apelantul G.G. în perioada februarie-iunie 2010 droguri de mare risc atât în scopul revânzării cât și pentru consumul său propriu. Cât privește declarațiile inculpatului L.V. din fața Tribunalului Cluj, prin care a revenit asupra susținerilor din faza de urmărire penală, Curtea reține că acestea sunt nejustificate, urmând a fi înlăturate, fiind făcute cu scopul de atenua atât propria răspundere penală cât și a coinculpatului G.G..

Așadar, pentru motivele ce preced, nu poate fi primită solicitarea din apelul inculpatului G.G. de a se dispune achitarea sa în baza art.10 lit.c și art.10 lit.d rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât nu el este autorul infracțiunilor deduse judecății sau că acestora le lipsește un element constitutiv, respectiv latura obiectivă.

Cât privește susținerea că se impune achitarea pentru infracțiunea de deținere de droguri în vederea consumului propriu prev.de art.4 alin.2 din Legea 143/2000 întrucât a fost în eroare cu privire la natura substanțelor consumate sau deținute („sare de baie”), Curtea reține următoarele:

Nicio persoană nu poate invoca necunoașterea legii. Pornind de la acest concept, în speța de față s-a dovedit fără dubiu că inculpatul G.G. în realitate cunoștea foarte bine ce substanțe deținea la domiciliu, atât pentru consumul său propriu, cât și pentru vânzare către alte persoane. Această împrejurare rezultă chiar din declarația sa, din faza de urmărire penală în care arată „că a început să

consume sare de baie” în cursul anului 2009, la început procurându-și această substanță din magazinele de profil din Tg.Mureș. Ulterior, același inculpat precizează că întrucât a cunoscut o persoană fizică care i-a oferit „sare de baie” la un preț mai bun, a început să achiziționeze de la aceasta, pentru consumul său propriu. Așa fiind, este indubitabil că în aceste condiții, inculpatul G.G. cunoștea încă din anul 2009 de când a început consumul acestei substanțe, care este prețul real cu care se poate achiziționa, precum și caracteristicile fizico-chimice, respectiv gustul și mirosul ei.

Împrejurarea că acesta cunoștea că a comercializat mefedronă către inculpatul L., care a și fost surprins în flagrant cu acea substanță asupra lui când a ieșit din locuința inculpatului G.G., se justifică prin faptul că din luna februarie 2010, vânzarea acestei substanțe a devenit ilegală, fiind inclusă pe lista drogurilor de mare risc, aspect pe care ambii inculpați îl cunoșteau foarte bine, deoarece magazinele de substanțe etnobotanice nu îl mai puteau vinde, astfel că apelantul G.G. fiind un consumator declarat al acesteia încă din anul 2009 și-a creat o proprie rețea de aprovizionare și traficare a acestei substanțe. Mai mult, inculpatul L.V. în faza de urmărire penală, nu a declarat că nu cunoștea natura substanței cumpărate de la inculpatul G.G., ba din contră, a afirmat că a achiziționat mefedronă (sare de baie), ceea ce presupune că și vânzătorul cunoștea natura substanței vândute. Aceeași apărare și-a făcut-o inculpatul G.G. și cu privire la cantitatea de 3 gr.de amfetamină descoperită la domiciliul său cu ocazia percheziției efectuată de organele de poliție la 18 iunie 2010, susținând că a primit-o de la inculpatul L., dar nu mai cunoaște în ce împrejurări, nu i-a comunicat natura substanței, el crezând că este tot „sare de baie”, deoarece erau asemănătoare ca și conținut și culoare.

Nici această apărare nu poate fi însoțită de către Curte, întrucât inculpatul G.G. fiind consumator al acestei substanțe încă din anul 2009, este limpede că după un contact de aproape un an cu aceasta și un consum regulat, putea să facă deosebirea între mefedronă și amfetamină, tocmai ținând cont de particularitățile fizico-chimice care le deosebesc. Nu în ultimul rând, dovada faptului că apelantul G.G. cunoștea natura substanțelor vândute și deținute pentru consum propriu, este reliefată cu perioada în care s-a desfășurat activitatea infracțională februarie-iunie 2010, știut fiind faptul că până în luna februarie 2010, „sarea de baie” putea fi achiziționată din magazinele cu produse etnobotanice. În aceste condiții, este dovedit fără dubiu că din momentul în care apelantul G.G. nu a mai putut achiziționa acea substanță din magazinele de profil, din luna februarie 2010 și-a găsit alte căi de aprovizionare și desfacere a acestei substanțe.

Așa fiind, nici această apărare a inculpatului G.G. de achitare în baza art.10 lit.e rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., pentru infracțiunea vizată de art.4 alin.2 din Legea 143/2000 nu poate fi primită, fiind combătută prin propriile declarații ale apelantului, care se coroborează cu declarațiile inculpatului L., cu conținutul rapoartelor de constatare tehnico-științifică, cu concluziile percheziției efectuate la locuința sa la 18 iunie 2010.

Referitor la solicitarea de a se da o eficiență mai mare circumstanțelor atenuante vizate de art.74 lit.a C.pen.și recunoscute în favoarea apelantului de către tribunal și pe cale de consecință, de a se aplica pedepse mult reduse sub minimul special prevăzut de lege, Curtea reține că atât quantumul sancțiunii cât și modalitatea de executare a acesteia pentru inculpatul G.G. nu se impune a fi redus și nici schimbat față de gravitatea faptelor comise, consecințele acestora, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

În privința inculpatului G.G., menținerea modalității de executare a pedepsei prin suspendare sub supraveghere, este bine aleasă și în deplin acord cu dispozițiile art.1 din Codul penal, ce prevăd că „legea penală apără persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea, precum și întreaga ordine de drept”.

Nu în ultimul rând, respectarea de către inculpat a măsurilor de supraveghere pe durata termenului de încercare va contribui la conștientizarea de către acesta pe viitor, a consecințelor implicării sale în activități cu caracter infracțional.

Așa fiind, apelul inculpatului se va respinge ca nefondat în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la apelul inculpatului S.C.:

Referitor la primul motiv de apel invocat de inculpat în sensul constatării nulității relative a cererilor procurorului pentru interceptarea convorbirilor telefonice și implicit a încheierilor Tribunalului Cluj prin care s-a autorizat înregistrarea convorbirilor, alături de procesele verbale în care s-au redat conținutul acestora, fiind încălcate prevederile art.91/1 C.proc.pen., acte prin care i s-a adus o vătămare și o încălcare a dreptului la apărare care nu poate fi înlăturată decât prin constatarea nevalabilității acestora, Curtea reține următoarele:

Corespunde realității că autorizațiile de interceptare a convorbirilor telefonice ale celor trei inculpați au fost date de către Tribunalul Cluj în lunile martie-mai 2010 deși urmărirea penală a fost începută la 17 iunie 2010. Prin aceasta însă, nu au fost încălcate cerințele art.91/1 C.proc.pen. Astfel, potrivit disp.art.91/1 alin.1 C.proc.pen., interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, se realizează cu autorizarea motivată a judecătorului, la cererea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală, în condițiile prevăzute de lege, dacă sunt date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu, iar interceptarea și înregistrarea se impune pentru stabilirea situației de fapt, sau pentru că identificarea sau localizarea participanților nu poate fi făcută prin alte mijloace ori, cercetarea ar fi mult întârziată.

Alin.2 al aceluiași articol, enumeră infracțiunile pentru care se poate admite acest mijloc de probă. Din analiza disp.art.91/1 C.proc.pen., rezultă că înregistrarea convorbirilor telefonice este subordonată unor condiții strict determinate, și anume: lit.a) să existe date sau indicii temeinice privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni. Deși legea nu definește noțiunea de „date” prin aceasta se înțelege orice informații obținute prin orice mijloace, cu excepția celor interzise de lege, de către organele de urmărire penală privind pregătirea sau săvârșirea de fapte prevăzute de legea penală. Noțiunea de „indicii temeinice” are semnificația prevăzută în art.143 C.proc.pen. Datele sau indiciile temeinice pot privi fie pregătirea, fie săvârșirea unei infracțiuni, **astfel încât înregistrarea se poate efectua și înainte de săvârșirea oricărei infracțiuni**; b) să privească o infracțiune dintre cele pentru care urmărirea penală se efectuează din oficiu; c) să fie utilă pentru aflarea adevărului. Utilitatea trebuie apreciată de organul de urmărire penală care face propunerea pentru autorizarea, de către judecător a interceptărilor convorbirilor telefonice; d) să existe o autorizație din partea judecătorului competent.

Potrivit disp.art.91/3 alin.1 C.proc.pen., convorbirile telefonice sunt redată integral într-un proces verbal ce constituie mijloc de probă.

Rezultă așadar, că legalitatea interceptărilor convorbirilor telefonice nu este condiționată de începerea urmăririi penale. Legea nu prevede, ca o garanție distinctă, obligativitatea înștiințării persoanei interesate despre faptul înregistrării. Această omisiune este firească, având în vedere scopurile pentru care s-a luat o asemenea măsură și caracterul secret al acesteia. Ulterior, însă, inculpatul are dreptul de a lua cunoștință despre înregistrare, având totodată, posibilitatea de a contesta conținutul înregistrărilor.

Prin urmare, împrejurarea că în cauza de față autorizațiile pentru interceptarea convorbirilor telefonice au fost date de judecătorul competent în perioada martie-mai 2010, iar rezoluția de începere a urmăririi penale împotriva inculpatului apelant a fost dată la 17 iunie 2010, nu poate să constituie un

motiv de nulitate relativă, nefiind incident niciunul din cazurile limitativ prevăzute de disp.art.197 alin.1 și 2 C.proc.pen. Cât privește valoarea probantă a procesului verbal ce se încheie cu ocazia înregistrărilor, se impune a se observa că legea nu cuprinde nicio derogare de la principiul liberei aprecieri a probelor, instanța de judecată analizându-le în contextul celorlalte probe administrate în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești.

Referitor la constituționalitatea art.91/1 C.proc.pen., Curtea observă că acest articol nu a fost declarat neconstituțional, așa cum se atestă prin deciziile 962/2009; 1587/2010; 1373/2010 a C.C.R.

Pe de altă parte, conform dispozițiilor art.224 alin.3 C.proc.pen., procesul verbal prin care se constată efectuarea unor acte premergătoare, poate constitui mijloc de probă. Ori, procesele verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate și înregistrate sunt astfel de probe.

În prezenta cauză Curtea reține că interceptările și înregistrările telefonice se coroborează cu declarațiile martorilor C.P.A., D.S., P.A., S.I.C. și B.A., T.G., C.L.I., C.O. (puși ulterior sub învinuire) care într-o accepțiune mai largă în cauza Curții Europene a Drepturilor Omului „Spânu împotriva României” sunt considerați martori, precum și cu ale inculpaților G.G., L. și S..

Curtea apreciază că legalitatea interceptărilor și înregistrărilor convorbirilor telefonice nu este legată de începerea urmăririi penale, ci de respectarea condițiilor prevăzute în art.91¹ C.proc.pen., respectiv existența unor indicii privind pregătirea sau săvârșirea unei infracțiuni; infracțiunile să facă parte din cele enumerate la alin.2 al articolului; să fie necesare pentru stabilirea situației de fapt ori pentru identificarea sau localizarea participanților care nu ar fi posibilă prin alte mijloace ori cercetarea ar fi mult întârziată; ultima condiție fiind aceea a autorizării de către judecător.

În speța prezentă, aceste condiții pentru interceptare și înregistrare au fost realizate. Mai mult, infracțiunile săvârșite erau prevăzute în Legea 143/2000, enumerată în textul art.91¹ alin.2 C.proc.pen.

Curtea, preocupată și de practica Curții Europene a Drepturilor Omului, a reținut că în cauza „Dumitru Popescu împotriva României” (nr.2) aceasta a apreciat că noul cadru legislativ modificat prin Legea nr.281/2003 și Legea nr.356/2006 oferă garanțiile necesare în materie de interceptare și transcriere a comunicațiilor.

Curtea mai constată că dispozițiile art.91¹-art.91⁶ C.proc.pen., sunt în deplin acord cu art.4 din Recomandarea (2005)10 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind „tehnicile speciale de anchetă”, potrivit căruia aceste tehnici pot fi utilizate dacă există motive serioase de a crede că o infracțiune gravă a fost săvârșită ori este pregătită sau în curs de pregătire de una sau mai multe persoane anume identificate ori de o persoană sau un grup de persoane care nu a fost încă identificat”. Ori, în prezenta cauză, aceste „tehnicile speciale de anchetă” au fost folosite exact în scopul arătat în recomandare.

Pentru motivele ce preced, nu se poate constata nulitatea relativă a conținutului interceptărilor convorbirilor telefonice și nici a actelor procesuale în baza cărora acestea au fost efectuate și nici încălcarea art.91¹ C.proc.pen.

Referitor la al doilea motiv de apel vizând stabilirea nulității relative a raportului de constatare tehnico-științific nr.942156 din 23 martie 2010 întocmit de Laboratorul de Analiză și Profil al Drogurilor din cadrul IGPR-BCCO Cluj întrucât cu ocazia efectuării probei științifice aceasta a fost consumată în întregime, nemaifiind posibilă păstrarea unei contraprobe, ceea ce a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil și pe acela al egalității de arme, Curtea reține următoarele:

În cauza dedusă judecării, prin faptul că proba supusă analizelor de laborator constând în 0,2 gr.mefedronă a fost consumată în întregime la data de 23 martie 2010, nu se poate ajunge la concluzia nulității relative a actului științific întrucât dispozițiile legale ale art.18 din Legea 143/2000 nu prevăd o asemenea consecință. Păstrarea contraprobei este obligatorie potrivit textului de mai sus, dar nicăieri nu este indicată sancțiunea nulității actului științific, în ipoteza în care proba prelevată este în cantitate

insuficientă, ea consumându-se cu ocazia analizelor de specialitate. Mai mult, concluziile unei probe științifice fac dovada până la înscrierea acesteia în fals, ceea ce nu s-a realizat în speța de față. Pe de altă parte, în declarațiile date în fața Tribunalului Cluj, chiar inculpatul S. recunoaște că a achiziționat „sare de baie”, respectiv mefedronă de la inculpatul L., în perioada februarie-iunie 2010, condiții în care nu putea fi mirat de concluziile raportului de constatare tehnico-științifică cu nr.942156 din 23 martie 2010 care au atestat că proba supusă analizei conține mefedronă.

Chiar dacă pur teoretic, (deși pentru motivele arătate, nu se impune acest lucru) Curtea ar înlătura din procesul de apreciere a probelor acest raport de constatare tehnico-științifică, rămân în vigoare și demonstrează fără dubiu vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc, celelalte rapoarte de constatare tehnico-științifică din 26 aprilie 2010, 29 aprilie 2010, 10 mai 2010, 31 mai 2010, din care rezultă că substanțele care au fost vândute de către inculpat investigatorilor și colaboratorilor sub acoperire, constituie amfetamină și care alături de mefedronă constituie droguri de mare risc.

Față de cele expuse, nici al doilea motiv de apel al inculpatului nu poate fi primit.

Cât privește solicitarea de achitare a inculpatului S. de sub învinuirea ambelor infracțiuni deduse judecății, în temeiul art.10 lit.e rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât a fost în eroare cu privire la natura substanțelor comercializate sau deținute în vederea consumului propriu, Curtea reține următoarele:

Potrivit declarației din fața Tribunalului Cluj, rezultă că inculpatul S.C. este consumator de „sare de baie” din anul 2009, substanță pe care o procura din magazinele de profil – etnobotanice - și ale cărei caracteristici fizico-chimice le cunoștea, ca efect al consumului regulat. Se observă și probele dosarului o atestă, că după interzicerea comercializării mefedronei (sare de baie) și includerea acesteia în categoria drogurilor de mare risc, în luna februarie 2010 inculpatul S. a apelat pentru procurarea acestei substanțe, tocmai cunoscând caracterul ilegal al acesteia, la inculpatul L.. Mai mult, nu era necesar, dacă nu cunoștea caracterul de substanță interzisă al mefedronei, să se deplaseze pentru cumpărarea acesteia până la Tg.Mureș, putând să o achiziționeze pe căi ocolite de la magazinele de profil din Cluj.

Împrejurarea că inculpatul S.C. cunoștea natura substanțelor comercializate și deținute în vederea consumului propriu, este dovedită și prin declarațiile martorilor C.P.A., T.G., D.S., C.L.I. Ioana, C.O., P.A., S.I.C. și B.A.. Mai mult, probele găsite în urma percheziției domiciliare în apartamentul unde locuiau inculpatul S.C. și numitul T.S.M. confirmă declarațiile martorilor C.P.A. și D.S. privind oferirea de droguri de mare risc de către inculpatul S.C. în apartamentul nr.12 situat în Cluj-Napoca, str.M. nr.35-37. Ori, este indubitabil că inculpatul S. cunoștea natura substanțelor oferite, respectiv că acestea sunt droguri de mare risc.

Chiar și martorii R.M., D.C., C.T., J.L. și M.C.S. în faza de urmărire penală, au arătat că inculpații S.C. și L.V. desfășurau activități legate de traficul de droguri. Astfel, martorul D.C. precizează textual „îl cunosc pe numitul L.V. întrucât suntem vecini de bloc, iar în urmă cu aproximativ 2 luni m-am întâlnit cu un prieten care avea asupra lui o mică cantitate de drog și mi-a spus că s-a întâlnit în oraș cu L., că acesta era drogat și i-a dat prietenului meu 3-4 gr.de speed, pe care îl ținea în mână. Din acel bulgăre de speed, a primit o mică parte și prietenul meu C., căruia i-am spus că este periculos să consume astfel de drog și l-am sfătuit să-l arunce”. În același sens, declară și martora M.C.S.

Nu în ultimul rând, în perioada februarie-iunie 2010, inculpatul S.C. a vândut droguri de mare risc așa cum atestă rapoartele de constatare tehnico-științifică chiar investigatorilor sub acoperire și colaboratorilor acestora, condiții în care nu poate susține că nu a cunoscut natura substanțelor comercializate și deținute totodată pentru consum propriu. Această împrejurare este atestată prin

declarația din 11 ianuarie 2011 a investigatorului sub acoperire, din fața tribunalului cu nume de cod „D.G.” care atestă că inculpatul S.C. i-a vândut speed, respectiv amfetamină, deci cunoștea natura substanțelor comercializate.

Față de cele expuse mai sus, nu poate fi primit nici al treilea motiv de apel formulat de inculpat vizând achitarea sa în temeiul art.10 lit.e C.proc.pen.

Un alt motiv de apel a vizat constatarea nulității absolute a actelor materiale de vânzare a drogurilor de mare risc de către inculpatul S. investigatorilor sub acoperire și colaboratorilor acestora, apreciindu-se că organele de poliție l-au determinat pe inculpat la săvârșirea infracțiunilor, în scopul obținerii de probe, ceea ce face incidente prevederile art.68 alin.2 C.proc.pen. În legătură cu acest aspect, Curtea reține următoarele:

În cauză, persoanele care au efectuat investigațiile au fost ascultați ca martori în condițiile art. 86¹ al.7 Cpp. de către Tribunalul Cluj, în ședința publică din 11 ianuarie 2011.

Prin acest procedeu s-au respectat cele statuate de instanța supremă, în sensul că “declarația investigatorului sub acoperire care a servit ca temei pentru întocmirea rechizitoriului, are valoare doveditoare dacă persoana este ascultată și în cursul judecății”.

În același sens, în jurisprudența CEDO s-a stabilit că “nu este afectat caracterul echitabil al procesului în cazul în care condamnarea unei persoane s-a bazat și pe susținerile agenților acoperiți dar și pe cele ale altor martori ai acuzării și apărării, ascultați nemijlocit de instanță. (Cauza Kostovski contra Olandei din 20 nov.1989 și Vanyan contra Rusiei din 15 dec.2005).

Investigatorii cu nume de cod „B.V., T.R., D.G.” au învederat în fața instanței de fond că au reușit identificarea persoanei cunoscute sub numele de “C.” ca fiind inculpatul S.C.. S-a relevat că toate tranzacțiile vizând droguri de mare risc au avut loc în primăvara anului 2010.

Investigatorii sub acoperire au precizat că în acest interval au cumpărat: B.V. de patru ori, amfetamină de la inculpatul S.C., prețul pentru un gram fiind de 100 lei sau mai mult; T.R. a cumpărat de două ori amfetamină de la inculpatul S.C. cu 100 lei/gr. și D.G. a primit în două rânduri câte un plic conținând un praf de culoare albă care s-a dovedit a fi sare de baie sau mefedronă plătiind pentru un gr.,100 lei.

Investigatorul B.V. a învederat că în primăvara anului 2010 colaboratorul sub acoperire cu nume de cod „D.T.” a obținut de la inculpatul S.C. speed plătiindu-i pe gram 100 de lei sau mai mult.

Este important de subliniat, în acord cu practica instanței supreme, că între declarațiile investigatorului sub acoperire și ale colaboratorului, date de aceștia în cursul urmăririi penale și a cercetării judecătorești nu au existat contradicții, care să creeze dubii privind situația de fapt cu care a fost sesizată instanța de judecată.

Declarațiile acestora se coroborează însă și cu depozițiile martorilor C.P.A., T.G., D.S., C.L.I., C.O., P.A., S.I.C. și B.A., cu concluziile probelor științifice care atestă că substanțele achiziționate de colaborator de la inculpat, sunt mefedronă și amfetamină.

Mai mult, suma de bani plătită de către inculpatul S.C. inculpatului L.V., pentru 1 g. de substanță este identică cu cea plătită de colaboratorul autorizat pentru 1 g. de amfetamină sau mefedronă, ceea ce dovedește încă o dată implicarea inculpatului S. în săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de mare risc.

Nu în ultimul rând, în speță s-au respectat întrutotul și cele statuate în doctrină, în legătură cu întrunirea cumulativă a unor condiții, pentru ca substanțele ce au făcut obiectul infracțiunilor, să fie dobândite în mod legal și anume: persoana care procură substanțele să aibă calitatea de investigator sub acoperire sau colaborator al acestuia; să existe o autorizare (ordonanță motivată) prealabilă a procurorului care realizează urmărirea penală, care de regulă coincide cu autorizarea investigatorului

sub acoperire, iar scopul dobândirii substanțelor să conștie în descoperirea activităților infracționale și în identificarea persoanelor implicate în traficul de droguri.

În cauză, s-a probat fără echivoc, că în urma autorizării procurorului, investigatorii sub acoperire și colaboratorii acestora au cumpărat în mai multe rânduri de la inculpat, mefedronă și amfetamină, așa cum rezultă din concluziile probelor științifice, în perioada martie – mai 2010.

Curtea reține că folosirea unui investigator sub acoperire în scopul surprinderii în flagrant delict de trafic de droguri de mare risc a făptuitorului nu constituie o încălcare a prevederilor art.68 alin.2 C.proc.pen., potrivit cărora este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue comiterea unei fapte penale, în scopul obținerii unei probe.

De vreme ce o persoană, consumatoare de droguri, a comis în mod repetat acțiuni specifice traficului ilicit de droguri, nu agentul sub acoperire este cel care o determină să săvârșească sau să continue comiterea acestora, rezoluția în acest sens fiind luată anterior de făptuitor.

În atare caz, investigatorul acoperit acționează în temeiul art.224/1 și art.224/2 C.proc.pen. precum și a art.21 și art.22 din Legea nr.143/2000, numai în vederea strângerii datelor privind existența infracțiunii și identificarea făptuitorilor, între care și prin participarea sa la surprinderea acestora în flagrant delict.

Inculpatul S.C. a fost depistat de către organele de urmărire penală după ce a vândut droguri de mare risc investigatorilor sub acoperire, ceea ce constituie infracțiunea de trafic de droguri de mare risc prevăzută în art.2 alin.2 din Legea 143/2000, așa cum rezultă din procesele verbale de constatare încheiate în cauză și din declarațiile martorilor, probe ce se coroborează cu declarațiile inculpaților S.C., L.V. și G.G. care au recunoscut că, ocazional consumau droguri și se ocupau cu procurarea și vânzarea acestora.

Este adevărat că, potrivit art.68 alin.2 C.proc.pen.este oprit a determina o persoană să săvârșească sau să continue comiterea unei fapte penale în scopul obținerii unei probe. În interpretarea literală a textului, a determina înseamnă a face ca cineva să ia o anumită hotărâre.

Ori, în cauză s-a stabilit că hotărârea inculpatului S.C. legată de operațiuni privind circulația și consumul drogurilor era luată mai înainte ca acesta să se fi întâlnit cu investigatorii sub acoperire care au fost legal folosiți în dosar, potrivit art.21 și urm.din Legea 143/2000. Prin urmare, nu acești investigatori l-au determinat pe inculpat să comită faptele.

Așa fiind, nici acest motiv de apel al inculpatului S. nu poate fi onorat.

S-a solicitat de către apărătorul inculpatului S., a se reține de către Curte că obiectul traficului de droguri de mare risc, respectiv cantitatea de droguri cumpărată de la inculpatul L.V., să fie modificată, în sensul stabilirii unei cantități totale de 8 gr.de substanțe interzise, așa cum a precizat apelantul S. în fața tribunalului, susținere întărită și prin revenirea asupra declarațiilor din faza de urmărire penală de către inculpatul L.V..

Această solicitare nu poate fi primită, deoarece revenirea inculpatului L.V. asupra declarației din fața procurorului, nu este justificată cu nimic și nu este coroborată cu celelalte probe. Curtea apreciază că prima declarație a inculpatului L.V., din faza de urmărire penală, luată imediat după prinderea acestuia în flagrant la 19 iunie 2010, având asupra sa mefedrona achiziționată de la inculpatul G.G., reflectă realitatea și unde fără a fi constrâns a arătat textual „după ce l-am cunoscut pe C. (S.C.), acesta m-a rugat să-i fac și lui rost de droguri. Ca urmare, din luna februarie și până la 19 iunie 2010 am cumpărat de la G. de 4 ori cantități cuprinse între 5 și 7 gr.sare de baie, pe care ulterior i le-am vândut lui C.. De două ori i-am vândut lui C. drogurile cu același preț cu care le-am cumpărat de la G., respectiv 150 lei/gr., iar ultimele două dăți, eu le-am cumpărat cu 120 lei/gr.și le-am vândut lui C. cu 150 lei/gr.” Nu este de neglijat mențiunea că inculpatul L. a semnat declarația după ce a citit-o și a fost de acord cu consemnările efectuate de către procuror în prezența apărătorului din oficiu. Mai mult,

inculpatul L. nu a formulat plângere penală pentru cercetare abuzivă împotriva procurorului sau a polițiștilor delegați în acest dosar.

Așa fiind, prima declarație a inculpatului L. din faza de urmărire penală din 19 iunie 2010 reflectă realitatea, întrucât în acel moment el nu a avut posibilitatea de a fi contactat de inculpatul S.C. și atenționat asupra cantităților ce le va declara ca făcând obiect al infracțiunii de trafic de droguri de mare risc. Mai mult, rezultă cu prisosință că această declarație reflectă realitatea, întrucât inculpatul L. din proprie inițiativă a declarat numărul de operațiuni și cantitatea de droguri înstrăinată inculpatului S., organele de anchetă neputând să-l sugestioneze în acest sens, nefiind de față la întâlnirile acestora. Revenirile inculpaților S. și L. în fața Tribunalului Cluj, asupra cantității de droguri ce a făcut obiectul traficului de asemenea substanțe, sunt nejustificate și ca atare, Curtea va reține ca veridică prima declarație a inculpatului L. din fața procurorului, în care acesta învederează că de 4 ori i-a vândut câte 5-7 gr.mefedronă inculpatului S.C..

Prin urmare, nici această solicitare din motivele de apel ale inculpatului S.C., nu va putea fi primită.

O altă critică adusă de inculpatul S.C. hotărârii tribunalului vizează solicitarea acestuia de a se dispune achitarea în temeiul art. 10 lit.d C.pr.pen. rap.la art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen. de sub învinuirea infracțiunilor de trafic de droguri de mare risc, prev.de art.2 alin.2 din Legea 143/2000 și deținere de droguri de mare risc prev.de art.4 alin.2 din Legea 143/2000, întrucât lipsește latura obiectivă a faptelor, inculpatul învederând că nici nu a traficât aceste substanțe interzise și nici nu le-a deținut în vederea consumului propriu, probele dosarului neconfirmând susținerea rechizitoriului.

În legătură cu această critică, Curtea reține următoarele:

Aprecierea probelor într-o cauză dedusă judecătii, este rezultatul unui proces de cunoaștere a realității obiective, în cadrul căruia probele dau naștere unui sentiment de certitudine în legătură cu existența sau inexistența unei infracțiuni, confirmarea sau absența vinovăției persoanei trimise în judecată.

Potrivit disp. art 63 al.2 Cpp., probele nu au o valoare mai dinainte stabilită. Aprecierea fiecărei probe se face de organul de urmărire penală sau de instanța de judecată, în urma examinării tuturor celor administrate, în scopul aflării adevărului.

În virtutea acestor dispoziții, orice infracțiune poate fi dovedită prin orice mijloace de probă prevăzute de lege, dacă organul judiciar și-a format convingerea că a aflat adevărul în cauza penală.

Pe de altă parte, prezumția de nevinovăție care guvernează procesul penal îmbracă două coordonate: administrarea probelor în faza de urmărire penală și a cercetării judecătorești și interpretarea acestora. În ceea ce privește interpretarea probelor, pentru a putea fi răsturnată prezumția de nevinovăție este necesar ca instanța să înlăture eventualitatea, bănuielile, supozițiile, aproximațiile, pentru că atunci când faptele nu sunt stabilite cu certitudine, nu poate fi pronunțată o hotărâre de condamnare.

În speță, Parchetul a dispus trimiterea în judecată a inculpatului pentru comiterea infracțiunilor de: trafic de droguri de mare risc prev.de art. 2 al.2 din Legea 143/2000 cu art. 41,42 Cod penal și deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu prev de art. 4 al.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art. 41,42 Cod penal, constând în aceea că în mod repetat, în baza unei rezoluții unice infracționale, în cursul anului 2010, inculpatul S.C. a vândut și oferit mefedronă și amfetamină, investigatorilor autorizați cu nume de cod B.V., T.R., D.G., colaboratorului D.T. și martorilor C.P.A., T.G., D.S., C.O., C.L.I., C.T., T.S. și totodată a deținut aceeași substanță, în vederea consumului propriu, sau împreună cu alte persoane, în anul 2010.

În raport de disp.art 62 , 63 Cpp cu referire la art. 1 , art. 200, art 289 Cpp, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul

probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate. Ori, în cauză, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și cele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunilor prev. de art. 2 al.2 și 4 al.2 din Legea 143/2000 cu art. 41,42 Cp. , este inculpatul S.C. și că faptele au existat în realitate.

Toți martorii indicați în rechizitoriul Parchetului, cu excepția numiților S.D.M. și D.C. au fost audiați nemijlocit de către Tribunalul Cluj.

Astfel, martorul C.P.A., în declarația din faza de urmărire penală învederează textual „am primit în luna aprilie 2010 de 5 ori amfetamină – speed – de la inculpatul S.C., pentru care nu am plătit bani. Drogurile mi le-a dat în barul Raum 18 din Cluj. Nu am primit sau cumpărat „sare de baie” de la inculpatul S.” Acest martor în declarația din fața Tribunalului Cluj arată că își menține declarația din faza de urmărire penală, cu precizarea, însă, că nu a primit de la inculpatul S. de 5 ori amfetamină, ci doar o dată. Revenirea martorului în fața instanței de judecată asupra depoziției din faza de urmărire penală, nu este justificată cu nimic, condiții în care nu va fi acceptată de către curte. Mai mult, ceea ce este important este că acesta recunoaște că a primit amfetamină de la inculpatul S., neinteresând neapărat frecvența cumpărărilor sau a primirii cu titlu gratuit a acestor droguri. De relevat, că în fața organelor de urmărire penală, martorul C.P. și-a citit declarația și nu a invocat vreo consemnare nelegală din partea anchetatorilor, prin urmare revenirea, fără oferirea unui motiv temeinic, asupra acelor declarații, va determina curtea, să o înlăture.

Apoi, martora T.G., în declarația din faza de urmărire penală afirmă că „la 4 aprilie 2010 am fost invitată de inculpatul S.C. la o petrecere organizată în cadrul unei cabane din localitatea Tarnița, unde am consumat substanța „Generation 2012”, despre care nu pot preciza cu exactitate cine a adus-o”. În depoziția din fața Tribunalului Cluj aceeași martoră își menține declarația din faza de urmărire penală.

Martorul C.O., în declarația din faza u.p. afirmă că „în luna aprilie 2010, am participat la un chef organizat de inculpatul S.C., la o cabană din Tarnița, petrecere la care inculpatul S. a adus o substanță „sare de baie”, dar era un alt tip „Generation 2012” apărută după intrarea în vigoare a Ordonanței 6/2010. La acel chef, inculpatul S.C. a pus la dispoziția participanților substanța „Generation 2012”, din care au consumat mai multe persoane”. Curtea reține că în aceste condiții, declarația martorului C.O. se coroborează cu declarația martorei T.G., care susținea că nu a cunoscut cine a adus și oferit spre consum substanța „Generation 2012” la acea petrecere, fiind vorba de inculpatul S.C.. În fața instanței de judecată, martorul C.O. arată că-și menține declarația din faza de urmărire penală.

De asemenea, martorul D.S., în faza de urmărire penală arată că „în luna iunie 2010, la reședința inculpatului S.C., din str.M. din Cluj, am consumat amfetamină – speed – pusă la dispoziție de către inculpatul S.. De față mai erau numitul F., inculpatul S.C. și prietenul acestuia, T.S.. Cu această ocazie, i-am înmănat lui F., suma de 300 lei, iar acesta a dat banii inculpatului S.C., primind în schimb 3 bile de amfetamină. Din această substanță am consumat în ziua următoare tot la reședința inculpatului S.C., de față fiind aceleași persoane. Nu am primit sau cumpărat mefedronă de la inculpatul S.”. Acest martor, în faza de cercetare judecătorească, a arătat că-și menține declarația din faza de urmărire penală, învederând textual „numitul F. mi-a spus că substanța așezată pe farfurie din care am consumat atât eu, F. și inculpatul S., de culoare alb-gălbuie conține amfetamină – speed, substanță observată la cheful organizat în locuința inculpatului S., situată în Cluj, str.M. nr.35-37. Același martor, în fața tribunalului a învederat că amfetamina a fost așezată pe farfurie de către inculpatul S.”.

În privința martorei C.L.I., în declarația din faza de urmărire penală, se reține că aceasta declară că „în luna iunie 2010, s-a deplasat la reședința inculpatului S. din Cluj, unde i-a întâlnit pe numiții F. și T.S., ocazie cu care au consumat o substanță sub formă de praf, aflată pe o farfurie în cameră. A mai fost în vizită de trei ori în aceeași perioadă la inculpatul S., la locuința acestuia, ocazie cu care a mai consumat aceeași substanță fără a plăti vreo sumă de bani, învederând că nu cunoștea ce anume este.

Aceeași martoră învederează că a auzit, însă, că inculpatul S. în aceeași perioadă, primăvara anului 2010, ar fi avut de vânzare amfetamină, însă ei nu i-a vândut și nici nu i-a oferit un asemenea drog”. Aceeași martoră, în fața instanței, revine fără nicio justificare asupra declarației din faza de urmărire penală, precizând că „nu-mi aduc aminte să fi auzit că inculpatul S. ar fi avut de vânzare amfetamină în primăvara anului 2010”. Această revenire nu este justificată cu nimic, este lipsită de suport probator, astfel că va fi înlăturată de către curte. Astfel, în declarația din faza de urmărire penală, martora precizează că a semnat-o după citire și ținând cont că este notar public, cunoștea consecințele unei afirmații necorespunzătoare adevărului. Așa fiind, dacă s-ar fi consemnat lucruri nereale de către organele de urmărire penală, martora nu trebuia să semneze declarația, făcând precizările de rigoare. Împrejurarea că nici nu a formulat plângere penală împotriva organelor de anchetă, justifică pe deplin concluzia curții, că revenirea martorei este de complezență făcută, pentru a-și ușura propria situație, precum și cea a inculpatului S.C.. Pe cale de consecință, rămâne validă depoziția martorei din faza de urmărire penală, care se coroborează perfect cu cea a martorului D.S., care prezent și el la locuința inculpatului S., în aceeași perioadă, arată că acea substanță așezată pe farfurie de culoare alb-gălbuie, de către apelantul S.C., și din care au consumat cu toții, era amfetamină.

În privința martorului T.S.M., în declarațiile din faza de urmărire penală, se reține că „în perioada mai-iunie 2010, în apartamentul inculpatului S., unde locuia și martorul T., au venit mai multe persoane, respectiv C.O., C.L.I. și F., ocazie cu care au consumat droguri legale oferite de inculpatul S.C., substanțele fiind sub formă de pulberi sau plante etnobotanice”. În declarația din fața instanței, martorul precizează că-și menține declarația din faza de urmărire penală. Ceea ce este semnificativ de reținut în privința acestui martor, este împrejurarea că, cu ocazia confruntării dintre el și inculpatul S.C., niciunul nu a recunoscut existența bunurilor interzise, a drogurilor și nici a dispozitivelor de preparare a acestora, găsite cu ocazia percheziției domiciliare, efectuată la locuința lor, deși în acel apartament locuiau numai cei doi.

Martora R.M., în faza de urmărire penală, arată că „am consumat sare de baie o singură dată cu inculpatul S.C. în perioada noiembrie – decembrie 2009, neplătindu-i nicio sumă de bani. După intrarea în vigoare a Ordonanței 6/2010, nu am mai consumat substanțe interzise”. Această martoră, în declarația din fața tribunalului, arată că-și menține depoziția de la procuror, astfel că instanța în mod corect a înlăturat din cuprinsul infracțiunii continuate reținute în sarcina inculpatului S.C., acest act material, afirmativ comis față de martora R., neintrând sub incidența legii penale.

Martorul F. F., în declarația de la procuror, arată că „a primit de la numitul D.S. 300 lei pe care i-a predat inculpatului S.C., primind în schimb, 3 bile de amfetamină, substanță din care au consumat D.S., alături de F. și inculpatul S. în primăvara anului 2010”. În declarația din fața instanței, revine nejustificat și precizează că „inculpatul S.C. i-a împrumutat lui D.S. în primăvara anului 2010, 3 milioane lei vechi, pe care acesta nu i-a mai restituit”. Această declarație nefiind justificată cu nimic, va fi înlăturată ca neveridică, fiind dată de complezență și pentru a ușura situația penală a inculpatului S.C.. Astfel, Curtea va reține ca exprimând adevărul declarația martorului F. din faza de urmărire penală, deoarece este apropiată ca dată de perioada activității infracționale a inculpatului S., ba mai mult, martorul a relatat din proprie inițiativă împrejurările pe care le cunoștea, acesta fiind prezent în locuința inculpatului S.C., situație pe care organele de anchetă nu aveau de unde să o știe.

Martora C.T., în faza de urmărire penală, arată că „pe inculpatul S.C. și martorul T.S. i-am cunoscut în perioada ianuarie – februarie 2010, întrucât frecventam același bar M. de pe str.E. din Cluj. Din cele ce am auzit în acest local, mi-am dat seama că cei doi aveau preocupări legate de droguri și pot afirma că se vedea faptul că inculpatul S.C. și T.S. consumau droguri, întrucât aveau adesea un comportament nepotrivit”. În fața instanței, revine nejustificat asupra declarației din faza de urmărire penală, situație în care depoziția din fața tribunalului va fi înlăturată ca neveridică și nesusținută de

probe, martora semnând declarația de la procuror „după citirea acesteia”. Dacă mărturia nu era reală, putea solicita înlăturarea neclarităților sau formularea unei plângeri penale împotriva polițiștilor, aspecte care nu s-au concretizat în speță.

Sub aspectul laturii obiective, infracțiunea vizată de art. 2 al.2 din Legea 143/2000 în privința martorilor C.P.A., T.G., D.S., C.O., C.L.I., T.S.M. și colaboratorilor sub acoperire cu nume de cod T.R. și D.T. s-a comis în varianta “ oferirii cu orice titlu și vânzării drogurilor de mare risc “, de către inculpat. Mai mult, în fața instanței de judecată, și colaboratorul sub acoperire cu nume de cod T.R., fila 223, învederează că inculpatul S. i-a vândut amfetamină și mefedronă în locuri publice din Cluj Napoca în primăvara anului 2010, plătiind suma de 100 RON/g pentru mefedronă și 200 RON/g pentru amfetamină.

Deși inculpatul a negat comiterea faptelor, vinovăția acestuia rezultă în mod clar din probatoriul administrat în cauză. Încercările sale de a deturna urmărirea penală, ca și revenirile din instanță ale martorilor, sunt apreciate de către Curte drept încercări neconvingătoare de a distrage atenția de la activitatea infracțională.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului S.C. este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare, sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen. exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Pe de altă parte, declarațiile acestuia date în faza judecătii și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Tribunalul Cluj a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunilor prev.de art.2 alin.2 și art.4 alin.2 din Legea 143/2000 cu art.41 alin.2 C.pen.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptelor, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă și din conținutul transcrierilor convorbirilor telefonice înregistrate și atașate dosarului.

Din probele testimoniale coroborate și cu rezultatele percheziției de la reședința inculpatului S., a rezultat faptul că inculpatul a consumat în primăvara anului 2010, singur sau împreună cu martorii D.S., T.G., C.P.A., C.O., C.L.I., T.S. droguri de mare risc, astfel că în sarcina lui, judicios a reținut prima instanță și infracțiunea de deținere de droguri de mare risc pentru consum propriu prev.de art.4 alin.2 din Legea 143/2000 cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen.

Pentru motivele ce preced, nu poate fi acceptat nici motivul de apel vizând achitarea inculpatului S. pentru infracțiunile deduse judecății, în baza art.10 lit.d, art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen., lipsind latura obiectivă a acestora.

Față de perioada infracțională de 5 luni și caracterul continuat al acesteia, în care inculpatul S. a deținut droguri de mare risc și le-a consumat, singur sau împreună cu alte persoane, de urmările produse constând în antrenarea în câmpul infracțional a mai multor tineri, Curtea apreciază că fapta incriminată prin art.4 alin.2 din Legea 143/2000, prezintă pericolul social al unei infracțiuni, neputându-se aplica o sancțiune administrativă în favoarea apelantului în temeiul art.18/1 C.pen.

În privința solicitării de a se da o mai mare eficiență circumstanțelor atenuante prev.de art.74 lit.a C.pen. și a se reduce pedeapsa mult sub minimul special prevăzut de lege, instanța de apel reține următoarele:

Examinând modul în care instanța de fond a efectuat individualizarea pedepselor aplicate apelantului S., constată că a respectat toate regulile ce caracterizează stabilirea sancțiunilor, atât în ceea ce privește cuantumul, cât și modalitatea de executare, în sensul unei evaluări concrete a criteriilor statuate de legiuitor în dispozițiile art.72 din Codul penal, evidențiind gravitatea faptelor comise, prin prisma circumstanțelor reale efective, dar și a circumstanțelor personale ale inculpatului, nu numai a celor legate de comportamentul procesual, cât și a celor care vizează strict persoana acestuia, aprecierea fiind făcută fără o preeminență a vreunuia din criteriile arătate, precum și consecințele pedepsei și a modalității de executare, prin prisma funcțiilor unor asemenea sancțiuni (suspendare sub supraveghere).

Curtea, în baza propriei analize, față de critica formulată în sensul reducerii cuantumului pedepsei pentru inculpatul S., consideră că nu se impune a se da curs celor susținute, deoarece nu s-ar putea da eficiență într-un mod prioritar circumstanțelor personale, în raport cu celelalte, față de regula examinării plurale a criteriilor ce caracterizează individualizarea judiciară a pedepselor.

Curtea consideră că pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare, cu suspendare sub supraveghere reprezintă o pedeapsă proporțională, atât cu gravitatea efectivă a faptelor comise de apelant, concretizată prin modul în care acesta a acționat, prin săvârșirea unor infracțiuni de trafic de droguri de mare risc și deținerea de asemenea substanțe pentru consum propriu, cât și cu profilul socio-moral și de personalitate a acestuia, a cărui atitudine în societate și procesuală în cauză, este pozitivă.

Față de modul concret de săvârșire a faptelor și caracterul continuat al acestora, consecințele infracțiunilor, sumele de bani dobândite, cuantumul pedepsei rezultante de 3 ani închisoare, în privința căreia s-a dispus suspendarea sub supraveghere, va contribui la o reinsertie socială reală a apelantului.

În mod judicios, Tribunalul Cluj a înlăturat din conținutul infracțiunii continuate de trafic de droguri de mare risc, reținută în sarcina inculpatului S.C., acest act material, privind-o pe martora R.M., fapta nefiind prevăzută de legea penală la data când a avut loc, noiembrie – decembrie 2009.

Față de cele expuse mai sus, Curtea va respinge ca nefondat apelul inculpatului S.C. în baza art.379 pct.1 lit.b C.pr.pen.

Potrivit articolului 88 Cod Penal se va deduce din pedepsele aplicate inculpaților G.G. și S. timpul arestului preventiv, începând cu data de 18.06.2010 - 21.01.2011.(Judecător Delia Purice)

Viol. Infracțiune săvârșită asupra unui minor. Individualizarea pedepsei

Realizarea raporturilor intime cu persoane de sex masculin, prin constrângerea acestora, neputința lor de a se apăra sau de a-și exprima voința, constituie forma cea mai brutală de încălcare a libertății lor sexuale și totodată, jignirea cea mai profundă ce li se poate aduce. În afară de aceasta, faptele pot atrage și alte consecințe de mare gravitate (dezechilibru moral, cu implicații în viața de familie sau în societate, o vătămare corporală, moartea sau sinuciderea victimelor). Față de modul concret de săvârșire a faptei, cuantumul pedepsei rezultante de 12 ani închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor sancțiunii, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor infracțiunii, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia. Cuantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

Decizia nr. 126/A din 23 iunie 2011

Asupra apelului penal de față, Curtea,

În baza lucrărilor dosarului constată că Tribunalul Maramureș prin sentința penală nr.287 din 17 mai 2011 în temeiul art. 197 alin. 1 și 3 C.pen. raportat la art. 320¹ alin. 7 C.pr.pen., a condamnat pe inculpatul V.O., cu antecedente penale, la 12 ani închisoare și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 8 ani, pentru săvârșirea infracțiunii de viol.

În temeiul art. 71 C.pen., s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a și b C.pen.

În temeiul art. 350 C.pr.pen. s-a menținut arestarea preventivă a inculpatului, iar în baza art. 88 C.pen., s-a scăzut din durata pedepsei aplicate perioada reținerii și arestării preventive, de la data de 25.03.2011 la zi.

În temeiul art. 14 C.pr.pen. și art. 17 C.pr.pen. raportat la art. 348 C.pr.pen.a fost obligat inculpatul la plata către partea vătămată V.G., reprezentat legal de V.A., a sumei de 50.000 lei, reprezentând despăgubiri pt. daune morale.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 76/2008 s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, după rămânerea definitivă a prezentei sentințe, în vederea introducerii profilului genetic în S.N.D.G.J.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Inculpatul V.O. și partea vătămată V.G. locuiesc în aceeași localitate și sunt rude în grad îndepărtat, împrejurare în raport de care primul cunoștea faptul că partea vătămată este minoră, în vârstă de 13 ani și 7 luni.

Din declarațiile inculpatului, coroborate conform art. 69 Cod procedură penală cu declarațiile părții vătămate, a rezultat că la data de 20.03.2011, în jurul orei 16,00, V.O. s-a întâlnit cu minorul V.G. în pădurea situată în apropierea locuințelor acestora. Aflându-se sub influența băuturilor alcoolice, conform propriilor susțineri, inculpatul V.O. l-a imobilizat pe minorul V.G. și după ce i-a îndepărtat pantalonii, i-a pus mâna la gură ca să nu țipe și a întreținut cu acesta relații sexuale anale.

Inculpatul a fost surprins de martorul C.P. și întrucât s-a speriat, a părăsit în grabă locul faptei, iar partea vătămată s-a deplasat la locuința sa, unde i-a relatat ce s-a întâmplat mamei sale V.L., aceasta sesizând organele de poliție.

Potrivit raportului de constatare medico-legală nr. 233/25.03.2011 întocmit de Serviciul Medico-Legal județean Baia Mare – Maramureș, partea vătămată V.G. a prezentat la data examinării leziuni anale care s-au putut produce în cadrul unui contact sexual anal și pot data din 20.03.2011.

Inculpatul V.O. a recunoscut săvârșirea faptei de care este acuzat, iar prin raportul de expertiză medico-legală psihiatrică nr. 72/24.03.2011 întocmit de Cabinetul medico-legal Sighetu Marmației s-a concluzionat că acesta prezintă diagnosticul „retardare mentală ușoară cu tulburări de comportament”, însă are capacitatea psihică de a aprecia conținutul și consecințele faptelor sale, discernământul fiind păstrat.

În raport de situația de fapt expusă, instanța a reținut că fapta săvârșită de inculpatul V.O., constând în aceea că la data de 20.03.2011, prin violență, a întreținut relații sexuale anale cu partea vătămată V.G., în vârstă de 13 ani și 7 luni, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de viol, prevăzută de art. 197 alin. 1,3 Cod penal.

Având în vedere incidența în cauză a dispozițiilor art. 320¹ Cod procedură penală, instanța a reținut că limitele de pedeapsă prevăzute de art. 197 alin. 1,3 Cod penal se reduc cu o treime.

În consecință, în considerarea dispozițiilor art. 72 Cod penal instanța a condamnat inculpatul la pedeapsa principală de 12 ani închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii drepturilor prevăzute de art. 64 lit. a,b Cod penal pe o perioadă de 8 ani, apreciind că acestea corespund scopului și funcțiilor prevăzute de art. 52 Cod penal.

La individualizarea judiciară a pedepsei stabilite instanța a avut în vedere gradul de pericol social deosebit de ridicat al infracțiunii săvârșite, particularizat prin agresivitatea manifestată de inculpat, concretizată în imobilizarea victimei și supunerea acesteia prin forță la întreținerea de acte sexuale anale, profitând de imposibilitatea ei de a se apăra din cauza staturii și caracteristicilor fizice, fiind practic un copil, vârsta victimei, respectiv 13 ani și 7 luni, prin consecințele grave produse asupra dezvoltării fizice și psihice a acesteia din urmă, dar și comportarea sinceră pe parcursul procesului adoptată de inculpat concretizată prin parcurgerea procedurii prevăzute de art. 320¹ Cod procedură penală.

De asemenea, în temeiul art. 71 Cod penal instanța a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit. a,b Cod penal apreciind că natura și gravitatea infracțiunii săvârșite sunt incompatibile cu gradul de responsabilitate civică pe care îl implică exercitarea acestor drepturi.

În temeiul art. 350 Cod procedură penală, având în vedere pedeapsa aplicată și faptul că temeiurile care au determinat inițial privarea de libertate a inculpatului subzistă și în prezent, instanța a menținut măsura arestării preventive, iar în baza art. 88 Cod penal, a dedus perioada reținerii și arestării de la data de 25.03.2011 la zi.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, deși partea vătămată V.G. nu a formulat pretenții civile în cauză, în temeiul art. 14 și 17 Cod procedură penală, din oficiu, instanța a dispus obligarea inculpatului la plata către acesta a sumei de 50.000 lei, reprezentând despăgubiri pentru daune morale, cuantumul stabilit constituind o reparație echitabilă și suficientă pentru prejudiciul adus părții vătămate.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel inculpatul V.O. solicitând admiterea căii de atac promovate, desființarea soluției tribunalului și judecând pe fond cauza, reducerea pedepsei aplicate de către instanța de fond, ținând cont de modul de derulare a activității infracționale, de circumstanțele personale și de cele reale referitoare la faptele ilicite. Arată că a cooperat cu organele judiciare, a recunoscut și regretat sincer infracțiunea comisă.

Curtea examinând apelul declarat, prin prisma motivului invocat, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecării, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Tribunalul Maramureș a reținut judicios starea de fapt, vinovăția inculpatului, elementele constitutive ale infracțiunii și încadrarea juridică a acesteia.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului stabilirii acesteia, așa încât respectarea lui este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Actele de constrângere a părților vătămate de orice sex (în speță, masculin) la raporturi sexuale, exercitate de inculpat, sunt elemente care nu pot fi omise și care trebuiesc bine evaluate de către instanța de apel, în alegerea pedepsei.

Realizarea raporturilor intime cu persoane de sex masculin, prin constrângerea acestora, neputința lor de a se apăra sau de a-și exprima voința, constituie forma cea mai brutală de încălcare a libertății lor sexuale și totodată, jignirea cea mai profundă ce li se poate aduce. În afară de aceasta, faptele pot atrage și alte consecințe de mare gravitate (dezechilibru moral, cu implicații în viața de familie sau în societate, o vătămare corporală, moartea sau sinuciderea victimelor). Probele dosarului dovedesc fără dubiu că fapta a fost realizată în condițiile existenței agravantei reglementate de art.197 alin.1 și 3 C.pen., inculpatul comițând infracțiunea de viol asupra unui minor în vârstă de 13 ani și 7 luni. Astfel, fiind sub influența alcoolului, apelantul V.O. l-a imobilizat pe minorul V.G., aflat la cules de lemne și după ce i-a îndepărtat pantalonii, a întreținut cu acesta relații sexuale anale, prin violență și constrângere, conform constatării cuprinse în actul medico-legal atașat dosarului. Nu este lipsit de importanță că inculpatul și victima minoră sunt rude în grad îndepărtat, astfel că apelantul cunoștea că partea vătămată este sub 15 ani.

Față de întreaga activitate infracțională derulată, inculpatul trebuia să știe că, pe lângă drepturi, are și o serie de datorii, obligații, răspunderi, care caracterizează comportamentul său în fața societății.

Sub aspectul individualizării pedepsei, în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii sale, (parte vătămată minoră), dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine sinceră cu privire la infracțiunea realizată.

Față de natura infracțiunii comise, cu un pericol social ridicat, inculpatul a fost supus unei expertizări psihiatrice, din concluziile actului medico-legal rezultând că acesta suferă de “retardare mentală ușoară cu tulburări de comportament, dipsomanie”, având însă discernământul păstrat în raport cu faptele pentru care este cercetat.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și faptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Individualizarea sancțiunii trebuie efectuată și prin prisma datelor ce țin de sănătatea mentală a celui în cauză.

Fapta unei persoane de a comite infracțiuni privitoare la viața sexuală asupra unui minor în vârstă de 13 ani și 7 luni, este neîndoielnic gravă, apreciată ca atare și de legiuitor, care reglementează și sancționează ca o variantă calificată o asemenea activitate.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Suferința organică și psihică, respectiv retardare mentală care dă un specific cu totul deosebit circumstanțelor faptelor, unită cu poziția inculpatului în cursul procesului penal, cu vârsta lui de 19 ani și lipsa instrucției școlare impune menținerea pedepsei acordate de prima instanță, apreciată ca îndestulătoare pentru reeducarea celui în cauză și față de exigențele prevenției generale.

Față de modul concret de săvârșire a faptei, quantumul pedepsei rezultante de 12 ani închisoare, asigură realizarea concretă a scopurilor sancțiunii, iar executarea sa, prin privare de libertate, va da posibilitate inculpatului, ca prin programele educaționale desfășurate și în mediu închis, cu valorificarea aptitudinilor acestuia, să conducă, chiar și prin restrângerea libertății presupusă de o asemenea modalitate de executare la conștientizarea consecințelor infracțiunii, în vederea unei reinsertii sociale reale a acestuia.

Quantumul sancțiunii nu se impune a fi redus față de gravitatea faptei comise, consecințele acesteia, rezonanța în comunitate și a reacției pe care societatea prin organele judiciare trebuie să o aibă, față de săvârșirea unor asemenea infracțiuni.

Pentru motivele de precedent, se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpat conform art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen.

În baza art.350 C.proc.pen.se va menține starea de arest a inculpatului V.O..

Cum în cauză, temeiul arestării îl constituie disp.art.148 alin.1 lit.f C.proc.pen. și acesta nu a dispărut, iar în cursul judecătii în primă instanță s-a stabilit vinovăția inculpatului urmează a se constata că se impune necesitatea menținerii în continuare a măsurii arestării preventive.

Săvârșirea acestor infracțiuni, precum și modalitatea de realizare denotă un potențial criminogen ridicat și un pericol social major.

În concluzie, existența cazului de arestare prev.de art.148 lit.f Cod proc.pen. este pe deplin probat, așa încât revocarea măsurii preventive a arestării nu se impune.

Întrucât infracțiunea săvârșită prezintă un deosebit grad de pericol social, inculpatul fiind, de altfel, condamnat la 12 ani de închisoare de către instanța de fond, se impune menținerea stării de arest pe parcursul soluționării apelului, persistând motivele ce au stat la baza luării acestei măsuri.

Constatând că sunt întrunite atât cerințele art. 300² și ale art.160^b rap.la art.350 Cod proc.pen. cât și prevederile art. 5 pct.1 lit. a și c din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea va menține starea de arest a inculpatului deținut în Penitenciarul Gherla, întrucât hotărârea provizorie de condamnare justifică privarea de libertate în scopul garantării executării pedepsei aplicate potrivit art. 5 paragraf 1 din CEDO (cauza Tommasi vs.Franța).

Chiar dacă hotărârea de condamnare a inculpatului pronunțată pe fond de Tribunalul Maramureș nu are caracter definitiv, fiind apelată de către inculpat, ea este totuși de natură să justifice continuarea privării de libertate a acestuia, în condițiile art. 5 paragraf 1 lit. a din CEDO, astfel cum a fost interpretat de aceeași instanță în cauza Wemhoff contra Germaniei.

Prin modul de aplicare a pedepsei accesorii s-a respectat un procedeu rezonabil care este și în acord cu decizia CEDO din cauza Hirst contra Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord.

În baza art.381 C.proc.pen.și art.88 C.pen.se va deduce din pedeapsa aplicată inculpatului arestul preventiv începând cu data de 25 martie 2011 și până la zi. (Judecător Delia Purice)

Recursuri:

Infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului. Obligativitatea aplicării pedepsei complementare

Având în vedere specificul infracțiunii săvârșite, respectiv rele tratamente aplicate minorului, gravitatea acesteia, împrajurarea că victimei în vârstă de 11 luni, i-au fost cauzate de mama sa, leziuni

care au necesitat pentru vindecare 13 zile îngrijiri medicale, dar i-au pus și în primejdie gravă dezvoltarea fizică, instanța de fond era obligată să-i aplice inculpatei interdicția reglementată de art.64 lit.d C.pen.

Pe de altă parte, în speță era obligatorie aplicarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor părintești deoarece conform art.65 alin.2 și 3 C.pen.această sancțiune era imperativ a fi aplicată când legea o prevede în textul de incriminare și în același timp dacă pedeapsa principală aplicată de magistrat este de cel puțin 2 ani.

Decizia nr. 917/R din 2 iunie 2011

Asupra recursului penal de față, Curtea în baza lucrărilor dosarului constată că **Judecătoria Baia Mare prin sentința penală nr.320 din 16.02.2011, în baza art. 334 Cod de procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatei din infracțiunea prev. de art. 306 Cod penal, în infracțiunile prev. de art. 306 Cod penal și art. 180 alin. 2 ind. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal.**

În baza art. 306 Cod penal, **a fost condamnată inculpata G.A.**, la pedeapsa închisorii de 3 ani pentru săvârșirea infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului.

În baza art. 180 alin. 2 ind. 1 Cod penal, a condamnat pe aceeași inculpată la pedeapsa închisorii de 1 an.

În baza art. 33 lit. b Cod penal, s-au contopit pedepsele aplicate în pedeapsa cea mai grea, de 3 ani închisoare, cu aplicarea art. 71, 64 lit. a teza a II-a și b Cod penal.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În data de 17.07.2009, inculpata G.A., mama părții vătămate G.A.M.A., aflându-se sub influența vaporilor de diluant, a aplicat mai multe lovituri în zona picioarelor și a capului părții vătămate în vârstă de 11 luni, cu ajutorul unui lemn de foc gros de 2 cm. Partea vătămată a fost găsită de numita K.A. care locuiește cu inculpata și care a solicitat intervenția Ambulanței.

Potrivit concluziilor raportului de constatare medico-legală efectuat în cauză, minora G.A.M.A. a suferit leziuni traumatice care s-au putut produce prin lovire cu și de corpuri dure și care au necesitat pentru vindecare un număr de 12-13 zile de îngrijiri medicale.

În cursul urmăririi penale a fost efectuat un raport de expertiză medico-legală din cuprinsul căruia rezultă că minora a fost internată în perioada 17 iulie-31 iulie 2010 cu diagnosticul : sindrom copil bătut, enterocolită acută neprecizată etiologic, deshidratare acută, hepatită intrainfecțioasă, anemie carențială. S-a mai reținut că leziunile prezentate de minoră au date variabile de producere: vechi de 2-3 zile și 10-12 zile. În concluziile aceluiași raport se reține că leziunile prezentate de minora în vârstă de 11 luni, precum și starea ei fizică – deshidratare accentuată, hipotrofie, denotă că tratamentul aplicat acesteia i-au pus în primejdie gravă dezvoltarea fizică.

În ceea ce privește încadrarea juridică a faptei, instanța a reținut că, potrivit descrierii cuprinse în rechizitoriu, și având în vedere că în urma loviturilor aplicate de inculpată partea vătămată a suferit leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 12-13 zile de îngrijiri medicale, acțiunea inculpatei întrunește elementele infracțiunilor de rele tratamente aplicate minorului și loviri sau alte violențe în concurs ideal.

Potrivit Deciziei nr. 37/2008, pronunțată în recurs în interesul legii, infracțiunile de lovire sau alte violențe se vor reține în concurs ideal cu infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului, din compararea conținutului lor specific rezultând că infracțiunile de rele tratamente aplicate minorului și cele prevăzute de art. 180, 181 și 189 din Codul penal cuprind elemente esențiale care le particularizează și autonomizează, astfel încât este exclusă absorbția acestora în infracțiunea prevăzută de art. 306 din același cod.

În drept, fapta inculpatei G.A. care în data de 17.07.2009 a aplicat mai multe lovituri fiicei sale minore G.A.M.A. în vârstă de 11 luni, peste picioare și cap, cauzându-i acesteia din urmă leziuni ce au necesitat pentru vindecare un număr de 12-13 zile de îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunilor de rele tratamente aplicate minorului prev. de art. 306 cod penal și loviri sau alte violențe prev. de art. 180 alin. 2 ind. 2 cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. b cod penal.

La individualizarea și dozarea pedepsei ce a fost aplicată inculpatei, instanța a avut în vedere criteriile generale prev. de art. 72 cod penal, împrejurările săvârșirii faptei (inculpata a aplicat lovituri unei minore în vârstă de 11 luni care nu se putea apăra, iar modul în care aceasta a fost tratată până la internarea sa în spital, i-a pus în primejdie gravă dezvoltarea fizică, de asemenea, din cuprinsul raportului de expertiză medico-legală, a rezultat că minora avea și leziuni mai vechi ceea ce demonstrează faptul că nu era prima dată când era lovită), de consecințele faptei (leziunile au necesitat pentru vindecare un număr de 12-13 zile de îngrijiri medicale, iar în momentul internării, ca urmare a lipsei de îngrijiri din partea mamei, minora suferea de mai multe afecțiuni: enterocolită acută neprecizată etiologic, deshidratare acută, hepatită intrainfecțioasă, anemie carențială), dar și de persoana inculpatei care nu este cunoscută cu antecedente penale, a recunoscut săvârșirea faptei și a colaborat cu organele judiciare în vederea aflării adevărului, apreciind că o pedeapsă orientată spre minimumul special își va atinge scopul preventiv și educativ.

Pentru aceste considerente, instanța, în baza art. 334 Cod de procedură penală, a schimbat încadrarea juridică a faptei reținute în sarcina inculpatei din infracțiunea prev. de art. 306 Cod penal, în infracțiunile prev. de art. 306 Cod penal și art. 180 alin. 2 ind. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 33 lit. b Cod penal.

Împotriva sentinței instanței de fond a declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Baia Mare care a solicitat casarea acesteia sub aspectul neaplicării în sarcina inculpatei G.A. a pedepselor accesorii și complementare a interzicerii unor drepturi reglementate de art.64 lit.d C.pen., deoarece inculpata a fost condamnată pentru fapte ce impuneau aceste sancțiuni, fiind vorba în concret de infracțiunea de rele tratamente aplicate minorului prev.de art.306 C.pen.și lovire prev.de art.180 alin.2/1 C.pen.iar pe de altă parte, pedeapsa principală fiind mai mare de 2 ani închisoare, acestea trebuiau obligatoriu să fie operante.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prin sentința penală 320 din 16 februarie 2010 a Judecătoriei Baia Mare, inculpata G.A. a fost condamnată la pedeapsa închisorii de 3 ani pentru comiterea infracțiunii de rele tratamente aplicate minorului prev.de art.306 C.pen.și la 1 an închisoare pentru infracțiunea de lovire prev.de art.180 alin.2/1 C.pen., dispunându-se să execute pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71 rap.la art.64 lit.a teza a II-a și lit.b C.pen.

Judecătoria a reținut că la 17 iulie 2009 inculpata G.A., mama părții vătămate G.A., aflându-se sub influența vaporilor de diluant, a aplicat mai multe lovituri în zona picioarelor și a capului victimei în vârstă de 11 luni, cu ajutorul unui lemn de foc gros de 2 cm.

Din concluziile actului medico-legal rezultă că minora a suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 13 zile îngrijiri medicale, iar pe de altă parte, acestea i-au pus în primejdie gravă dezvoltarea fizică.

Sentința judecătorei este nelegală, ca urmare a neaplicării în sarcina inculpatei a pedepsei accesorii și complementare a interzicerii drepturilor părintești.

Potrivit art.71 alin.3 C.pen.pedeapsa accesorie a interzicerii drepturilor părintești prev.de art.64 lit.d C.pen.se aplică ținând seama de natura și gravitatea faptei comise, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului.

Având în vedere specificul infracțiunii săvârșite, respectiv rele tratamente aplicate minorului, gravitatea acesteia, împrejurarea că victimei în vârstă de 11 luni, i-au fost cauzate de mama sa, leziuni care au necesitat pentru vindecare 13 zile îngrijiri medicale, dar i-au pus și în primejdie gravă dezvoltarea fizică, instanța de fond era obligată să-i aplice inculpatei interdicția reglementată de art.64 lit.d C.pen.

Pe de altă parte, în speță era obligatorie aplicarea pedepsei complementare a interzicerii drepturilor părintești deoarece conform art.65 alin.2 și 3 C.pen.această sancțiune era imperativ a fi aplicată când legea o prevede în textul de incriminare și în același timp dacă pedeapsa principală aplicată de magistrat este de cel puțin 2 ani.

Așa fiind, ținând cont că Judecătoria i-a aplicat inculpatei o pedeapsă principală de 3 ani închisoare, iar pe de altă parte, infracțiunea prev.de art.306 C.pen.conține în norma de incriminare obligativitatea aplicării pedepsei complementare, judecătoria trebuia să dispună în consecință.

Pentru motivele ce preced, Curtea în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., va admite ca fondat recursul Parchetului de pe lângă Judecătoria Baia Mare împotriva sentinței penale nr. 320 din 16 februarie 2011 a Judecătoriei Baia Mare, pe care o va casa sub aspectul neaplicării pedepsei accesorii si complementare si rejudecând in aceste limite:

Va aplica inculpatei G.A., pedeapsa complementara a interzicerii drepturilor părintești pe o durata de 3 ani, după executarea pedepsei principale, conform art. 64 lit.d Cod penal.

In baza art. 71 Cod penal se va interzice inculpatei exercitarea drepturilor prev.de art. 64 lit.a teza a-II-a, lit.b si d Cod penal de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare si până la terminarea executării pedepsei.

Se vor mentine restul dispozitiilor sentinței. (Judecător Delia Purice)

Furt calificat. Latura subiectivă. Existența intenției de însușire. Restabilirea unor drepturi pretins încălcate nu se poate realiza decât pe căile prevăzute de lege

Din punctul de vedere al realizării conținutului infracțiunii de furt, nu interesează cui aparține dreptul de proprietate sau de coproprietate asupra bunului, relevant fiind numai că, în momentul săvârșirii furtului, bunul se afla în posesia sau detenția legitimă a altei persoane; așadar, urmărind să dobândească fără drept posesia unor bunuri din detenția altuia, inculpatul acționează cu intenția de a fura.

Decizia nr. 802 din 19 mai 2011

Asupra recursului penal de față, în baza lucrărilor dosarului Curtea constată că **Judecătoria Huedin prin sentința penală nr.110/14.06.2010 a respins excepția invocată de inculpații B.M.S.T. și C.R. și avocatul acestora, privind nulitatea absolută a actelor de procedură în faza de urmărire penală cu efectul nelegalei sesizări a instanței de judecată și restituirea întregului dosar la parchet pentru refacerea urmăririi penale.**

Prin schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de furt calificat prev. de art.208 alin.1 și 4, art.209 alin.1 lit.a și i Cod penal în infracțiunea de furt calificat prev. de art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit.a și i Cod penal, raportat la art.74 lit.a și art.76 lit.c Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului C.R., la o pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat din data de 13.09.2008.

Prin schimbarea încadrării juridice din complicitatea la infracțiunea de furt calificat prev. de art.26 Cod penal, raportat la art.208 alin.1 și 4, art.209 alin.1 lit.a și i Cod penal în complicitate la

infracțiunea de furt calificat prev. de art.26 Cod penal, raportat la art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit.a și i Cod penal, raportat la art.74 lit.a și art.76 lit.c Cod penal, s-a dispus condamnarea inculpatului B.M.S.T., la o pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea complicității la infracțiunii de furt calificat din data de 13.09.2008.

În baza art.71 C.penal., s-a dispus privarea inculpaților de exercitarea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a Cod penal, numai cu privire la dreptul de a fi aleși, pe durata prevăzută de art.71 alin.2 C.penal.

În baza art.81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepselor aplicate fiecăruia din inculpați de câte 1 an închisoare pe durata unui termen de încercare de câte 3 ani, stabilit în condițiile art.82 Cod penal.

În baza art.71 alin.5 Cod penal s-a dispus suspendarea executării pedepselor accesorii aplicate fiecărui inculpat în parte, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii.

În temeiul art.359 Cod proc. penala s-a atras atenția inculpaților asupra dispozițiilor prev. de art.83 și art.84 Cod penal, a căror nerespectare are ca urmare revocarea suspendării condiționate a executării pedepsei.

În baza art.14, art.346 Cod pr.penală și art.998 și următoarele Cod civil, s-a admis constituirea de parte civilă a părții vătămate C.J., față de inculpați. Au fost obligați în solidar cei doi inculpați să plătească părții civile suma de 22.000 lei reprezentând contravaloarea autoturismului cumpărat la care se adaugă suma de 2.820 lei reprezentând dobânda și comisioane în sumă lunară de 188 lei pentru perioada de 15 luni din septembrie 2008-decembrie 2009.

Au fost obligați în solidar cei doi inculpați să plătească părții civile suma lunară de câte 188 lei dobânda și comisioane începând cu luna decembrie 2009 și până la achitarea integrală a prejudiciului cauzat dar nu mai târziu de 17.01.2018.

Instanța examinând actele și lucrările dosarului, declarațiile celor doi inculpați, ale părții vătămate și ale martorilor a stabilit următoarea situație de fapt :

Inculpatul B.M.S.T. este administrator la SC S.C. SRL Cluj-Napoca, firmă la care a lucrat partea vătămată C.J. și tatăl său C.I. în perioada anului 2007 și începutul anului 2008.

Inculpatul B.M.S.T. avea în posesie de la un unchi de-al său, respectiv de la martorul O.L., un autoturism marca Dacia cu număr de înmatriculare AB-12-CDE, autoturism pe care inculpatul a intenționat să îl vândă părții vătămate C.J. pentru suma de 7000 Euro.

Astfel, în cursul lunii noiembrie 2007, partea vătămată C.J. a primit de la inculpat autoturismul respectiv pentru a-l folosi, efectuând demersurile obținerii unui credit bancar pentru a achita contravaloarea autoturismului.

Inculpatul B. i-a dat părții vătămate o legătură de chei cu telecomandă pentru autoturism și certificatul de înmatriculare în care era trecut ca proprietar martorul O.L..

Partea vătămată a dus autoturismul cu ajutorul martorului J.J. în satul Băgara, unde locuiește prietena victimei, martora S.R..

Din probele dosarului a rezultat că partea vătămată a anunțat prietenii și colegii de la locul de muncă despre faptul că a cumpărat autoturismul de la inculpatul B., spunându-i ulterior martorului Dezso Zoltan că ar fi obținut un credit bancar din care a plătit inculpatului B. suma de 22.000 lei.

Din actele existente în dosar a rezultat faptul că partea vătămată a obținut de la Agenția CEC din Cluj-Napoca, un credit pentru nevoi personale în sumă de 28.000 lei din care a primit efectiv suma de 25.800 lei, după ce au fost scăzute unele comisioane.

Din creditul obținut, partea vătămată a predat în aceeași zi suma de 22.000 lei către inculpatul B., fapt confirmat de către martorul C.I., acesta susținând că nu au fost încheiate nici un fel de acte legate de predarea banilor sau de vânzarea autoturismului.

Ulterior predării acestei sume de bani, între inculpat și partea vătămată au avut loc unele neînțelegeri legate de faptul că inculpatul a mai pretins încă o sumă de 10.000 lei reprezentând impozitul plătit suplimentar pentru majorarea de salariu făcută părții vătămate și tatălui acesteia.

Întrucât partea vătămată a refuzat să mai plătească această sumă suplimentară de bani, inculpatul nu a mai făcut demersurile pentru vânzarea autoturismului, iar în data de 13.09.2008 i-a solicitat coinculpatului C.R. care era conducător auto și angajat la firma inculpatului, să vină cu el în satul Băgara pentru a lua un autoturism marca Dacia Logan, cei doi deplasându-se din Cluj-Napoca cu un autoturism de teren condus de inculpatul B..

Cei doi inculpați au ajuns la imobilul unde locuiau părinții părții vătămate și unde se afla în acel moment autoturismul Dacia Logan, loc de unde din curtea imobilului a fost luat vehiculul de către inculpatul C., ce a fost dus până în municipiul Cluj-Napoca.

Nu s-a dovedit în mod convingător susținerea celor doi inculpați că înainte de luarea autoturismului ar fi încercat să ia legătura cu partea vătămată pentru a-l anunța că au venit să-l ridice și nici faptul că nu au putut anunța pe nimeni din familia părții vătămate despre luarea acestuia.

Referitor la solicitarea de schimbare a încadrării juridice a faptei celor doi inculpați prin eliminarea alin.4 din articolul incriminator 208 C.penal, instanța de fond a constatat că aceasta este întemeiată și a admis-o, deoarece inculpații nu au sustras autoturismul în scopul folosirii pe nedrept, ci în acela al însușirii pe nedrept, autoturismul nefiind abandonat ori restituit părții vătămate, ci fiind dus în Cluj-Napoca la un punct de lucru al firmei inculpatului B..

Obiectul furtului îl reprezintă așadar în cazul concret chiar autoturismul și nu valoarea de întrebuințare a acestuia, însușirea vehiculului neavând caracter temporar, astfel cum se cere în cazul furtului de folosință prevăzut de art.208 alin.4 C.penal.

În drept, fapta inculpatului C.R., care la data de 13.09.2008, cu ajutorul inculpatului B.M.S.T., folosind fără drept dublura cheii cu telecomanda a autoturismului, a luat acest autoturism din curtea părții vătămate C.J., ducându-l în Cluj-Napoca la un punct de lucru al firmei inculpatului B., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat, prev. de art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit.a și i C.penal.

Fapta inculpatului B.M.S.T., care la data de 13.09.2008 cu intenție l-a ajutat pe inculpatul C.R. să sustragă autoturismul părții vătămate C.J., întrunește elementele constitutive ale complicității la infracțiunea de furt calificat, prev. de art.26 C.penal, raportat la art.208 alin.1, art.209 alin.1 lit.a și i C.penal., sens în care s-a schimbat încadrarea juridică, ambii inculpați fiind condamnați la câte 1 an închisoare.

La dozarea pedepselor ce se vor aplica inculpaților instanța a ținut seama de limitele prevăzute de lege pentru faptele menționate, care sunt cuprinse între 3 și 15 ani de închisoare, de gradul de pericol social concret al faptelor comise, rezultat din modul de realizare și urmările produse, prin prejudiciul cauzat părții vătămate, dar și de împrejurarea că inculpații nu posedă antecedente penale, fiind la prima confruntare cu legea penala, împrejurarea ce a fost reținută ca și circumstanță atenuantă prev. de art.74 lit.a, art.76 lit.c C.penal.

În baza art.14, art.346 C.pr.penală și art.998 și următoarele Cod civil, instanța de fond a admis constituirea de parte civilă a părții vătămate C.J., față de inculpați pretențiile acesteia fiind dovedite cu actele depuse privind creditul de nevoi personale contractat de la CEC Bank și a obligat în solidar pe cei doi inculpați să plătească părții civile suma de 22.000 lei reprezentând contravaloarea autoturismului cumpărat la care se adaugă suma de 2.820 lei reprezentând dobânda și comisioane în sumă lunară de 188 lei pentru perioada de 15 luni din septembrie 2008-decembrie 2009.

Totodată i-a obligat în solidar pe cei doi inculpați să plătească părții civile suma lunară de câte 188 lei dobânda și comisioane începând cu luna decembrie 2009 și până la achitarea integrală a prejudiciului cauzat dar nu mai târziu de 17.01.2018.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termenul legal, inculpatul B. M.S.T., apel respins ca nefondat prin decizia penală nr. 45/A din 31 ianuarie 2011 a Tribunalului Cluj.

Decizia Tribunalului Cluj a fost atacată cu recurs de către inculpatul B.M.S.T. care a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârilor instanțelor inferioare și rejudecând cauza, achitarea recurentului în baza art.10 lit.d și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât faptei îi lipsește latura subiectivă, respectiv intenția de însușire a autoturismului, aceea de deposedare a părții vătămate de acel bun. Nu s-a dovedit în cauză existența unui contract de vânzare-cumpărare care să ateste înstrăinarea autoturismului de către inculpat în favoarea părții vătămate, iar pe de altă parte recurentul nu a primit nicio sumă de bani cu titlu de preț de la aceasta. Litigiul în cauză dintre inculpat și partea vătămată este exclusiv de natură civilă, astfel că se impune achitarea acestuia. În speță, lipsește scopul - însușirii pe nedrept - caracteristic infracțiunii de furt calificat.

Curtea examinând recursul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept, la apărarea persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul B.M.S.T., în cursul urmăririi penale și al judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: "principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu". (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Raportând conținutul căii de atac promovate de inculpat la motivele invocate, la actele și probele din dosar, la modul de administrare, prin prisma principiilor procesual penale enumerate, curtea constată că recursul acestuia este nefondat pentru următoarele considerente:

Inculpatul B.M.S.T. nu a recunoscut infracțiunea reținută în sarcina sa, astfel că în stabilirea vinovăției acestuia, instanțele de judecată au avut în vedere întregul material probator administrat în cauză, nu numai declarația sa.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

În cauza, probele strânse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, ca autorul complicității la infracțiunea de furt calificat este inculpatul recurent.

Toți martorii indicați în rechizitoriul parchetului au fost audiați nemijlocit de către Judecătoria Huedin, dovedindu-se fără dubiu faptul că între inculpatul B.M.S.T. (mandat verbal în acest sens de către proprietarul autoturismului, martorul O.L.) și partea vătămată C.J., angajat al inculpatului, a intervenit o convenție verbală privind vânzarea autoturismului Dacia Logan (actele urmând a se încheia ulterior), care a și fost predat victimei în luna noiembrie 2007, ulterior inculpatul ajutându-o pe partea vătămată să obțină un credit de la CEC Bank și primind suma de 22.000 lei reprezentând prețul autoturismului. Ca urmare a unor neînțelegeri cu privire la plata salariului, din luna martie 2008 partea vătămată nu a mai lucrat la firma inculpatului, motiv pentru care acesta din urmă i-a solicitat victimei suma de 10.000 lei (ce ar reprezenta impozitul pe care a fost nevoit să-l plătească către stat ca urmare a majorării salariilor părții vătămate și tatălui său) pentru a accepta încheierea în formă scrisă a contractului de vânzare-cumpărare cu privire la autoturism, partea vătămată refuzând însă să mai plătească vreo sumă de bani.

În declarația dată în faza de urmărire penală și în fața instanței de fond, partea vătămată C.J. a arătat că în vara anului 2007 s-a înțeles cu coinculpatul B.M.S. să-i cumpere un autoturism Dacia Logan cu suma de 7000 Euro, motiv pentru care victima a primit de la inculpatul B.M.S. autoturismul respectiv spre folosință în cursul lunii octombrie sau decembrie 2007, partea vătămată neplătind inculpatului nicio sumă de bani.

După încheierea înțelegerii de vânzare a autoturismului, inculpatul i-a mărit salariul părții vătămate și tatălui acestuia pentru a putea obține un credit, partea vătămată făcând și demersurile la CEC pentru obținerea aceluia împrumut.

Victima învederează că în luna ianuarie 2008 a obținut un credit în sumă de 250 milioane lei vechi, din care a predat inculpatului în momentul obținerii acestuia, suma de 220 milioane lei vechi, neîncheindu-se nici un act legat de predarea banilor sau autoturismului.

Partea vătămată susține că a lucrat la firma inculpatului B. în perioada iunie 2007 și până în februarie 2008, iar după predarea banilor inculpatul nu a mai fost de acord să încheie contract cu victima, decât dacă îi mai plătește suma de 100 milioane lei vechi, reprezentând sporul de impozit pretins plătit de inculpat ca urmare a majorării salariilor părții vătămate și tatălui acestuia.

Victima a mai propus la un moment dat inculpatului să îi predea autoturismul, iar acesta să-i restituie banii, propunere cu care inculpatul B.M. nu a fost de acord.

Partea vătămată a mai învederat că inculpatul B. i-a comunicat că dacă nu îi plătește și diferența de 100 milioane lei vechi va veni să ia mașina din proprietatea sa, aspect cu care victima nu a fost de acord.

C.J. a aflat de sustragerea autoturismului din curtea părinților săi în data de 13.09.2008, în urma unui telefon primit de la concubina acestuia.

Verificând în mod nemijlocit conținutul declarațiilor martorilor, a părții vătămate și a inculpaților B. și C.R., rezultă fără echivoc că recurentul este autorul infracțiunii deduse judecății, aceea de complicitate la furt calificat prev. de art.26, 208 alin.1, 209 alin.1 lit.a și i C.pen.

Fiind audiați în fața Judecătoriei Huedin, inculpații nu au recunoscut săvârșirea infracțiunilor imputate prin actul de sesizare al instanței.

Astfel inculpatul B. M.S. a susținut că în luna octombrie 2007 a predat spre folosință numitului C.I. autoturismul Dacia Logan, proprietatea unui unchi de-al său, pentru a fi utilizat în deplasarea la serviciu, neîncheind nici un fel de act legat de predarea și folosirea vehiculului.

Inculpatul a mai învederat că are cunoștință de împrejurarea legată de obținerea unui credit de către partea vătămată C.I., dar că lui nu i s-a predat nicio sumă de bani.

Întrucât victima nu a mai lucrat la firma sa și nu a restituit autoturismul împrumutat, inculpatul în cursul lunii septembrie 2008 s-a deplasat împreună cu coinculpatul C.R. pentru a lua mașina de la domiciliul părții vătămate, vehicul preluat de către coinculpatul C. care a folosit în vederea deplasării dublura legăturii de chei.

Inculpatul C.R. în declarația dată a susținut că la data de 13.09.2008 a fost solicitat de către coinculpatul B. M.S. care era șeful său, să-l însoțească pentru a lua un autoturism de la un văr de-al său, ulterior luând la cunoștință că vehiculul se afla în posesia unui fost angajat, respectiv al părții vătămate.

Cei doi inculpați au ajuns în localitatea Băgara, iar dintr-o curte aceștia au luat autoturismul, care a fost condus de inculpatul C.R., după ce în prealabil a primit o legătură de chei de la coinculpat.

Autoturismul a fost transportat în Cluj-Napoca și lăsat la un punct de lucru.

Curtea reține că probele testimoniale administrate nemijlocit în fața instanțelor de fond atestă fără dubiu că inculpatul B.M.S.T. avea în posesie de la un unchi de-al său, respectiv de la martorul O.L., un autoturism marca Dacia Logan cu număr de înmatriculare AB-12-CDE, autoturism pe care inculpatul a intenționat să îl vândă părții vătămate C.J. pentru suma de 7000 Euro.

Astfel, în cursul lunii noiembrie 2007, partea vătămată C.J. a primit de la inculpat autoturismul respectiv pentru a-l folosi, efectuând demersurile obținerii unui credit bancar pentru a achita contravaloarea autoturismului.

Inculpatul B. i-a dat părții vătămate o legătură de chei cu telecomandă pentru autoturism și certificatul de înmatriculare în care era trecut ca proprietar martorul O.L..

Partea vătămată a dus autoturismul respectiv cu ajutorul martorului J.J. în satul Băgara, unde locuiește prietena sa, martora S.R..

Victima a anunțat prietenii și colegii de la locul de muncă despre faptul că a cumpărat autoturismul de la inculpatul B., comunicându-i ulterior martorului D.Z. că ar fi obținut un credit bancar din care a plătit recurentului suma de 22.000 lei.

Din actele existente la dosar a rezultat faptul că partea vătămată a obținut de la Agenția CEC din Cluj-Napoca, credit pentru nevoi personale în sumă de 28.000 lei din care a primit efectiv suma de 25.800 lei, după ce au fost reținute unele comisioane.

Din creditul obținut, partea vătămată a predat în aceeași zi suma de 22.000 lei către inculpatul B., fapt confirmat de către martorul C.I., acesta susținând că nu au fost încheiate nici un fel de acte legate de înmânarea banilor sau de vânzarea autoturismului.

Ulterior predării acestei sume de bani, între inculpat și partea vătămată au avut loc unele neînțelegeri legate de faptul că recurentul a mai pretins încă o sumă de 10.000 lei reprezentând impozitul plătit suplimentar pentru majorarea de salariu efectuată părții vătămate și tatălui acesteia.

Întrucât victima a refuzat să mai plătească această sumă suplimentară de bani, inculpatul nu a mai făcut demersurile pentru vânzarea autoturismului, iar în data de 13.09.2008 i-a solicitat coinculpatului C.R. care era conducător auto și angajat la firma recurentului, să vină cu el în satul Băgara pentru a lua un autoturism marca Dacia Logan, cei doi deplasându-se din Cluj-Napoca cu un autoturism de teren condus de inculpatul B..

Cei doi inculpați au ajuns la imobilul cu nr.57 din satul Băgara, unde locuiau părinții părții vătămate și unde se afla în acel moment autoturismul Dacia Logan, loc de unde a fost luat vehicolul de către inculpatul C., ce a fost condus până în municipiul Cluj-Napoca.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului recurent este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu, anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în dosar. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și apel au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatului date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Tribunalul Cluj a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele administrate constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii complicității la infracțiunea de furt calificat.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Vinovăția inculpatului rezultă fără putință de tăgadă din declarațiile constante ale martorilor C.I., D.A., B.R., S.R. M., D.Z., I.J., O.L., K.L. care se coroborează perfect cu declarațiile părții vătămate și cu copiile documentelor comunicate de către CEC în legătură cu creditul acordat părții vătămate, copiile după contractele de muncă și actele adiționale ale acestora privind victima și tatăl acestuia martorul C.I., polița de asigurare RCA pentru autoturismul Dacia Logan cu nr.AB-12-CDE și chitanța de plată, raportul de constatare tehnico-științifică (poligraf) al părții vătămate, procesele verbale de confruntare efectuate între cei doi inculpați.

Și practica judiciară constantă a instanței supreme atestă că activitatea inculpatului recurent se circumscrie laturii subiective a infracțiunii de furt **“împrejurarea că inculpații se credeau îndreptățiți la luarea unor bunuri din posesia părții vătămate, deoarece aveau de încasat o sumă de bani de la aceasta, condiționând restituirea bunurilor de o împrejurare incertă – plata pretinsei datorii – este lipsită de relevanță în ceea ce privește existența laturii subiective a infracțiunii de furt calificat și nu înlătură intenția de însușire”**.

În același sens, tot instanța supremă a decis că **“invocarea de către inculpat a unui drept asupra bunului sustras este irelevantă, valorificarea pretențiilor patrimoniale nefiind permisă decât pe căile prevăzute de lege”**.

Înalta Curte de Casație și Justiție într-o altă speță a decis că **“intenția de furt există și în situația în care autorul faptei a luat bunurile fără consimțământul proprietarului, sub pretext că acesta refuză să-i înapoieze o sumă de bani împrumutată”**. Aceeași instanță a statuat că **“din punctul de vedere al realizării conținutului infracțiunii de furt, nu interesează cui aparține dreptul de proprietate sau de coproprietate asupra bunului, relevant fiind numai că, în momentul săvârșirii furtului, bunul se afla în posesia sau detenția legitimă a altei persoane; așadar, urmărind să dobândească fără drept posesia unor**

bunuri din detenția altuia, inculpatul acționează cu intenția de a fura”. Într-o altă decizie, instanța supremă a învederat că “împrejurarea că inculpatul se credea îndreptățit a i se restitui o sumă de bani de către partea vătămată, este fără relevanță sub aspectul analizat și nu exclude conștiința însușirii pe nedrept a lucrurilor în cauză, atâta timp cât el cunoștea că partea vătămată are drept de proprietate asupra acelor lucruri și le-a luat din posesia acesteia fără consimțământul său”.

Susținerile inculpatului recurent, în sensul că deposedarea părții vătămate nu s-a făcut în scopul însușirii pe nedrept, ci pentru a recupera datoria victimei către inculpat, sunt contrazise de probe și totodată, fără relevanță în ce privește existența infracțiunii și încadrarea ei juridică, **restabilirea unor drepturi pretins încălcate neputându-se face prin acte de însușire a bunului, ci numai pe căile prevăzute de lege.**

În altă ordine de idei, litigiul dintre părți nu este de natură civilă deoarece chiar și potrivit Codului civil, art.1295 se dovedește că “vânzarea-cumpărarea este perfectată de îndată ce părțile s-au învoit asupra prețului, chiar dacă bunul nu a fost predat”, legea necondiționând încheierea unui contract de vânzare-cumpărare în formă scrisă, iar pe de altă parte, posesia de bună credință exercitată de partea vătămată asupra bunului îi conferă un drept de proprietate conform art.1909 alin.2 C.civ.

Prin urmare, partea vătămată a devenit proprietarul autoturismului în momentul în care s-a înțeles cu inculpatul B. asupra prețului, neinteresând momentul la care a plătit efectiv valoarea vehiculului și nici când a intrat în posesia bunului. Curtea reține că și latura civilă a cauzei a primit o rezolvare judicioasă din partea instanțelor de fond.

Întrucât condamnarea inculpatului s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5² C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat recursul inculpatului în temeiul art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Infrațiuni la legea circulației. Conducere pe drumurile publice a unui autoturism de către o persoană care nu posedă permis. Pericol social. Individualizarea pedepsei

Considerarea lipsei de pericol social al unei infracțiuni poate fi reținută numai în cazul infracțiunilor de rezultat, situație în care pericolul social are o arie mai vastă, cu elemente multiple de apreciere a acestuia. Aceasta, spre deosebire de infracțiunile de pericol, ca și în speță, când acest pericol există fără dubiu.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, se va ține seama că acțiunea inculpatului a avut drept consecință o stare de pericol pentru siguranța traficului rutier, a și provocat un accident, răsturnându-se cu autovehiculul, ca urmare a lipsei abilităților necesare în pilotarea acestuia, împrejurări care coroborate cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Decizia nr. 1078/R din 23 iunie 2011

Asupra recursurilor penale de față, Curtea, în baza lucrărilor dosarului, constată că Judecătoria Zalău prin sentința penală nr.77 din 18.02.2011 în baza art.86 al. 1 din OUG 195/2002 rep. cu aplic. art.

37 lit. b) C.pen.,cu aplic. art. 74 lit. b) și c) și art. 76 lit. d) C.pen., a condamnat pe inculpatul P.S.C., recidivist, la pedeapsa 3 (trei) luni închisoare, cu privare de libertate pentru comiterea infracțiunii de conducere a unui autoturism pe drumuri publice de către o persoană ce nu deține permis.

În baza art.71 alin.1 Cod penal, s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit.a) teza a II-a și lit.b) Cod penal pe durata executării pedepsei principale.

S-a lăsat nesoluționată acțiunea civilă exercitată de Spitalul de Urgență Județean Sălaj.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

În data de 02.05.2009, în jurul orei 06,30, după ce a consumat băuturi alcoolice în mai multe baruri din municipiul Zalău, P.S.C. s-a deplasat la locuința sa, unde se afla prietenul său, A.A.,care deținea un autoturism marca „Volkswagen Passat”, la acel moment parcat lângă blocul în care locuiește inculpatul. P.S.C. a cerut lui A.A. cheile autoturismului, inculpatul asigurându-l pe martor că „își găsește șofer” care să conducă, A.A. cunoscând faptul că P.S.C. nu deține permis . După ce a primit cheile autoturismului, inculpatul a urcat la volanul acestuia, conducându-l înspre localitatea Dioșod, iar când a ajuns între localitățile Guruslău și Dioșod, într-o curbă ușoară la dreapta, P.S.C. a pierdut controlul volanului, autoturismul părăsind carosabilul și răsturnându-se în șanțul din partea dreaptă a sensului de mers. Accidentul a fost observat de persoanele aflate într-un microbuz condus de F.M., care se deplasa spre Zalău (în sens invers celui de mers al inculpatului).Imediat după producerea accidentului, F.M. a oprit microbuzul, conducătorul auto și pasagerii coborând și observând că, în afara autoturismului implicat în accident și oprit, după rostogolire, pe roți, în partea stângă (partea în care se află volanul), la o distanță de aproximativ 10 metri, se afla P.S.C., care se îndepărta, târâș, de mașină și apoi a leșinat, astfel că a fost solicitat ajutor medical , prin intermediul numărului de urgență 112.

La fața locului au sosit un echipaj al Postului de Poliție Hereclean și o ambulanță, inculpatul fiind transportat la Spitalul Județean de Urgență Sălaj, unde i s-au recoltat două probe biologice la interval de o oră,ulterior constatându-se că acesta avea o îmbibație alcoolică în sânge de 1,00 g⁰/00 la ora 10,00 și de 0,85 g⁰/00 la ora 11,00.

Prin adresa nr.121069/21.05.2009, Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor din cadrul Instituției Prefectului Județului Cluj a comunicat că P.S.C. nu figurează în baza de date ca posesor de permis de conducere.

Pe parcursul urmăririi penale, P.S.C. a negat faptul că el ar fi condus autoturismul la momentul producerii accidentului, afirmând că vehiculul ar fi fost condus de un tânăr pe care nu îl cunoștea, dar cu care consumase băuturi alcoolice în acea noapte și a cărui propunere de a se deplasa în localitatea Diosod, o acceptase. Inculpatul a mai menționat că respectivul tânăr a fost cel care a condus autoturismul, dar imediat după producerea accidentului acesta a fugit, iar până în prezent, deși l-a căutat în mai multe rânduri, nu a reușit să-l găsească.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale și al cercetării judecătorești, instanța a reținut că declarațiile inculpatului nu se coroborează cu celelalte probe atașate dosarului.

Astfel, din declarațiile martorilor F.M., I.A. și K.I., s-a reținut că, imediat după producerea accidentului din data de 02.05.2009, lângă autoturismul marca „Volkswagen Passat”, nu a fost văzută altă persoană. F.M. și I.A. au mai precizat că ei au fost primii sosiți la locul accidentului care s-a produs într-o zonă de câmp deschis și, din acest motiv, dacă în mașina implicată în accident ar mai fost altă persoană, ar fi văzut acest lucru. Mai mult, după sosirea ambulanței, F.M. și medicul de serviciu au căutat „prin împrejurimi”, pentru a vedea dacă mai existau și alte persoane care să fi fost implicate în accident, dar nu au găsit pe nimeni.

Studiind fotografiile judiciare realizate cu ocazia efectuării cercetării la fața locului s-a putut observa că autoturismul marca „Volkswagen Passat”, a prezentat multiple avarii, mai ales în partea stângă față (locul șoferului). De altfel, în procesul verbal de verificare tehnică existent la dosar s-a consemnat că autoturismul nu se poate verifica datorită avariilor produse în urma accidentului. De asemenea, analizând documentele medicale existente la dosar, s-a constatat că P.S.C. a suferit un politraumatism prin accident rutier (TCC acut închis, plagă contuză față dorsală mâna stângă, multiple plăgi excoriante hemitorace drept, etc. Ori, este cât se poate de evident faptul că, în situația în care în autoturismul marca „Volkswagen Passat” s-ar fi aflat și o altă persoană, aceasta ar fi prezentat cel puțin leziunile suferite de inculpat, ceea ce nu s-a descoperit.

Martorul A.A., în declarația olograf dată în 02.05.2009, a arătat că în noaptea de 01/02.05.2009, împreună cu P.S.C. și cu alți prieteni a consumat băuturi alcoolice într-un club din Zalău, apoi martorul s-a deplasat la locuința inculpatului, unde a adormit. A.A. a mai menționat următoarele: ”Dimineață, în jurul orei 06:30, inculpatul a venit la mine, m-a trezit și mi-a cerut autoturismul, pentru că avea de mers undeva cu el și că își găsește un șofer cu care să se deplaseze și să-l conducă. I-am dat cheile de la autoturism, după care am adormit din nou”. În declarațiile date ulterior în fața organelor de urmărire penală și a instanței, martorul a arătat că, de fapt, inculpatul a venit dimineață însoțit de un băiat care a afirmat că îi va conduce autoturismul, respectiva persoană arătându-i chiar permisul, proprietarului autoturismului. A.A. nu și-a amintit, nici el, numele ori prenumele „băiatului” despre care făcut vorbire în declarație. Solicitându-i-se de instanță să explice de ce există neconcordanțe între declarația olografă și cele date ulterior, A.A. a arătat că cea de mână a fost dată în grabă, el dorind să vadă mașina.

Având în vedere nepotrivirile dintre declarațiile acestui martor în diferitele faze procesuale, instanța a apreciat că acestea sunt nesincere, înlăturându-le.

Martorul B.A. audiat la propunerea inculpatului a declarat că l-a văzut pe P.S.C. discutând cu un tânăr în barul „S.” din Zalău, mărturia acestuia necuprinzând aspecte relevante în cauză.

Analizând întreg probatoriul administrat, instanța a constatat că vinovăția inculpatului a fost dovedită fără dubiu.

În drept, fapta inculpatului recidivist postexecutoriu P.S.C., care, în data de 02.05.2009, fără a deține permis, a condus pe drumuri publice un autoturism, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de conducere pe drumuri publice a unui autoturism de către o persoană ce nu deține permis, faptă prevăzută de art.86 alin.1 din OUG 195/2002 rep. cu aplic. art. 37 lit. b) Cod penal.

La individualizarea pedepsei în conformitate cu prevederile art.72 Cod penal, instanța a avut în vedere gradul de pericol social concret al faptei săvârșite, persoana inculpatului, împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală și limitele de pedeapsă stabilite de lege.

De asemenea, instanța a avut în vedere faptul că din fișa de cazier judiciar aflată la dosar rezultă că inculpatul are antecedente penale, fiind anterior condamnat de 6 ori în cauze privind infracțiuni de furt calificat și conducere a unor autoturisme fără a deține permis, fapte comise atât în timpul minorității, cât și ulterior. Ultima pedeapsă, de 2 ani închisoare, dispusă ca urmare a contopirii a trei sentințe penale, a fost executată în perioada 09.03.2001-09.11.2007, rest neexecutat de 91 zile.

Față de condamnarea mai sus menționată, s-a constatat că inculpatul se află în situația prevăzută de art. 37 lit. b) C. penal.

Instanța a avut în vedere și circumstanțele referitoare la persoana și conduita inculpatului. P.S.C. este în vârstă de 23 de ani, are ocupație și o relație de concubinaj de aproximativ doi ani. Potrivit referatului de evaluare întocmit în cauză, inculpatul, după executarea ultimei pedepse cu închisoarea ce i-a fost aplicată, și-a schimbat prietenii și preocupările, adoptând un nou mod de viață. Profitând de talentul artistic pe care l-a moștenit de la mamă, care a fost cântăreață de muzică populară în tinerețe, a început să se afirme în acest domeniu, fiind solicitat să cânte la nunți sau la alte evenimente și la

diferite restaurante. Veniturile pe care le obține din aceste activități îi asigură un trai decent, astfel că inculpatul a închiriat un apartament cu trei camere, unde locuiește împreună cu mama și cu prietena sa. Relația pe care o are cu prietena sa l-a ajutat în procesul de schimbare a vieții sale, găsind sprijin și înțelegere necondiționate. Prietena inculpatului are 20 de ani și este studentă în cadrul facultății „Vasile Goldiș”. S-a apreciat, de Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj, că principalele cauze ale comportamentului infracțional al lui P.S.C. din perioada minorității nu mai sunt actuale: situația financiară este satisfăcătoare, relațiile cu părinții sunt apropiate, imaginea și relațiile sale nu sunt afectate de trecutul său, a întrerupt legăturile cu anturajul anterior și s-a maturizat. Din punct de vedere motivațional, se află într-o etapă în care este hotărât să nu mai aibă astfel de experiențe, însă, ca o reminiscență a modului de gândire din trecut, a adoptat același mijloc de apărare învățat pentru evitarea răspunderii penale – negarea comportamentului său infracțional. S-a mai apreciat că inculpatul prezintă perspective medii de reintegrare în societate, având în vedere motivația de schimbare și factorii inhibitori menționați mai sus, dar, totodată, se consideră că, pentru a obține rezultate de lungă durată în procesul de schimbare, P.S.C. are nevoie de susținere de specialitate.

Instanța a avut în vedere și faptul că inculpatul l-a despăgubit pe A.A., cumpărându-i un autoturism similar și a avut o atitudine corespunzătoare după comiterea infracțiunii, prezentându-se în fața organelor judiciare, astfel că a reținut în beneficiul acestuia circumstanțele atenuante prevăzute de art.74 alin.1 lit.b) și c) Cod penal și, în consecință, dând eficiență dispozițiilor art.76 alin.1 lit.d) Cod penal, i-a aplicat inculpatului o pedeapsă cu închisoarea orientată spre minimul general.

Față de toate aceste împrejurări, instanța a apreciat că aplicarea unei pedepse cu închisoarea de 3 luni, cu executare în regim de detenție, va fi de natură să asigure realizarea scopurilor prevăzute de art.52 Cod penal, fiind deopotrivă un mijloc de constrângere, dar și un mijloc de reeducare și de prevenție eficient. Totodată, prin aplicarea pedepsei în acest quantum, se acordă o nouă șansă inculpatului pentru a se reintegra mai repede în familie și societate.

În urma accidentului, P.S.C. a suferit leziuni ce au necesitat îngrijiri medicale. În cursul urmăririi penale, Spitalul Județean de Urgență Zalău s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 202,56 lei, reprezentând contravaloarea cheltuielilor de spitalizare ale victimei P.S.C.

Instanța a lăsat nesoluționată acțiunea exercitată de Spitalul Județean de Urgență Zalău, pentru următoarele considerente: infracțiunea de conducere a unui autoturism pe drumuri publice de către o persoană ce nu deține permis este o *infracțiune de pericol*, iar nu una de prejudiciu, cu efecte complexe. În raport cu prevederile art. 14 alin. 1 și 2 C.p.p., acțiunea civilă ce poate fi alăturată celei penale are ca obiect tragerea la răspundere civilă a inculpatului, răspundere care, în conformitate cu dispozițiile art. 998 și 999 C.civil nu poate fi antrenată *decât dacă fapta a cauzat altuia un prejudiciu*. Prin urmare, se impune ca numai o atare faptă să poată constitui temei pentru alăturarea acțiunii civile celei penale. Prin decizia nr. 29/02.06.2008 pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că instanța investită cu judecarea acțiunii penale în cazul infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană fără a poseda permis de conducere *nu va soluționa* și acțiunea civilă exercitată de proprietarul sau deținătorul autoturismului avariat sau distrus în timpul săvârșirii infracțiunii rutiere. Pe de altă parte, în decizia nr. 1/2004 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a hotărât că instanța investită cu judecarea acțiunii penale în cazul infracțiunilor cu efecte complexe, cum sunt cele de ucidere din culpă și de vătămare corporală din culpă săvârșite de un conducător auto, este investită să judece acțiunea civilă, alăturată celei penale, prin constituirea persoanei vătămate atât cu privire la pretențiile formulate în legătură cu decesul victimei sau cu vătămrile corporale suferite, cât și cu privire la pretențiile referitoare la bunurile distruse ori deteriorate ca urmare a aceleiași fapte.

Instanța, în prezenta cauză, nu poate acorda despăgubiri civile ce derivă dintr-un alt act, distinct de cel incriminat prin textul prevăzut de art. 86 alin. 1 din OUG 195/2002 rep. De altfel, în faza de cercetare judecătorească, deși a fost citat la fiecare termen, Spitalul Județean de Urgență Zalău nu a mai precizat dacă își menține sau nu constituirea de parte civilă.

În același timp, acțiunea exercitată de Spitalul Județean de Urgență Zalău nu poate fi respinsă ca inadmisibilă, avându-se în vedere posibilitatea recuperării contravalorii cheltuielilor de spitalizare pe calea unei acțiuni civile distincte, promovată față de P.S.C..

Împotriva soluției instanței de fond au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Zalău și inculpatul P.S.C..

Prin motivele scrise și orale, Parchetul a solicitat casarea hotărârii judecătorei pentru netemeinicie sub aspectul laturii penale și nelegalitate în privința laturii civile. S-a învederat că în mod greșit s-au reținut în favoarea inculpatului circumstanțele atenuante prev. de art.74 C.pen.întrucât nici fapta și nici persoana inculpatului nu recomandau aplicarea acestui text de lege, iar pe de altă parte, infracțiunea vizată de art.86 din OUG 195/2002 fiind una de pericol, instanța trebuia să respingă ca inadmisibilă acțiunea civilă formulată de Spitalul Județean Sălaj și nu să o lase nesoluționată. În sinteză, se solicită aplicarea unei pedepse în limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea dedusă judecătii, în sarcina inculpatului, vinovăția acestuia fiind dovedită în afara oricărui dubiu prin declarațiile martorilor F.M., I.A. și K.I..

Prin motivele scrise și orale, inculpatul P.S.C. a solicitat casarea sentinței judecătorei și a se dispune achitarea sa în temeiul art.10 lit.c rap.la art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen.întrucât nu el este autorul infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată, ci o altă persoană, al cărei nume nu-l cunoaște. Învederează că niciuna din probele testimoniale administrate în speță, nu probează vinovăția sa, astfel că această soluție se impune cu prisosință.

Curtea examinând recursurile promovate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul Parchetului:

Examinând sentința instanței de fond, se constată că recursul parchetului este fondat întrucât în mod nejustificat și netemeinic au fost reținute în favoarea inculpatului circumstanțele atenuante vizate de art.74 C.pen.

Existența uneia sau unora din împrejurările enumerate exemplificativ în art.74 C.pen.sau a altora asemănătoare nu obligă instanța de judecată să le considere circumstanțe atenuante și să reducă sau să schimbe pedeapsa principală, deoarece, din redactarea dată textului art.74 C.pen., rezultă că recunoașterea unor atari împrejurări drept circumstanțe atenuante este lăsată la aprecierea instanței de judecată. În această apreciere se va ține seama de pericolul social concret al faptei, de ansamblul împrejurărilor în care s-a săvârșit infracțiunea, de urmările produse, ca și de orice elemente privitoare la persoana infractorului.

Constatarea uneia sau a mai multor împrejurări din cele enumerate în art.74 C.pen., ori a altora asemănătoare, nu justifică – prin ea însăși – considerarea lor ca circumstanțe atenuante și, pe cale de consecință, reducerea ori schimbarea genului pedepsei.

Recunoașterea circumstanțelor atenuante este atributul instanței de judecată și deci lăsată la aprecierea acesteia. În considerarea unor împrejurări ca circumstanțe atenuante, acestea trebuie raportate la gradul de pericol social concret al faptei comise, la urmările ei, la ansamblul condițiilor în care a fost săvârșită, precum și la orice alte elemente privitoare la persoana făptuitorului.

În speță, în raport cu gradul de pericol social sporit al faptei comise de inculpat, care, după ce în prealabil, cu o noapte înainte a consumat băuturi alcoolice, ulterior, în dimineața zilei de 2 mai 2009 a condus un autovehicul pe drumurile publice, fără a poseda permis de conducere, fiind implicat într-un accident, în mod corect s-a considerat de către parchet că, în cauză nu se justifică aplicarea art.74, 76 C.pen.

Acțiunea de conducere a unui autovehicul pe un drum public, de către o persoană ce nu posedă permis de conducere, are întotdeauna ca rezultat o stare de pericol pentru securitatea circulației rutiere, care constituie obiectul ocrotirii penale. Acest pericol este inseparabil legat de materialitatea faptei, indiferent de împrejurările în care s-ar comite aceasta.

Este vorba, deci, de un pericol abstract, implicat în mod necesar de săvârșirea acțiunii constitutive, și nu concret, cum ar rezulta, în fiecare caz în parte, din circumstanțele în care a avut loc săvârșirea faptei și din urmările produse ori care s-ar fi putut produce pentru persoane sau bunuri.

Fiind implicat în mod necesar de elementul material al infracțiunii, rezultatul – starea de pericol pentru traficul rutier – nu trebuie dovedit; el există în aceeași măsură în care există și acțiunea constitutivă a faptei penale.

Conducerea pe drumurile publice a unui autovehicul de către o persoană ce nu posedă permis de conducere, are ca rezultat o stare de pericol pentru siguranța circulației rutiere. Această urmare este inerentă elementului material al infracțiunii și se produce în momentul în care punerea în mișcare și deplasarea autovehiculului dobândește semnificația unei „conduceri” pe drumurile publice a acestuia. În acel moment are loc și consumarea infracțiunii.

Instanța apreciază că mobilul sau scopul ce stă la baza comiterii faptei este indiferent pentru existența infracțiunii, dar el poate constitui un element de apreciere în operația de individualizare judiciară a sancțiunii.

Sub aspectul circumstanțelor personale, se constată că inculpatul a dat dovadă de nesinceritate, iar în același timp din fișa de cazier judiciar, rezultă că a comis această infracțiune în stare de recidivă postexecutorie, până în prezent recurentul suferind condamnări pentru fapte similare, dar și pentru numeroase infracțiuni de furt calificat, ceea ce dovedește o perseverență deosebită și implicarea sa repetată în câmpul infracțional.

În fine, infracțiunea de conducere pe drumurile publice a unui autovehicul fără a poseda permis de conducere, este o infracțiune de pericol, acest pericol constând tocmai în aceea că legea a stabilit că, a conduce un autovehicul fără permis, constituie infracțiune și nu contravenție. Pericolul unei astfel de fapte este obiectiv, legal, și efectiv. Așa încât, a considera că o astfel de faptă este lipsită de pericolul social al unei infracțiuni, ar însemna că se adaugă la lege, scoțându-se din sfera penalului ceea ce însăși legea stabilește a fi infracțiune.

Considerarea lipsei de pericol social al unei infracțiuni poate fi reținută numai în cazul infracțiunilor de rezultat, situație în care pericolul social are o arie mai vastă, cu elemente multiple de apreciere a acestuia. Aceasta, spre deosebire de infracțiunile de pericol, ca și în speță, când acest pericol există fără dubiu.

În concluzie, atâta vreme cât inculpatul a condus autoturismul fără a poseda permis de conducere, într-o zonă cu o circulație intensă, pe o distanță apreciabilă, de aproximativ 20 km, din loc.Zalău – Dioșod, ar fi greșită aprecierea instanței de recurs că fapta comisă nu ar prezenta pericolul social al unei infracțiuni, iar soluția de reducere a pedepsei prin recunoașterea de circumstanțe atenuante, ar fi netemeinică, nepunând în evidență pericolozitatea deosebită a infracțiunii și a inculpatului, potențată de atitudinea acestuia de totală nesinceritate în toate fazele procesului penal.

Potrivit art.72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social

al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de individualizare a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului alegerii sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și atitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența sancțiunii.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptelor comise, agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii lor, dar și de circumstanțele personale ale inculpatului, care a avut o atitudine nesinceră cu privire la aceasta, este recidivist, așa cum rezultă din fișa de cazier.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție al făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia “scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni”.

Dar, firește, în lumina criteriilor prevăzute de art.72 C.pen., gravitatea concretă a unei activități infracționale trebuie stabilită consecutiv unui examen aprofundat și cuprinzător al tuturor elementelor interne, specifice faptei și făptuitorului.

Fapta este neîndoielnic gravă, astfel că în operația complexă a individualizării tratamentului penal, curtea va ține seama că acțiunea inculpatului a avut drept consecință o stare de pericol pentru siguranța traficului rutier, a și provocat un accident, răsturnându-se cu autovehiculul, ca urmare a lipsei abilităților necesare în pilotarea acestuia, împrejurări care coroborate cu totala nesinceritate a inculpatului demonstrează că resocializarea sa viitoare pozitivă nu este posibilă decât prin aplicarea unei pedepse ferme care să fie în deplin acord cu dispoz.art.1 din Codul penal, ce prevăd că “legea penală apără...persoana, drepturile și libertățile acesteia, proprietatea precum și întreaga ordine de drept”.

Pentru motivele ce preced, se va admite ca fondat în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen.recursul declarat de Parchetul de pe Judecătoria Zalău, împotriva sentinței penale nr. 77 din 18 februarie 2011 a Judecătoria Zalău, pe care o va casa în latura penală a cauzei și rejudecând în aceasta limită:

Va condamna pe inculpatul P.S.C., în baza art. 86 al.1 din OUG 195/2002 cu aplic. art. 37 lit.b Cod penal pentru infracțiunea de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice de către o persoană ce nu posedă permis de conducere, la o pedeapsă de 1 (un) an închisoare. Se va face aplicarea art. 71 și art. 64 lit.a,b Cod penal. Se vor menține restul dispozițiilor sentinței.

Solicitarea din recursul parchetului, ca acțiunea civilă exercitată de Spitalul Județean de Urgență Zalău să fie respinsă ca inadmisibilă, nu poate fi primită, având în vedere posibilitatea recuperării contravalorii cheltuielilor de spitalizare pe calea unei acțiuni civile distincte, promovată față de P.S.C..

Cu privire la recursul inculpatului:

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinutului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României).

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărarea formulată de inculpatul P.S.C., în cursul urmăririi penale și al judecării, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: ”principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinutului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu”. (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Messegue și Jabardo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

Raportând conținutul recursului inculpatului, motivele invocate, la actele și probele din dosar, la modul de administrare, prin prisma principiilor procesual penale enumerate, curtea constată că recursul acestuia împotriva sentinței judecătorești este nefondat, urmând a fi respins, pentru următoarele considerente:

Inculpatul P.S.C. nu a recunoscut infracțiunea reținută în sarcina sa, astfel că în stabilirea vinovăției acestuia, instanța de judecată a avut în vedere întregul material probator administrat în cauză, nu numai declarația sa.

Inculpatului i s-a respectat dreptul la apărare și dreptul la un proces echitabil prin respectarea principiului egalității de arme, promovat de CEDO. Astfel, cu privire la acest principiu, CEDO precizează că „exigența egalității armelor, în sensul unui echilibru just între părți, implică obligația de a oferi fiecărei părți o posibilitate rezonabilă de a-și prezenta cauza, inclusiv probele, în condiții care să nu o plaseze într-o situație de dezavantaj net în comparație cu adversarul său. Obligația de a veghea în

fiecare caz la respectarea condițiilor unui proces echitabil revine autorităților naționale”. (a se vedea hotărârea nr.27 din oct.1993 *Dombo Beheer Bv versus Olanda*).

Mai mult, aceeași Curte, a statuat obligativitatea comunicării pieselor dosarului, „în măsura în care presupune un proces echitabil și în contradictorialitate”. (hotărârea din 24 februarie 1994 *Bendenoun versus Franța*). De asemenea, „respectarea dreptului la un proces echitabil, presupune dreptul de a avea acces la toate dovezile strânse de procuror” (a se vedea hotărârea CEDO *Edwards versus Marea Britanie* din 16 dec.1992).

Ca atare, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, astfel că nu se poate reține vreo cauză de nulitate absolută, dintre cele prevăzute de art.197 alin.2 C.proc.pen.

Instanta de judecata pronunța condamnarea inculpatului numai în situația în care probele strinse în cursul urmăririi penale și verificate în cursul cercetării judecătorești, dovedesc în mod cert, că fapta a fost săvârșită de inculpat.

Potrivit art. 200 din Codul de procedura penală, „urmărirea penală are ca obiect stringerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea faptuitorilor și la stabilirea răspunderii acestora pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

Art. 289 Cod pr.penală dispune că „judecata cauzei se face în fața instanței constituită potrivit legii și se desfășoară în ședință, oral, nemijlocit și în contradictoriu”.

Astfel, probele strinse în cursul urmăririi penale servesc numai ca temei pentru trimiterea în judecată.

Pentru a servi drept temei de condamnare, probele strinse în cursul urmăririi penale trebuie verificate în activitatea de judecată de către instanța, în ședință publică în mod nemijlocit, oral și în contradictoriu.

Numai după verificarea efectuată, în aceste condiții, instanța poate reține motivat, ca exprimă adevărul, fie probele de la urmărire penală, fie cele administrate în cursul judecătii.

Pe de altă parte, în raport de dispozițiile art. 62, 63 Cod pr.penală, cu referire la art. 1, art. 200, art. 289 Cod pr.penală, hotărârea prin care se soluționează cauza penală dedusă judecătii trebuie să apară ca o concluzie, susținută de materialul probator administrat în dosar, constituind un lanț deductiv, fără discontinuitate.

Ori, în cauză, probele strinse în cursul urmăririi penale și care au servit drept temei de trimitere în judecată, precum și probele administrate în faza judecătii, dovedesc, în mod cert, că autorul infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice fără permis este inculpatul P.S.C. și că fapta a existat în realitate.

Toți martorii indicați în rechizitoriul parchetului au fost audiați nemijlocit de către Judecătoria Zalău.

Astfel, martorul I.A. în fața instanței arată textual „la momentul respectiv m-am apropiat de mașina răsturnată ce se afla la 10 m în afara carosabilului și l-am văzut pe inculpat întins pe jos...inculpatul era căzut la cca 5 m de mașină, iar lângă aceasta nu am văzut alte persoane, în afara lui și nicio altă persoană străină fugind sau îndepărtându-se de locul accidentului”.

De asemenea, martora K.I. în declarația din fața judecătoriei, precizează că: „autoturismul se afla pe roți, iar în partea stângă a acestuia am văzut un băiat care nu părea a fi conștient și despre care am crezut că a fost scos din interior de niște muncitori. Între persoanele care se aflau la locul accidentului era și numitul F.M.”.

Declarația martorei K. se coroborează perfect cu declarația martorului F.M. atât din faza de urmărire penală, cât și din fața instanței care atestă: „când am oprit în apropiere la aproximativ 15 m de locul unde mașina s-a răsturnat, nu am observat nicio persoană care să fugă pe câmp, singura persoană

găsită lângă autoturism a fost inculpatul. Ba chiar am observat inițial că un tânăr se îndepărta de autoturism mergând târâș, când ne-am apropiat de el reușise să se îndepărteze 12 m de mașina accidentată, acesta a vrut să se ridice, dar a leșinat imediat. După sosirea ambulanței, împreună cu medicul acesteia am căutat pe o rază de 50 m în jurul autoturismului, pentru a nu exista vreo persoană căzută în zonă. Nu am văzut ca din acel autoturism să se îndepărteze vreo persoană”. Curtea reține că martorul F.M. a ajuns la locul accidentului, imediat după survenirea acestuia la cca 1 minut, astfel că a reușit să observe toate amănunțele, inclusiv prezența singulară a inculpatului în autovehiculul răsturnat.

Martorii audiați în fața instanței de judecată și-au menținut declarațiile date în fața procurorului.

Declarația martorului A.A. atât din faza de urmărire penală, cât și din fața instanței, vor fi înlăturate ca nesincere, fiind date de complezență, pentru a ușura răspunderea penală ce-i incumbă inculpatului, necoroborându-se cu depozițiile martorilor înainte menționați. Susținerile atât ale martorului, cât și ale inculpatului, că autoturismul ar fi fost condus de către o altă persoană a cărei identitate nu o cunosc, nu pot fi primite, nefiind credibil că cineva își poate încredința un bun de o valoare însemnată cum este un autovehicul, unei terțe persoane, despre care nu cunoaște nimic, nici dacă posedă sau nu permis de conducere, nici dacă îl va mai restitui, iar pe de altă parte, nimeni nu acceptă să fie tras la răspundere penală pentru activitatea infracțională desfășurată de altcineva, în acest context străduindu-se să depună diligențe maxime pentru aflarea identității acesteia.

Din vastul material probator existent la dosar, rezultă că declarația inculpatului P.S.C. este nesinceră, ea necoroborându-se cu vreun alt mijloc de probă, condiție în care va rămâne fără valoare sub aspectul aflării adevărului.

Potrivit art. 69 C.proc.pen., declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal, pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în speță. Din analiza textului de lege se desprind mai multe concluzii: în primul rând declarațiile inculpatului trebuie să se coroboreze cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză. Ca atare, nu se cere coroborarea acestora cu proba în întregul ei, ci, doar cu , anumite fapte sau împrejurări ce se pot desprinde din analiza acesteia. În al doilea rând, se cere ca verificarea susținerilor inculpatului să se facă în raport de ansamblul probelor existente în cauză. Cu alte cuvinte, acele fapte și împrejurări să se regăsească în cea mai mare parte din probe, să aibă un caracter de repetabilitate.

Chiar și în acest context, instanța are facultatea, iar nu obligația de a reține declarațiile inculpatului, câtă vreme legiuitorul a folosit sintagma „declarațiile pot servi” iar nu „servesc” doar această ultimă expresie fiind cea care imprimă un caracter imperativ.

Așadar, declarațiile de nerecunoaștere ale inculpatului sunt simple afirmații, care au ca scop doar disculparea acestuia de consecințele penale ale faptei sale, fiind vădit pro cauza, motiv pentru care curtea le va aprecia ca atare.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanțele de fond și recurs au reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului.

Pe de altă parte, declarațiile inculpatului date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Coroborând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal, curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

În speță, se observă că dosarul a fost judicios soluționat de către prima instanță, avându-se în vedere și principiul procesului echitabil din punct de vedere al garanțiilor procesuale.

Judecătoria Zalău a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele administrate (proces verbal de cercetare la fața locului, declarațiile martorilor F.M., I.A., K.I.), constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii vizate de art.86 alin.1 din OUG 195/2002 cu aplicarea art.37 lit.b C.pen.

Deși inculpatul a negat constant comiterea faptei, afirmând că a fost condamnat pe nedrept, susținerile acestuia nu au suport probator.

Simpla afirmație a unei stări de fapt, fără coroborarea acesteia cu alte mijloace de probă, nu poate fi acceptată ca adevăr, iar modalitatea de apărare utilizată de inculpat, respectiv negarea realității evidente, nu poate influența convingerea bazată pe probe irefutabile.

Inculpatul recurent a încercat să plaseze asupra altor persoane vinovăția săvârșirii faptei, susținând că nu el a condus autovehiculul pe drumurile publice fără permis, fără a putea indica în concret, cine anume din incinta sau afara discotecii să o fi putut săvârși.

În raport de starea de fapt prezentată mai sus, este exclusă posibilitatea acceptării achitării inculpatului, în baza art. 10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., deoarece evidența identității dintre autor și persoana inculpatului este indubitabilă.

Întrucât condamnarea inculpatului s-a făcut pe baza unor dovezi convingătoare de vinovăție, nu se poate vorbi de constatarea încălcării art.6 paragraf 2 din CEDO cu referire la art.66 și art.5/2 C.proc.pen. care reglementează prezumția de nevinovăție, garanție specifică a unui proces echitabil recunoscută persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

Așa fiind, recursul inculpatului se va respinge ca nefondat în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)